

ஒளி - 08 சுடர் - 07

**பகிர்தலின் மூலம்
விரிவும்
ஆழமும்
பெறுவது
ஞானம்**

ஆசிரியர் :

தி. ஞானசேகரன்

இணை ஆசிரியர் :

ஞானம் ஞானசேகரன்

ஓவியர் :

கௌதமன்

தலைமை அலுவலகம் :

19/7, பேராதனை வீதி, கண்டி.

தொடர்புகளுக்கு...:

தி. ஞானசேகரன்

ஞானம் கிளை அலுவலகம்

3-B, 46^ஆ ஒழுங்கை,

கொழும்பு - 06.

தொலைபேசி : 011 -2586013

0777-306506

தொலைநகல்: 2362862

E-mail : editor@gnanam.info

Web : www.gnanam.info

வங்கித் தொடர்புகள்:

T. Gnanasekaran

HNB - Wellawatte Branch

A/C No. 0090672606

இதழினுள்ளே ...

- **கவிதைகள்**
 - சிற்பி 05
 - சித்திரா சின்னராஜன் 20
 - வதிரீ கண. எதிர்வீரசிங்கம் 24
 - கொற்றை பி. கிருஷ்ணானந்தன் 36
 - கவிஞர். திமிலைத்தமிழலன் 42
- **கட்டுரைகள்**
 - R. ஸ்ரான்லி பிரபாகரன் 06
 - பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி 17
 - பெருமாள் சரவணகுமார் 25
 - ஞா. பாலச்சந்திரன் 40
- **சிறுகதைகள்**
 - தெ. நித்தியகீர்த்தி 08
 - கார்த்திகா பாலசுந்தரம் 14
- **நோர்காணல்**
 - அல்வாயூர் மா. அனந்தராசன் 21
 - செங்கை ஆழியான் 29
- **உரைச்சித்திரம்**
 - தெணியான் 37
- **சமகால கலை இலக்கிய நிகழ்வுகள்**
 - குறிஞ்சி நாடன் 51
- **புத்தி எழுத்து**
 - அந்தனி ஜீவா 19
 - கலாநிதி துரை மனோகரன் 43
 - கே. விஜயன் 45
 - இளைய அப்துல்லாஹ் 48
 - ஆ. குணநாதன் 52
- **நூல் மதிப்புரை** 53
- **வாசகர் பேசுகிறார்** 56
- **சினிமா விமர்சனம்**
 - அழகு சந்தோஸ் 33
 - மாரி மகேந்திரன் 34

**அட்டைப்படம் - கௌதமன்
அகதிக் குழந்தையின் இறுதிச் சிப்பு**

ஞானம் சஞ்சிகையில் பிரசுரமாகும் படைப்புகளின் கருத்துகட்டு அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே பொறுப்புடையவர்கள். புனைபெயரில் எழுதுபவர்கள் தமது சொந்தப் பெயர், முகவரி ஆகியவற்றை வேறாக இணைத்தல் வேண்டும். பிரசுரத்திற்கு ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் படைப்புகளைச் செவ்வைப்படுத்த ஆசிரியருக்கு உரிமையுண்டு. - ஆசிரியர்

வெள்ளத்தின் பெருக்கைப்போல் கலைப்பெருக்கும்
கவிப்பெருக்கும் மேவு மாயின்,
பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் குருடரெல்லாம்
விழிப்பெற்றுப் பதவி கொள்வார்.

ஏற்று“மதி” – இறக்கு“மதி”!

சென்றிடுவீ ரெட்டுத் திக்கும் – கலைச்
செல்வங்கள் யாவும் கொணர்ந்திங்கு சேர்ப்பீர்

இது மறுமலர்ச்சிக் கவிஞன், மகாகவி பாரதியின் அறிவுரை என்பதையும், இந்த அறிவுரை தமிழ் நாட்டு கல்விமாமர்கள், அறிஞர்கள், புலவர்கள் முதலியோருக்கு வழங்கப்பட்டது என்பதையும் நாங்கள் சொல்லித்தான் வாசகர்கள் விளங்கிக் கொள்ளவேண்டும் என்பதில்லை.

ஆனால்-

கலைச் செல்வங்கள் என எவற்றைக் குறிப்பிட்டான் என்பதைப் பற்றி நாம் சிறிது விளக்கத்தான் வேண்டும்.

புத்தம் புதிய கலைகள் – பஞ்ச

பூதச் செயல்களின் நுட்பங்கள் கூறும்;

மெத்த வளருது மேற்கே – அந்த

மேன்மைக் கலைகள் தமிழினில் இல்லை

- முதலிய அடிகளைத் தொடர்ந்தே

இந்த அறிவுரை இடம்பெற்றதால், விஞ்ஞான – தொழில் நுட்ப உயர்தொழில் நுட்பம் சம்பந்தமானவற்றையே “கலைச் செல்வங்கள்” எனப் பாரதி குறிப்பிட்டான் என, பாரதியின் குறிக்கோளைக் குறுக்குகின்றார்கள் சிலர்.

அதே வேளையில் –

பாரதியின் தமிழ் மூச்சையும் கற்பனை வீச்சையும் கவிப் பிரவாகத்தையும் காதாரக் கேட்டு, நாவாரப் பாடி நெஞ்சார உணர்ந்து நினைவாரப் போற்றுவார்கள் –

‘யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப் போல், வள்ளுவன் போல் இளங்கோவைப் போல், பூமிதனில் யாங்கணுமே கண்டதில்லை’ என்ற பாரதியின் ரசனைத் திறனை நன்குணர்ந்தவர்கள் –

பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள் தமிழ் மொழியில் பெயர்க்கப் பெற்று இறவாத புகழூடைய புதுநூல்கள் தமிழ் மொழியில் இயற்றப்பெற்று –

வெள்ளத்தின் பெருக்கைப்போல் கலைப் பெருக்கும் கவிப் பெருக்கும் மேவுமாயின் –

பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் குருடரெல்லாம் விழி பெற்றுப் பதவி கொள்வார் என்ற பாரதியின் இதயத்தையும் இலட்சிய வேட்கையையும் நன்கு தெரிந்து வைத்திருப்பவர்கள் –

பஞ்சபூதச் செயல்களின் நுட்பங்களை மட்டுமல்லாமல், நெஞ்சை அள்ளும் காவியங்களையும் சேர்த்தே கலைச் செல்வங்கள் எனப் பாரதி குறிப்பிட்டான் என்பதைப் பட்டும் படாமலும் என்றில்லால் தெட்டத் தெளிவாகவே கூறுகின்றார்கள்!

மறுக்க முடியாத இந்த விளக்கத்தை மனமுவந்து ஏற்றுக் கொள்ளும் நாம், பாரதியாரின் இந்த அறிவுரைகளுக்கு ஆதார சுருதியாக இருந்த ஒன்றையும் சற்று அழுத்திக்கூற விழுகின்றோம்.

நாடுகளுக்கிடையேயான கலை இலக்கியத் தொடர்பு என்றுமே இருவழிப் பாதையாகவே இருக்க வேண்டும் என்பதில் அவன் அசையா நம்பிக்கை கொண்டிருந்தான் அதனாலேதான்,

மறைவாக நமக்குள்ளே பழுங்கதைகள்

சொல்வதிலோர் மகிமை இல்லை

திறமான புலமையெனில் வெளிநாட்டோர்

அதை வணக்கஞ் செய்தல் வேண்டும்

- என கலை இலக்கிய ஏற்று “மதி” யை வலியுறுத்திய அதே வேளையில்,

சென்றிருவீ ரெட்டுத் தீக்கும் - கலைச்

செல்வங்கள் யாவும் கொணர்ந்திங்கு சேர்ப்பீர்

- என அவற்றின் இறக்கு “மதி” யையும் வலியுறுத்தினான்.

ஆனால் ‘தொப்பூழ் கொடி’ உறவுடைய இந்தியா இலங்கை நாடுகளுக்கிடையே - திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கையைப் பின்பற்றுகின்றோம் எனச் சொல்லிக் கொள்வதிலே பெருமைப்படும் இந்த நாடுகளுக்கிடையே ‘இலக்கியம்’ என்பது இன்னமும் ஒரு வழிப் பாதையிலேயே பயணம் செய்துகொண்டிருக்கின்றது!

இந்தியத் தமிழக நூல்கள் - சஞ்சிகைகள் இந்த நாட்டிலே தாராளமாக இறக்குமதி செய்யப்படுகின்றன. அதே வேளை, இந்த நாட்டிலே இந்த நாட்டு எழுத்தாளர்களால் வெளியிடப்பெற்ற நூல்கள் தமிழ் நாட்டிலே இறக்குமதி செய்யப்படுவதில்லை. அதற்குத் தடை விதிக்கப்பட்டுள்ளது.

எத்தனையோ ஆண்டுகளின் முன்னர், தூர நோக்கற்ற யாரோ சிலரால் உருவாக்கப்பட்ட சட்ட விதிகளே இந்தத் தடையின் அடிப்படையாம்!

மேடை நிகழ்ச்சிகளில் பொன்னாடை போர்த்துவதையும் பூமாலை சூட்டுவதையும் தவிர்த்துவிட்டு, அறிஞர்களுக்கும் கலைஞர்களுக்கும் அருமையான தமிழ் நூல்களை அன்பளிப்பாக வழங்கவேண்டும் என்ற ஆலோசனையைக் கூறி அதை நடைமுறைப்படுத்தியும் வருகின்ற தமிழ் நாட்டின் முதல்வர் கவிஞர். கலைஞர் கருணாநிதி முயற்சி செய்தால் -

தமிழ் நாட்டுக் கல்விமான்களும் கலைஞர்களும் அறிஞர்களும் எழுத்தாளர்களும் அவருக்குக் கைகொடுத்தால் -

இந்தத் தடையை நீக்குவதில் தடை ஏதும் ஏற்படுவதற்கு வாய்ப்பு ஏதும் ஏற்படாதென்பது சர்வ நிச்சயம்!

நமது நாட்டு நூல்களைத் தமிழ் நாட்டு வாசகர்கள் வாங்கினால்தான் எங்களால் வாழமுடியும் என்ற நிலை இல்லை; ‘அள்ளு கொள்ளை’யாகப் பணம் சம்பாதிக்கும் அவாவும் எங்களிடமில்லை; அது சாத்தியமுமில்லை. அப்படியொரு விற்பனைப் பெருக்கை நாம் கற்பனையிற் கூடக் காண்பதில்லை.

நாங்களும் தமிழர்கள்தான். நாம் வாழும் பிரதேசமும் தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்தின் ஒரு பகுதிதான். எங்களிடமும் தமிழ்ப் பற்று உண்டு; இனப் பற்றுண்டு; நாட்டுப் பற்றுண்டு.

சங்கப் புலவன் ஈழத்துப் பூதன்தேவன் வாழ்ந்த நாடு எங்கள் நாடு.

‘வசன நடை கைவந்த வல்லாளன்’ எனப் பரிதிமாற் கலைஞரார் பாராட்டப்பெற்ற ஆறுமுகநாவலர் வாழ்ந்த நாடு எங்கள் நாடு.

தமிழ் மக்களுக்கே உரியதான யாழ் என்ற இசைக் கருவியைப் பற்றி ஆராய்ந்து அதன் அமைப்புக்கு அடியிட்டவரும், பாரதியார் உண்மையிலேயே ஒரு மகாகவிஞன் என்பதை முதன்முதலிற் பகிரங்கமாகத் தெரிவித்தவருமான சுவாமி விபுலானந்தர் வாழ்ந்த நாடு எங்கள் நாடு.

தமிழ் ஏடுகளைத் தேடி, ஆராய்ந்து அச்சவாகனம் ஏற்றிய முன்னோடியான சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை வாழ்ந்த நாடு எங்கள் நாடு.

அண்மைக்கால ஆராய்ச்சியின்படி தமிழ்ச் சிறு கதையின் முன்னோடியென முடிவுகட்டப் பெற்றுள்ள ஆணல்த் சதாசிவம்பிள்ளை எங்கள் நாட்டிற்குரியவர்தான்.

தமிழின் முதலாவது நாவல் எனப் பலரும் குறிப்பிடும் “பிரதாப முதலியார் சரித்திரம்” வெளிவருவதற்கு இருபது ஆண்டுகளின் முன்னரே எங்கள் நாட்டிலிருந்து “காவலப்பன் கதை” என்ற நாவல் வெளிவந்துவிட்டது. சிற்றிலக்கிய வகைகளுள் ஒன்றான பள்ளுப் பிரபந்தம் முதன் முதலில் எங்கள் நாட்டிலேதான் வெளிவந்தது. இன்றுங்கூட எங்கள் நாட்டில் நவ நவமான சிறுகதைகள், நாவல்கள், கவிதைகள், காவியங்கள் வெளிவந்த வண்ணமே உள்ளன.

வாழ்க்கை என்பது எங்களுக்கு விளையாட்டு அன்று; பொழுது போக்கு அன்று; அது ஒரு போராட்டம்.

இல்லாமைக்கும் கல்லாமைக்கும் எதிரான போராட்டம்.

அடக்கு முறைக்கும் ஒடுக்கு முறைக்கும் எதிரான போராட்டம்

அநீதிக்கும் அக்கிரமத்துக்கும் எதிரான போராட்டம். ஆபாசத்துக்கும் அசிங்கத்துக்கும் எதிரான போராட்டம்

சின்னத்தனத்துக்கும் சீர்குலைப்புக்கும் எதிரான போராட்டம்

இன்றைய எங்கள் கவிதைகள், காவியங்கள், சிறுகதைகள், நாவல்கள், நாடகங்கள் எல்லாமே இந்தப் போராட்டத்தின் வடிவங்கள்தாம். தமிழை எழுதப்படக்கூடத் தெரிந்த அத்தனை பேரும் இவற்றை வாசிக்க வேண்டும் எங்கள் ஆத்மாவைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதே எங்கள் அவா, அபிலாஷை எல்லாம்! இதற்காகத்தான் பல்லாண்டுகளின் முன்னர் பாரதி கூறிய அறிவுரையை பாரதி பிறந்த இந்த டிசெம்பர் மாதத்தில் மீண்டும் நினைவுபடுகின்றோம்!

கல்விமான்களே! அறிஞர்களே! புலவர்களே! எழுத்தாளர்களே! சிந்தியுங்கள்! செயற்படுங்கள்!

கடல் பிரித்தாலும் கருத்தாற் பிரியாமல்

நாம் வாழலாம்; வாருங்கள்!

POOBALASINGHAM BOOK DEPOT

IMPORTERS, EXPORTERS, SELLERS & PUBLISHERS OF BOOKS,
STATIONERS AND NEWS AGENTS.

Head Office :

340, 202 Sea Street, Colombo 11, Sri Lanka.
Tel. : 2422321. Fax : 2337313
E-mail : pbdho@sltnet.lk

Branches :

309A-2/3, Galle Road, Colombo 06, Sri Lanka.
Tel. : 4-515775, 2504266

4A, Hospital Road,
Bus Stand, Jaffna.

புராலசிங்கம் புத்தகசாலை

புத்தக விற்பனையாளர்கள், ஏற்றுமதி, இறக்குமதியாளர்கள்,
நூல் வெளியீட்டாளர்கள்

தலைமை :

இல. 340, 202 செட்டியார் தெரு, கொழும்பு 11, இலங்கை.
தொ. பே. 2422321. தொ. நகல் 2337313
மின்னஞ்சல் : pbdho@sltnet.lk

கிளை :

இல. 309 A-2/3, காலி வீதி,
கொழும்பு 06, இலங்கை
தொ. பே. 4-515775, 2504266

இல. 4A, ஆஸ்பத்திரி வீதி,
பஸ் நிலையம், யாழ்ப்பாணம்.

கம்பகா வியமெனவே காசிநியில் நீயொளிர்வாய்!

-சுந்தர்

கம்பநாட் டாழ்வானின் காவியப்பே ருண்மைகளை
எம்மவரின் உள்ளமதில் ஏற்றிவைத்தே - அம்புனியில்
தண்ணளிசே ராட்சியினைச் சாத்தியமாக் கும்ஜெயராஜ்
அண்ணலே எங்கள் அரண்

கண்டனை கம்பனாம் கவிஞனின் நெஞ்சினை
விண்டிடல் வேண்டியே விரும்பிநீ நின்றனை
கொண்டனை அவன் பெயர்க் கழகமும் கோட்டமும்
எண்டிசை வாழ்த்தவே இலங்குமெம் ஏந்தலே.

ஆடுமீ ருளத்தூடன் அங்குமிங் கெங்குமாய்
ஓடியே தேய்ந்திடும் ஓய்விலா இளைஞரைத்
தேடிநீ செந்தமிழ்த் தேன்சுவை யூட்டினை
நாடெலாம் போற்றிடும் நாவலர் ஆக்கினை.

சடையினால் தமிழரின் பண்பினைத் தாங்கிடும்
உடையினால் உயர்ந்தபேர் லட்சியம் கான்றிடும்
நடையினால் நலந்திகழத் தத்துவம் நல்கிடும்
கொடையினால் ஒருதனித் தன்மையைக் கொண்டனை

ஐந்துபத் தாண்டெனும் அகவைநீ கண்டனை
சிந்தனை நாவினாற் சேர்சிறப் போலையால்
தந்தனை விந்தைகள் விளைத்தனை சடையிலே
உந்தனாக் குலகிலே ஒருவரும் நிகரிலர்.

கம்பவா ரிதியாகிக் கம்பனைநீ காட்டுகிறாய்
கம்பவா ணனுமாகிக் கவிதைமழை காட்டுகிறாய்
கம்பவா ரிசுவடனே கபிலர்விரு தும்மிணையக்
கம்பகா வியமெனவே காசிநியில் நீயொளிர்வாய்.

பெரன்விழாக் கரணும் கம்பவாநிதி இ. ஜெயராஜ் அவர்களை

‘ஞானம்’ மனதார வாழ்த்தி மகிழ்கின்றது.

வித்துவான், கவிஞர் வாகரைவாணன்

-R. ஸ்ரான்லி பிரபாகரன்

கவிஞனாக, எழுத்தாளனாக, வித்துவானாகத் திகழும் வாகரைவாணன் அவர்கள் தமது பாடசாலைக் காலங்களிலே (15, 16ம் வயதில்) எழுத்துத்துறையில் தடம்பதித்தவர். மாணவப் பருவத்தில் நாடகங்கள் எழுதுவதிலேயே அதிக நாட்டம் காட்டிய வாகரைவாணன் பின்புதான் கவிதை, சிறுகதை எழுத ஆரம்பித்தார்.

வாகரைவாணனைப் பற்றிய இக்கட்டுரை அவரது இலக்கியப் பணியை அவரது இலக்கியத்தின் ஊடாகத் தரிசிக்க முயல்கிறது. இச்சிறிய கட்டுரையில் அவரது முழு இலக்கியப் பணியையும் பட்டியலிட்டுக் காட்டுதல் முடியாத காரியமாகும். எனினும் எனது நோக்கு நிலையில் நின்று அவரது இலக்கியப் பணிகள் இக்கட்டுரையில் பேசப்படுகின்றன.

மனித முன்னேற்றத்திற்கு உரமிடுவதிலும், வரலாற்றை உருவாக்குவதிலும் படைப்பிலக்கியங்களும், நூல்களும் பெரும் பங்காற்றுகின்றன. சிறப்பாக ஈழத் தமிழர் தம் இருப்புப் பற்றிய ஆய்வில் மொழி ரீதியான படைப்புகள் முக்கியமாகின்றன. இவ்வகையில் வாகரைவாணனின் படைப்புகளும் முக்கியம் பெறுகின்றன.

மொழியாற்றல், ஆய்வாற்றல், படைப்பாற்றல் ஆகிய ஆற்றல்கள் அடங்கிய ஓர் எழுத்தாளனை உலகம் கண்டடைதல் அரிது. ஆயினும் உலகம் கண்டடையும் முன், எழுத்தாளன் தன்னைத் தானே, தனக்குள் கண்டடைதல் அரிது. ஆயினும் உலகம் இருக்கும் எழுத்தாற்றலை- பலத்தைக் கண்டடைய வேண்டும். இத்தகைய தேவலக்குள் முயல்தலும், பின் வீழ்தலும் எழுதலும் அடுத்து ஓர் அங்கீகரிக்கப் பெற்ற எழுத்தாளனாக மிளிர்வதும் என்ற ஓட்டத்துள் பல வகை தடைகளுக்கு ஓர் இலக்கியகாரன் முகங்கொடுக்க வேண்டியவனாகிறான். இவ்வகையில் வாகரைவாணன் எங்களிடையே போற்றுகுரியவராகிறார்.

வல்வெட்டித்துறையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவரும் 'கப்பலோட்டிய கரையார்' வம்சத்தைச் சேர்ந்தவருமான சந்தியாகு அந்தோனிப்பிள்ளையின் பேரனான பேதுருப் பிள்ளை சந்தியாப்பிள்ளை, சந்தனம் சந்தியாப் பிள்ளையின் இளைய மகனான வாகரைவாணன், மட்டக்களப்பின் வடக்கில் உள்ள வாகரை எனும் கிராமத்தில் 22- 12- 1941ல் பிறந்தார். இவரது இயற்பெயர் சந்தியாப்பிள்ளை அரியரத்தினம் ஆகும்.

வாகரைவாணனின் தந்தையார் பே. சந்தியாப்பிள்ளை அவர்கள் வாகரை- பனிச்சங்கேணி கிராமங்களின் அதிகாரியாகக் (VILLAGE HEADMAN) கடமையாற்றியவர். இவர் "துரோணர் சபதம்", "நச்சுப் பொய்கை", "இளவரசி

சரித்திரம்" எனும் வடமோடி நாட்டுக் கூத்துக்களின் ஆசிரியராவார்.

தந்தையைப் போலவே வாகரைவாணனின் தாய், தந்தை வழிப் பாட்டனார்களான க. செ. கணபதிப்பிள்ளை வாத்தியார் அ. பேருதுருப்பிள்ளை உடையார் ஆகிய இருவரும் கல்வியிலும் அதன் வளர்ச்சியிலும் ஈடுபாடு காட்டியவர்கள். வாகரை மகா வித்தியாலயத்தின் ஸ்தாபகர் பேதுருப்பிள்ளை உடையார் அவர்கள் என்பது இங்கு குறிப்பிட வேண்டியதொன்று.

இத்தகைய குடும்பப் பின்னணியினைக் கொண்ட தாலேயே வாகரைவாணன் 10ம், 11ம் வகுப்புகளில் படிக்கும் போதே எழுத்துத்துறையில் ஈடுபாடு காட்டத் தொடங்கினார் என எண்ண இடமுண்டு.

வாகரைவாணன் அவர்களின் எழுத்துக்களின் பெறுமதியை அவரது வரலாற்றுத் தடயங்களின் மூலமாகத் தான் நன்கு புரிய முடியும். இவரது ஆக்கங்கள் வெறுமனே தரவுகளையும், கோட்பாடுகளையும் கொண்டதாக மட்டும் அமையாமல் அத்தரவுகளையும், கோட்பாடுகளையும் அனுபவத்தினூடு சரி செய்து தந்தவையாகத் தான் தோன்றுகின்றன.

தமிழில் மிகுந்த பற்றுள்ள வாகரைவாணனின் எழுத்துக்கள் இவர் பெற்ற அனுபவத்தின் விளைவுகள் எனத் துணியலாம். அறுபதுகளில் வட கிழக்கில் இடம் பெற்ற தமிழரசுக்கட்சியின் அறப்போராட்டம், தமிழரின் சுதேசியத் தன்மை தொடர்பான இவரது ஈடுபாட்டுக்குக் காரணமாக அமைந்தது எனலாம். மேற்படிப் போராட்டம் நடைபெற்ற போது பல இடங்களிலும் பாடப்பட்ட இவரது "மானமுள்ள தமிழா வாடா", 'கேளாயோ ஸ்ரீமாவே நீயும்' எனும் பாடல்கள் (சினிமாப் பாடல் மெட்டில் அமைந்தவை) தமிழ் உணர்வின் அடையாளம் என்பது சொல்லித் தெரிய வேண்டியதொன்றல்ல.

தமிழில் வாகரைவாணனுக்குள்ள பற்று, வரலாற்றறிவு, தமிழ்ப் புலமை- என்பவற்றின் வெளிப்பாடாக விளங்குவது "பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் மட்டக்களப்புத் தமிழ்" எனும் ஆய்வு நூலாகும். மட்டக்களப்புப் பேச்சுத் தமிழில் உள்ள சொற்களைப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் கண்டு பிடித்து அவற்றை சான்றுகளுடன் வெளிக்கொணர்ந்துள்ள இவர் அவற்றின் ஊடாக மட்டக்களப்புத் தமிழகத்தின் தொன்மையையும் நிலைநாட்டியுள்ளமை மகிழ்ச்சிக்கூரியதாகும்.

மட்டக்களப்பில் வெளியான முதல் வரலாற்றுக் குறு நாவலான "நந்திக்கொடி" இவரது படைப்பாகும். இது போன்று "போது" சஞ்சிகையில் "ஈழத்துப்பரணி" எனும் வரலாற்றுக் குறு

நாவலையும் இவர் எழுதியுள்ளார். இவை இரண்டிலும் இவரது வரலாற்றறிவை மட்டுமன்றி தமிழ் உணர்வையும் காணலாம்.

வாகரைவாணனின் கவிதை நூல்களில் கடற்கரைப் பூக்கள், சின்னச்சின்னப் பூக்கள் (சிறுவர் இலக்கியம்), தமிழ்ப்பாவை, புதுக்கவிதைப் புத்தகம், கிறிஸ்து காவியம் என்பன குறிப்பிடத்தக்கவை. கவிதையின் இரு வேறு துறைகளிலும் இவருக்குள்ள ஆற்றலை இவை காட்டும்.

இவர் வெளியிட்டுள்ள ஒரே ஒரு சிறுகதை நூல் “அரசி உலக நாச்சியார்” ஆகும். வாகரைவாணனுக்கு வரலாற்றுச் சிறுகதைகள் எழுதுவதிலுள்ள ஆற்றலை இந்நூலில் அடங்கியுள்ள இரண்டு கதைகள் எடுத்துக் காட்டும். இவரது நாடக நூல் ஒன்றும் “ஒரு பூ மலர்கிறது” எனும் தலைப்பில் 1993ல் யாழ்ப்பாணத்தில் வெளியானது.

கட்டுரை இலக்கியங்களைப் பொறுத்தவரையில் ஆய்தமிழ், இனிக்கும் தமிழ் இரண்டும் விதந்து போற்றத்தக்கவை. தமிழ் உணர்வும், ஆய்வும் இந்நூல்களில் இரண்டறக் கலந்துள்ளன.

வாகரைவாணனின் நாடக இலக்கியப் பணிக்கு அவர் 1968ல் உருவாக்கிய “வீரமாமுனிவர் முத்தமிழ் மன்றம்” தக்க சான்று. இவர் எழுதிய துரோணர் சபதம், பங்குனி15 (IDEAS OF MARCH), போர்ப்புயல், புலத்தி நகரப் புரவலன், புரட்சித் துறவி, அக்கினிப் பரிட்சை, போராட்டம் எனும் நாடகங்களை மேற்படி மன்றம் மட்டக்களப்பு நகரசபை மண்டபத்திலும், புனித மிக்கேல் கல்லூரியிலும் 1968, 1969ம் ஆண்டுகளில் அரங்கேற்றியது.

மட்டக்களப்பின் பிரபல் நாடகக்கலைஞர்கள் “ஆரையூர் இளவல்”, ரைற்றஸ் ஹென்றிக், பாலசுப்ரமணியம், கணேசானந்தம் முதலானோர் முக்கிய பாத்திரமேற்று நடத்த இந் நாடகங்கள் பற்றியும், அறுபதுகளின் பிற்பகுதியில் நாடகக்கலைப்பணி ஆற்றிய வீரமாமுனிவர் முத்தமிழ் மன்றம் பற்றியும் “மரபுக்குப் பின் மட்டக்களப்பில் நாடகங்கள்” எனும் தமது நூலில் வடிவேல் இன்பமோகன் குறிப்பிடாமை ஆச்சரியம் தருவதாகும்.

வாகரைவாணன் யாழ் புனித பத்திரிசியார் கல்லூரியில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய போது எழுதிய போரா? சமாதானமா?, புதுவையில் ஓர் பூங்குவில் ஆகிய நாடகங்கள் கல்லூரியில் மேடையேற்றப்பட்டன. இங்கும் இவரது நாடகப்பணி தொடரவே செய்தது.

இவர் பெங்களூரில் (BANGALORE) படித்துக் கொண்டிருந்த காலத்திலும் ஒரு பூ மலர்கிறது, அக்கினிப் பரிட்சை, பங்குனி 15 எனும் நாடகங்கள் அங்கு அரங்கேற்றப்பட்டமையை இங்கு குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியாது.

வாகரைவாணன் இதுவரை எழுதிய பத்துறை சார்ந்த நூல்கள் முப்பத்தாறு. (மொழிபெயர்ப்பு உட்பட) இவற்றில் இரண்டு ஆங்கில நூல்கள். (1. CULTURE AND CIVILIZATION, 2. MY COUNTRY) இவரது ஆங்கிலப் புலமையைக் காட்டுவன.

இவர் எழுதிய இந்நூல்களில் சின்னச்சின்னப்பூக்கள் (இலங்கை அரசின் சாகித்ய விருது-1998), மட்டக்களப்புக் காவியம் (வட கிழக்கு மாகாண சபை விருது-1999), அருளாளர் அந்தோனியார், பாலர் தமிழ்ப் பாட்டு (யாழ் இலக்கியப் பேரவை விருது-1992), கிறிஸ்து காவியம் (யாழ் இலக்கியப் பேரவை விருது-1999) என்பன பரிசு பெற்ற நூல்களாகும். இவை தவிர இவரது எழுத்துப் பணிக்காக மட்/மண்முனை பிரதேச சபையால் 2002ல் பாராட்டி கௌரவிக்கப்பட்டார்.

இவை தவிர இலங்கை வானொலியில் 1995, 1996 காலப் பகுதியில் திரு. தம்பி ஐயா தேவதாஸ் அவர்களின் ஏற்பாட்டில் இவர் சில சிறு கதைகளைப் பற்றிய விமர்சன உரைகளை ஆற்றியமையையும் இங்கு குறிப்பிடலாம்.

எழுத்துத்துறையில் நீண்ட கால ஈடுபாடுள்ள வாகரைவாணன் பத்திரிகைத்துறையிலும் அனுபவம் உள்ளவர். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவந்த சுதந்திரன் உதவி ஆசிரியராகவும், பின் உதயசூரியன் ஆசிரியராகவும் கடமையாற்றிய இவர் தற்போது மட்டக்களப்பிலிருந்து வெளிவரும் “போது” சஞ்சிகையின் ஆசிரியராகவும் பணிபுரிகிறார்.

இவ்விதம் தமிழ் இலக்கியத்துறைக்குப் பல்வேறு பங்களிப்புகளைத் தொடர்ந்து வழங்கி வரும் வாகரைவாணன் எழுத்துத் துறையில் ஐம்பது ஆண்டுகளைப் பூர்த்தி செய்தவர்.

அறிவு, அனுபவங்களை முதலாக வைத்து எத்தனையோ சிரமங்களுக்கிடையில் ஆர்வத்தோடு தொடர்ந்து எழுதும் வாகரைவாணன் இன்னும் பல படைப்புக்களைத் தர வேண்டும் என்று தமிழ் இலக்கிய உலகு அவரை விரும்பி வேண்டிக் கொள்கிறது.

புத்தகக் களஞ்சியம்

(நூல் மதிப்புரை)

புத்தகக் களஞ்சியத்தில் நூல் மதிப்புரைக்கு நூல்களை அனுப்புவவர்கள் இரண்டு பிரதிகளை அனுப்ப வேண்டும்.

ஒரு வருடத்திற்குள் வெளிவந்த புத்தகங்கள் மட்டுமே மதிப்புரைக்கு ஏற்றுக் கொள்ளப்படும்.

பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் விமர்சனத்திற்கு ஏற்றுக்கொள்ளப்படமாட்டாது.

பேற்றலவகை மலையக்கரத் பேற்றலவகை அ. துத்தயகீர்த்த

வெலிங்டன் நிலப்பரப்பு மிக அழகானது. மலைக் குன்றுகள் முத்து மாலையைப் போல் அதைச் சுற்றியிருக்கும். நீல நிறக் கடல், அலைகள் அலங்கரிக்கும் அழகிய சேலையை நகருக்குக் கட்டியிருக்கும். இந்தச் சேலையின் நிறம் பருவ காலங்களுக்கு ஏற்ப செம்மையாக மாறுவதும் உண்டு. என்ன வண்ணம் கொண்டாலும் நியூசிலாந்து தலை நகருக்கு நிகராக இன்னும் ஒரு நகரை நான் காணவில்லை. ஆனாலும் அன்று அந்த அழகை இரசிக்கும் மனநிலை எனக்கு இல்லை. வெலிங்டன் விமான நிலையத்தில் இருந்து அந்த விமானம் எப்பொழுது புறப்படும் என்ற ஆவல் என்னை முழுக்க முழுக்க ஆக்கிரமித்திருந்தது. விமானப் பயணங்கள் எனக்குப் புதிதல்ல. எனது வேலை நிமித்தம் பல நாடுகளுக்குப் பலமுறை பயணம் செய்திருக்கின்றேன். ஆனாலும் இந்தப் பயணம் வித்தியாசமானது. என் மனதில் தூங்கிக் கிடந்த, உறைந்து போன பல உணர்வுகளைத் தட்டி எழுப்பி என்னைத் தடுமாறு வைக்கிறது.

விமானம் ஓடு பாதையில் ஓடி மேலெழுந்து பறக்க ஆரம்பித்தது. விமான நிலையத்தின் மூன்று பக்கங்களிலும் கடல். கடல் கன்னியைக் கட்டியணைத்து விடைகொடுப்பது போல், அவளைத் தொட்டும் தொடாமலும் விமானம் பறக்கும் போது, கடலில் வீழ்ந்து விடுவோமோ என்ற அச்சம், பயணிகளுக்கு வருவது உண்டு. விமானத்தைவிட வேகமாக என் மனம் பயணமாகின்றது. இந்த மனதுதான் எத்தனை விந்தையானது. இதற்கு, நேரம், தூரம், காலம் என்று எந்தத் தடைகளும் கிடையாது. சுற்றியிருக்கும் சூழல் கூட அதனைக் கட்டிப்போட முடியாது. சிறைச்சாலையில் பூட்டி வைத்தாலும் மனம் சுதந்திரக் காற்றைச் சுவாசிப்பதை யார்தான் தடுக்க முடியும்?

என் மனம் பல வருடங்களைத் தாண்டி பின்நோக்கி ஓடியது. பல மைல்களைக் கடந்து ஈழ மண்ணில் காலைப் பதித்தது. அப்பொழுது எனக்குப் பதினெட்டு வயது. காதல் கவிதை வடிக்கும் வயது. பொறுப்புக்களை பெற்றோரிடமும் பெரியோரிடமும் விட்டு, சிட்டுக்குருவியாகப் பறக்கும் இளமைக்காலம். காற்றோடு போட்டியிட்டு எங்கள் துவிச்சக்கர வண்டிகள் வேகமாக ஓடும். “பிறேக்” இல்லாத வண்டிகள், பாதங்கள் இரண்டாலும் சக்கரத்தை அழுத்தி ‘கிறீச்’ என்ற

ஓசையுடன் வண்டியை நிறுத்தும் அந்த லாவகம், ஒரு வண்டியில் நான்கு பேரை ஏற்றிச் செல்லும் திறமை. அவை காலத்தால் அழிக்க முடியாத பசுமை நிறைந்தவை. அந்த நாட்களில் வசதியுள்ளவரின் இளம் பெண்கள் வாடகைக் காரில் பள்ளிக்கூடம் செல்வார்கள். எங்களைப் போல் பல்லினிக்கும் காவாலிகள் கண்களில் படக்கூடாது என்று பெற்றோர் பெரும் கவனம் எடுப்பார்கள்.

அப்படியொரு வாடகைக் கார்தான் காதல் வாடைக்காற்றை என்மீது வீசியது. அந்தக் கார் காலை 8.20 க்கு நாற்சந்தியைத் தாண்டி வட இந்து மகளிர் கல்லூரியை நோக்கித் திரும்பும். பனம் பாத்தியில் அடுக்கி வைத்த பனம் கொட்டைகள் போல் காரின் உள்ளே ஒரு பஸ்ஸில் செல்லக்கூடிய அளவு இளம் மாணவிகள். கடைசியாக அவள் ஏறுவதால் கதவோரம் அவளுக்கு. கார் கதவின் கண்ணாடியில் அவள் முகம் பதிந்திருக்கும். சந்தியில் கார் திரும்பும் வேளை என் துவிச்சக்கர வண்டியும் அந்தக் காரோடு திரும்பும். சந்தியில்தான் எங்கள் விழிகள் சந்திக்கும். அந்தச் சில வினாடிகளில் நாடி நரம்பெல்லாம் ஓடிச்செல்லும் இன்ப உணர்வுகளை நினைக்கும் பொழுதெல்லாம் இனிக்கும். இனிக்கும்பொழுதெல்லாம் அவளை நினைக்க வைக்கும். பள்ளிக்கூட நாட்களில் ஒரு நாள் தவறாது அந்தத் தேவி தரிசனம் எனக்குக் கிடைத்தது.

விமானம் மேலே மேலே பறந்து கொண்டிருக்கிறது. என் மனதைப்போல். மெல்பேன் நோக்கிய இந்த விமானப் பயணம் பல ஆண்டுகளுக்குப் பின் அவளை நேருக்கு நேர் சந்திக்கப்போகும் முதற் பயணம். “கல்யாணி”. அவளின் அழகான பெயரை முணுமுணுப்பதில் ஏதோ ஓர் இனத்தெரியாத இன்பம். இத்தனை நாள் அது எங்கே மறைந்திருந்தது? அன்று ஏணி வைத்தும் எட்ட முடியாத உயரத்தில் அவளிருந்தாள். நானோ ஏழ்மையில் புரள்பவன். வழமையான காதல் கதைகள் போல் அவள் மாடி வீட்டுப்பணக்காரப் பெண். அவளைச் சந்திக்கவோ பேசவோ எனக்குச் சந்தர்ப்பங்களே கிடைத்ததில்லை. ஆனாலும் அந்தப் பார்வைகளின் சந்திப்பில் நாங்கள் பல நூறு கதைகள் பேசிக்கொண்டதாக எனக்கு நினைப்பு. அவளுக்கு எப்படியோ? அன்றைய பல இளங்

காளையரின் கனவுக் கன்னியவள். சுருண்ட அவளது கேசம் நெற்றிப் பொட்டைத் தொட்டுக் கொஞ்சி விளையாடும். குமுதத்தில் லதா வரைந்த சாண்டில்யனின் யவனராணி என அவளுக்கு நாங்கள் பெயர் வைத்தோம். கடல் புறாவாக அவள் பறந்து விடுவாளென நான் எண்ணியதில்லை. ஒரு நாள் திடீரென அவள் மறைந்து விட்டாள். அவள் கொழும்பு சென்றுவிட்டதாகச் சிலர் சொன்னார்கள்.

குண்டுகளும், பதுங்கு குழிகளும், குழிகளுக்குள் புதைந்த உடல்களும் வாழ்க்கையின் யதார்த்தங்களைப் புரிய வைத்தன. அவள் நினைவுகள் இதயத்தின் ஆழத்தில்

பார்த்த போது நான் வெட்கப்பட்டேன். ஆனால், ஆட்களை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பும் தரகர்களிடம் இரு முறை இருந்ததையும், இரவல் வாங்கியவையையும் இழந்தும் நாட்டை விட்டு ஓடும் முயற்சியைக் கைவிடவில்லை. தாய்லாந்தில் அகதியாக இரண்டு வருடங்களைத் தள்ளினேன். அகதி என்பவன் காற்பந்து போலத்தான். யார் எங்கே எப்பொழுது உதைப்பார்கள் என்று தெரியாது. உதைப்பார்களோ என்றும் தெரியாது. விரக்தியின் உச்சக் கட்டம். விடுதலைக்காக உயிரை விட்டிருக்கலாமே என்று மனச்சாட்சி உறுத்தும். தன் மான உணர்வு தலை தூக்கும் போதெல்லாம் இதயம் வெடித்துச்

புதைந்தன. ஈழம் எரிய ஆரம்பித்தது. சிறீலங்கா இன ஒழிப்பு பாளர்களின் குண்டுகள் வானத்தில் இருந்து பொழிந்தன. நாளாந்தம் சாவுச் செய்திகள். கிராமங்கள் சுற்றி வளைக்கப்பட்டன. தலையாட்டிகள் முடி தரித்த காலம். இனவெறி இராணுவத்தோடு சேர்ந்து இயங்கும் இவர்கள் முகமூடி அணிந்திருப்பார்கள். யாரையாவது பார்த்து இவர்கள் தற்செயலாக தலை அசைத்தாலும் போதும், அந்த அப்பாவிகளை இராணுவம் பிடித்துச் சென்றுவிடும். என் நண்பர்கள் சிலர் இராணுவத்தினரால் பிடித்துச் செல்லப் பட்டார்கள். சிலரின் சித்திரவதை செய்யப்பட்ட பிணங்கள் தெருவோரங்களில் வீசி எறியப்பட்டன. அவர்கள் நிச்சயமாக இறந்து விட்டார்கள் என்று தெரிந்துகொண்டோம். மற்றவர்களின் தலைவிதியை அறியமுடியாது சொந்தங்கள் தலையில் அடித்து அழுது கொண்டிருந்தன. இன்னும் அழுது கொண்டிருக்கலாம். அல்லது அழுதவர்களும் அழிக்கப்பட்டிருக்கலாம்.

இராணுவத்தின் அட்டூளியத்தைப் பார்த்து அழத்தான் என்னால் முடிந்தது. என்னை விட இளையவர்கள், இளம் பெண்கள், அங்கவீனர்கள் கூட விடுதலைக்குப் போராடுவதை

சிதறும். மானுட உலகில் வேண்டப்படாத ஒரு ஜந்தாக கருதப்படுவோம். கொலை வெறியரிடமிருந்து தப்பி வந்த நம்மை ஆயிரம் கொலைகள் செய்த கொடியவனைப் போல் பல விழிகள் பார்க்கும். ஒவ்வொரு பார்வையும் விஷம் தீட்டிய ஊசிகள். கைதிக்குக் கூட தனக்கு எத்தனை ஆண்டு தண்டனை என்று தெரியும். புரியாத குற்றம். தெரியாத தண்டனை. நாளை என்று ஒன்று இல்லை என நாடி நரம்பெல்லாம் நம்பும் வாழ்க்கை. ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் அகதிகள் அன்புக் கரம் எப்படியோ என்னை அந்தச் சேற்றிலிருந்த நியூசிலாந்தில் கரை சேர்த்தது.

நியூசிலாந்து என்னை வாழ வைத்த நாடு. முடிந்து விட்டதாக நான் முற்றுப்புள்ளி வைத்த எனது வாழ்க்கைக்கு மீண்டும் ஒரு புதிய அத்தியாயத்தை எழுத வைத்த நாடு. அங்கு படிக்க பல வாய்ப்புக்கள். கடுமையான உழைப்புக்கு ஏற்ற பலன். படித்தேன். பட்டம் பெற்றேன். ஒரு கொம்பனியில் தலைமை நிர்வாகியாகக் கடமையாற்றுகின்றேன். அன்றாட வாழ்க்கைத் தேவைக்கு மீறிய ஊதியம். நெற்றியில் சுருக்கங்கள். தலைக்கு கறுப்பு மை பூசுவதா வேண்டாமா என்று மனதுக்குள்

போராட்டம். வயது நாற்பத்தைந்தை தாண்டிவிட்டது. வழியில் மனதில் சபலத்தை, ஆசைகளை ஏற்படுத்திய பல பெண்கள். ஆனாலும் என் கைக்கு எட்டாமல் யார் யாரையோ மணந்து குழந்தைகளோடு வாழ்கின்றார்கள். சிலர் என் நண்பர்களை மணந்து அவர்களையும் பறித்துக்கொண்டார்கள். அவர்கள் வீடுகளுக்குப் போனால் சுவையான உணவு கிடைக்கும். “ஜொனி வோக்கரை” நான் கொண்டு போவதால் அடிக்கடிப் போனால் மனைவியருக்குப் பிடிக்காது. அது இல்லாது போனால் நண்பர்களுக்குப் பிடிக்காது.

“உன்றை சாட்டிலையாவது குடிக்கலாமடா” என்று அங்கலாய்ப்பார்கள்.

இதனால் தனிமையை பல சமயங்களில் உணருவேன். அப்பொழுதெல்லாம் என் பால்ய நினைவுகளில் ஊறிப்போய் விடுவேன். அந்த நினைவுகளின் ஊடே கல்யாணியின் நிழல் ஓடும். மீண்டும் கேட்ட பழைய பாடல் போல அது, பின்னர் மறைந்து விடும். சென்ற வாரம் வரை அப்படித்தான் இருந்தேன். மெல்பேர்னில் இருந்து வந்த நண்பன் சுருவின் தொலைபேசி அழைப்பு அதை மாற்றிவிட்டது.

“டேய், உனக்கு நினைவிருக்கே, சங்கரப்பிள்ளையாரின் காரில போற கலியாணி. அவளைக் கண்டனடா”

எனக்கு உடல் சிலிர்த்தது. “எங்கடை வட கிண்டு கோள்ஸ்..”

“ஓமடா. இஞ்ச மெல்பேர்னிலதான் இருக்கிறாள்”

எனக்கு வார்த்தைகள் வரவில்லை.

“என்னடா கார்ட் அட்டாக்கே? சத்தத்தைக் காணோம்.” வேகமாகத்தான் என் இருதயம் அடித்துக் கொண்டது.

“சுரு, எங்கேயடா கண்டனி? எப்படி இருக்கிறாள்?”

“நீ சனிக்கிழமை வாராய் தானே அப்ப கதைப்பம்” அவன் தொலைபேசியை வைத்து விட்டான்.

எனக்கு எரிச்சல் வந்தது. சுரு அப்படித்தான். அந்த நாட்களில் சிரஞ்சீவி, மேதாவி, தமிழ்வாணன் மார்க்க கதைகளைப் படிப்பவன். எதையும் ஒரு “சல்பென்ஸ்” வைத்துச் செய்வதில் இன்பம் காண்பவன். மற்றவர்களுக்கு அது சித்திரவதையானால் அதில் அதிக மகிழ்ச்சி அவனுக்கு.

நான் திருப்பி அவன் தொலைபேசி இலக்கத்தை அழுத்தினேன். எடுத்தது அவன் மனைவி மாலினி.

“உவன் நியூசிலண்ட் சிவாவே. நான் இல்லை என்று சொல்லு” அவன் கத்தினான்.

“சிவா அண்ணை அவர் சொன்னது கேட்டீதே” மாலினி சிரித்தாள்.

மனதுக்குள் திட்டியது வெளியில் வராது. நா காத்துக் கொண்டது.

“மறக்காமல் பிளைக் லேபலை வாங்கிக் கொண்டு வரச்சொல்லு” சுரு கத்தியது கேட்டது.

சுருவும் மாலினியும் எனக்கு மெல்பேர்னில் பல ஆண்டு களாகத் திருமணம் பேசுகிறார்கள். எனக்குப் பிடித்தால் பெண்ணுக்குப் பிடிப்பதில்லை. பெண்ணுக்குப் பிடித்தால் எனக்குப் பிடிப்பதில்லை. இருவருக்கும் பிடித்தால், சாதகம் பார்க்கும் சோதிடருக்குப் பிடிப்பதில்லை.

நேரம் போனதே தெரியவில்லை. விமானத்தின் வேகம் குறைகின்றது கீழே பார்த்தேன். மெல்பேர்ன் நகரின் இரவு நேர விளக்குகள் தரையில் நட்சத்திரங்கள் நிறைந்த வானத்தை

விரித்திருந்தன. விமானம் தரை தட்டியது. பயணிகள் எல்லோரும் பரபரப்பாக இறங்குவதற்கு ஆயத்தமாகிறார்கள். எனக்கும் என்றமில்லாத ஆவல். கல்யாணியைப் பற்றி பல கற்பனைகள். இத்தனை காலம் திருமணம் செய்யாது இருந்ததில் பலன் இருக்குமோ என்ற ஒரு நற்பாசை. அவசர அவசரமாக விமானத்தை விட்டு இடித்து மோதிக்கொண்டு இறங்கினேன். கடவுச்சீட்டு பரிசோதனைக்கு நிரையில் நின்றபோது பொறுமைக்கு ஒரு சோதனை. அது முடிந்த கையோடு ஓட்டமாக ஓடி “ஜொனி வோக்கரை” வாங்கிக் கொண்டேன். பின்னர் சுத்து கின்ற சக்கரத்தில் எனது பெட்டி வரும் வரை காத்திருந்தேன். என்ன மண்ணாங்கட்டியைத் தான் இந்த விஞ்ஞானம் கண்டுபிடித்தது? இதை விரைவாக்க ஒரு வழி தெரிய வில்லையே என்று அயன்ஸ்டைனையும் திட்டித் தீர்த்தேன். சுங்க இலாகா அதிகாரிகளுக்கும் வீட்டில் சண்டை போலும். நீட்டி நிதானமாக கேள்விகளைக் கேட்ட வண்ணம் பெட்டியில் இருந்த என் உள்ளடைகளையும் உதறிக் கொட்டினார்கள். எரிச்சலைக் கொட்டினால் இன்னும் இழுத்தப்பார்கள் என்று தெரிந்ததால், இயற்கைக்கு மாறான இனிய புன்னகையை முகத்தில் ஓட்டிக் கொண்டேன்.

அவர்களை எல்லாம் கடந்து வெளியே வந்தபோது, சுரு என்னை நோக்கி விரைவாக வந்தான். கரிய நெடிய உயரம். உலகம் பிறந்தது எனக்காக என்பது போல் உலக இன்பங்களைத் தேடி அனுபவிக்கும் கவலை இல்லாத மனிதனாக நான் அவனைக் கருதுவேன். நண்பனை அன்போடு அணைத்துக்கொள்ள, பெட்டியைக் கீழே வைத்து கையை நீட்ட நினைக்கும் முன் அவன் ஓடி வந்து என் மறுகையில் இருந்த ஜொனி வோக்கர் பையைப் பறித்து நெஞ்சோடு ஒத்திக்கொண்டான்.

‘கல்யாணி’ என் நெஞ்சு முட்டி, தொண்டைக் குழிகளையும் தாண்டி நாவில் வந்த சொல் என் உமிழ் நீருக்குள் அமிழ்ந்து கரைந்து மீண்டும் உள்ளே சென்றது. மாலினியும் அங்கு நின்றதை அப்போதுதான் கவனித்தேன். என்னதான் நெருங்கிப் பழகினாலும் அவள் முன்னால் என் ஆசைகளைச் சொல்லமுடியவில்லை. மாலினியின் சுருண்ட அழகான கேசம் தோளோடு நின்று விளையாடியது. மணி, மணியாக வெள்ளியிலான காதணிகள் அவளைக் கொஞ்சிக் கொண்டிருந்தன. நீண்ட நீளக் காற்சட்டையோடு, மெல்லிய வெண்ணிற மேலணி, நெற்றியில் அழகான தீபத்தின் வடிவில் பொட்டு ஒட்டியிருந்தாள்.

“சிவா அண்ணா எப்படி?” என்ற கேள்வியின் பின்னால், சிமிட்டும் விழிச் சிரிப்பு, உங்கள் மனதில் ஓடும் கல்யாணியின் எண்ணம் எனக்குப் புரிகிறது என்று சொல்வது போலிருந்தது.

இவளுக்கு வீட்டில் வேலையில்லையோ? என்னையும் சுருவையும் சிறிது நேரம் தனியாக விடக்கூடாதா? கல்யாணியைப் பற்றி அறிய ஆவலாக இருந்த எனக்கு இது சங்கடமாக இருந்தது. அதுவும் போதாதென்று,

“ஏண்ணா, இந்தக் கண்ராவினை வாங்கிக்கொண்டு வாறியா? இவர் குடிச்சுக்.. குடிச்சு..” என்று தொடங்கிய மாலினி சிறிது நேரம் காருக்குள்ளும் அதைத்தொடர்ந்தாள். திடீரென கதை மாறியது.

“அண்ணா இந்த முறையும் கலியாணம் வேண்டாம் என்று சொல்லாதேங்கோ, இந்தப் பிள்ளையை கட்டாயம்

உங்களுக்குப் பிடிக்கும்.. வடிவானது. கொஞ்சமும் பெருமையில்லை. நல்ல குணம்” மாலினி தொடர்ந்து என் ஆவலைத் தூண்டினாள்.

கார் அவர்கள் வீட்டை வந்து சேர்ந்த பின்பே அவள் புகழாரம் நின்றது. அவர்கள் தெருவோரத்தில் நிறைய வாகனங்கள் நிரையாக நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. பக்கத்து வீட்டில் ஏதோ ‘பார்ட்டி’ என்று நினைத்தேன். மாலினி வீட்டுக் கதவைத் திறந்ததும், ‘பார்ட்டி’ அவர்கள் வீட்டில்தான் அதுவும் எனக்காக ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது என்று தெரிந்தது.

எனது பழைய நண்பர்கள் பலர். இன்னும் அந்த பழைய ‘என்னடி ராக்கம்மா’ பெரிதாக ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. கையில் ‘கிளாசோடு’ ஒரே ஆட்டம். மெல்லிய விளக்கொளி. அதையும் மறைக்கும் ‘சிகரெட்’ புகை மண்டலம்.

“எப்படியடா மச்சான்?” என்று ஏக காலத்தில் பல குரல்கள். ஜொனி வோக்கர் என்னையும் நிரப்ப ஆரம்பித்தது. பல பெண்கள் அங்குமிங்கும் உணவுத் தட்டுக்களோடு திரிந்து கொண்டிருந்தனர். கல்யாணி அவர்களுக்குள் இருப்பாளா என கண்கள் தேடின. மாலினி என் கதிரைக்குப் பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்தாள்.

“அங்க பார்த்தியளே அவள்தான்”

நான் ஆவலோடு பார்த்தேன். அந்தப் பின் புறமே தெரிந்தது. அவள் ஒருத்திதான் அங்கே சேலை கட்டியிருந்தாள். விரிந்த தலை முடி. திரும்பி எங்களை நோக்கி வந்தாள். கையில் தின்பண்டங்கள் நிறைந்த தட்டு. மெல்லிய விளக்கொளியில் அவள் சிவந்த முகம் மின்னியது. அது கலியாணியா? அந்தக் கண்களைத் தேடினேன். சாந்தமான இந்த விழிகள் கலியாணியுடையது அல்லவே.

“சுகுணா இஞ்ச வா” மாலினி அந்தப் பெண்ணை அழைத்தாள். என் மனதில் பெரிய ஏமாற்றம். “இவ டாக்டர் சுகுணா. இவர்தான் நான் சொன்ன சிவா”

“கலோ” என்ற சுகுணாவின் விழிகளை நான் சந்தித்தேன்.

நேரான பார்வை. வழக்கமான அறிமுக வார்த்தைகளின் பின் நாங்கள் தங்கு தடையின்றி பேச ஆரம்பித்தோம். அரசியல், இலக்கியம், சமூகப் பிரச்சனைகள் எனப் பல விடயங்கள் எங்கள் உரையாடலில் வந்து போயின. அவளுக்குப் பல விடயங்களில் ஆழமான அறிவு இருந்தது. மாலினி எங்களைத் தனியாக விட்டுப் போனதை நாங்கள் கவனிக்கவில்லை. அவளது நிதானமான சிந்தனைத் தெளிவு என்னை மிகவும் கவர்ந்தது. சரளமாக தங்கு தடையின்றி அவள் பேசுவதில் ஓர் அழகு இருந்தது. ஆனால் அவள் என் தனிப்பட்ட விடயங்கள் எதையுமே கேட்கவில்லை. மாலினி என்னைப்பற்றிச் சொல்லியிருக்கக் கூடும். வயது முதிர்ந்த தன் தாயோடு வாழ்கின்றாள். இன்னும் சில டாக்டர்களுடன் சேர்ந்து ஒரு கிளினிக்கில் வேலை செய்கின்றாள். முக்கியமான விடயம் அவளுக்குத் திருமணம் ஆகவில்லை. அவள் காதோரத்தில் இருந்த சிறிய நரைமுடியை மறைக்க முயலவில்லை. எனக்கு அவளைப் பிடித்தது. முதன் முறையாக இந்தப் பெண்ணோடு என் வாழ்க்கை இனிமையாக இருக்கும்

என்ற எண்ணம் மேவியது. எல்லோரும் விடை பெற்றுச்செல்ல ஆரம்பித்தனர். சுகுணாவும் எழுந்தாள்.

மாலினி அவளை உள்ளே அழைத்துச் சென்றாள். அவர்கள் தங்களுக்குள் மெதுவாகப் பேசி சிரித்துக் கொண்டார்கள். இடை இடையிடையே என்னைப் பார்த்து மாலினியின் கண் சிமிட்டல், சிரிப்பு, சுகுணா முதன் முறையாக என் கண்களை நேராக ஏனோ பார்க்கவில்லை. அவளோடு இன்னும் சிறிது நேரம் பேசிக்கொண்டிருக்கலாமே என எனக்குத் தோன்றியது. இனந் தெரியாத ஒரு குழப்பம் மனதில். கலியாணியைப் பற்றி அறியவேண்டும் என்ற ஆவல் மீண்டும் துளிர்ந்துக் கொள்ள சுகுணைத் தேடினேன். அவன் மதுபோதையில் சோபாவில் சாய்ந்து நித்திரையாகிவிட்டான். மாலினியும், சுகுணாவும் என்னை நோக்கி வந்தனர். மாலினி என் மனதை அறிந்து கொண்டாளோ என்னவோ,

“சுகுணா, அந்தக் கலியாணி இவரின்றை ஊர்தானாம். அவளைச் சந்திக்கவேணுமாம்”

“ஓ யேஸ் நோ ப்ரப்ளம். நாளைக்குப் பத்து மணிக்குக் கிளினிக்கு வாங்கோ. அவ அங்க வருவா”

“கலியாணியைப் பார்க்க வேணுமென்றுதான் சொன்னனாம். உன்னையிலை” சுகுணாவைப் பார்த்து மீண்டும் மாலினியின் கண்சிமிட்டுச் சிரிப்பு. சுகுணாவும் விடை பெற்றுக் கொண்டாள்.

இரவு நன்கு தூங்கிவிட்டேன். காலையில் கையில் காப்பியோடு என் கட்டிலில் வந்திருந்து சுகு, “டேய் எழும்படா” என்று சொன்னபோதுதான் கண்விழித்தேன்.

“என்னடா அதுக்குள்ளே எழும்பிட்டாய்?”

“நானேன் எழும்பினனாம்? உவள் படுக்கவிட்டால் தானே? உன்னை கிளினிக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போகட்டாம். என்ன வருத்தம் என்று கேட்டன். சிரிக்கிறாள். என்னடா உனக்கு?”

நேரம் 9.30 ஐக் காட்டியது.

“பொறடா, நான் பிரஸ் பண்ணிட்டு வாரன்” துள்ளி எழுந்தேன். அறையோடு இணைந்து குளியலறையும் இருந்தது. மாலினி எல்லாவற்றையும் சுத்தமாக வைத்திருந்தாள். எப்படி பெண்களால் இது முடிகின்றது. ஆண்களால் முடிவதில்லை என நினைத்துக் கொண்டேன்.

மருத்துவ கூடம் மிக அருகிலேயே இருந்தது. சுகுவம் நானுந்தான் காரில்.

“என்னடா கலியாணியைப் பற்றி நீ ஒன்றுமே சொல்லவில்லை”

கவலையில்லாத மனிதன் முகத்திலும் ஒரு சோகக் கீறல்.

“என்னத்தைச் சொல்ல?” அவன் குரலில் ஒரு மாற்றம்.

“அந்தச் சுகுணா நல்ல பெட்டை நேரத்தை வீணாக்காதே. இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு இப்படி ஜொனி வோக்கரைக் காவிக்கொண்டு வீடு வீடாய் திரியப் போறாய் பேசாமல் இவளைக் கட்டு. இராத்திரி முழுக்கக் கனநேரமா கதைச்சியன், பிடிச்சுதோ?”

நான் மௌனமானேன். சுகுணாவைக் காணவேண்டும் என்ற எண்ணமே என் மனதில் மேலோங்கியிருப்பதை என்னால் உணர முடிந்தது. கலியாணியை அல்ல. என்ன முட்டாள்தனம்? என்னை கலியாணிக்கு நினைவிருக்குமா? ஒரு நாள் கூட நாங்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் பேசியதில்லை. அந்த நாட்களில் திரையில் வரும் கதாநாயகிகளைக் கண்டு கனவு காண்பது போல் இதுவும் ஒரு வீண் கனவு. இது காதல் அல்லவே. வெறும் வாலிப வயது மோகம். நான் ஒரு பைத்தியக்காரன். சுகுணா என் மனதை இப்பொழுது முழுதாக ஆக்கிரமித்துக் கொண்டாள். அவள் பேசிய அழகை அசைபோட ஆரம்பித்தேன்.

“நான் சொப்பிங் போயிட்டு ஒரு மணித்தியாலத்தில வாரன். நீ வெளியில் நில்” சுகு காரை நிறுத்தினான். பக்கத்தில் ஒரு பழைய கார் நின்றது. ஒரு பெரியவரும் ஒரு பெண்ணும் மருத்துவ கூடத்திலிருந்து அதை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தனர். பெரியவரின் முகம் எனக்குப் பழகியது போலிருந்தது.

“டேய் சிவா, பார்த்தியே? அங்க கலியாணி...”

என் கண்கள் நம்ப மறுத்தன. கறுப்பும் வெள்ளையுமான தலை. சீப்பையே என்றும் கண்டிருக்காதது போல் கலைந்த கூந்தல். கனத்த உருவம். சேலை கட்டியிருந்தாள். சேலையின் ஒரு பகுதி இடையில் சரியாகச் செருகப்படாததால் நிலத்தை உரசிக்கொண்டிருந்தது. சேலை முழுவதும் கழன்று விழாத வாறு அவள் அதைக் கையால் பிடித்திருந்தாள். சதைகள் மடிப்புப் போடும் இடை. அவளா? கலியாணியா? நான் கண்களைக் கசக்கிப் பார்த்தேன். நான் காரில் இருந்து இறங்கிவிட்டேன். பெரியவர் என்னைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தார். அந்நியர்களுக்காகத் தயாரிக்கப்பட்ட அசட்டுப் புன்னகை. அந்தக் கணம் கலியாணியும் என்னை நோக்கினாள். வெறித்துப் போன அவள் பார்வை ஒரு வினாடி என் முகத்தில் நிலைத்தது. வாடகைக் காரில் சென்ற என் கலியாணியின் பார்வையல்ல. சுகு கையைக் காட்டிவிட்டுப் புறப்பட்டான். அந்தக் கலியாணி தங்கள் காரில் ஏறிக் கொண்டாள். என்னைத் தாண்டி கார் நகர்ந்தது. கார்க் கதவுக் கண்ணாடியில் அவள் முகம் பதிந்திருந்தது. அவள் பார்வை என் மீது பதிந்திருந்தது. நிச்சயமாக அது காதல் பேசிய என் கலியாணியின் பார்வையல்ல.

“கலோ சிவா” என்ற வண்ணம் சிரிப்போடு சுகுணா மருத்துவ கூடத்திலிருந்து படிகளில் இறங்கி வந்தாள். அவள் நடையில் ஓர் அழகிருந்தது.

“இப்பத்தான் கலியாணி...” சுகுணா முடிக்கும் முன் நான் இடைமறித்தேன்.

“நான் அவளைப் பார்த்தனான். அவளுக்குச் சுகமில்லையோ”

“சுகமில்லாத ஆக்கள் தான் இங்க வருவினம்” அவள் சிரித்தாள். “என்ற பேசண்டைப் பற்றி நான் கதைக்கக் கூடாது. எல்லாருக்கும் தெரிஞ்சதுதான். அவள் மன நோயால பாதிக்கப் பட்டிருக்கின்றாள்”

அதற்கு மேல் நானும் ஒன்றும் கேட்கவில்லை. அர்த்தமில்லாத ஒரு கற்பனைக் காதலை நெஞ்சில் கட்டி வளர்த்த என்னைத் திட்டிக்கொண்டேன்.

அன்றைய பொழுதின் பெரும் பகுதியை இருவரும் ஒன்றாகவே கழித்தோம். ஒன்றாக உணவுண்டோம். மெல்பேர்ன் பல பகுதிகளை சுகுணா எனக்குச் சுற்றிக் காண்பித்தாள். இத்தனைக்கும் அவள் என்னைப்பற்றி எதுவுமே கேட்கவில்லை. பொது விடயங்களையே நாங்கள் கதைத்தோம். கலியாணி என் ராடரில் இருந்து முற்றாக மறைந்து போனாள்.

அடுத்தடுத்த நாட்களில் எனக்கு அலுவலகம் சம்பந்தப்பட்ட வேலைகள் நகர்ப் பகுதியில் இருந்தன. அதனால் வசதியாக நகர்ப் பகுதியில் தங்கினேன். சுகு, மாலினி, சுகுணாவைச் சந்திக்கும் வாய்ப்பு கிடைக்கவில்லை. வெலிங்டனில் எங்கள் ஊர் மின்காய்த் தூள், கறித்தூள் அதிகம் கிடைப்பதில்லை. அங்குள்ள என் நண்பர்களின் மனைவியர் ஒரு பெரிய பட்டியலே தந்திருந்தனர். அவர்களுக்கு வேண்டிய தூள் வகைகளை வாங்கிக் கொண்டேன்.

வெலிங்டன் நோக்கிய என் பயணத்துக்காக மெல்பேர்ன் விமான நிலையத்திற்கு ஒரு மணி நேரம் முன்னதாகவே சென்று விட்டேன். அங்கிருந்த காப்பிக் கடையில் எனக்குப் பிடித்த ‘கப்பச் சீனோ காப்பியை’ அருந்தியபடி ‘தி ஏஜ்’ பத்திரிகை ஒன்றை படிக்க ஆரம்பித்தேன். மெதுவாகப் பத்திரிகையிலிருந்து தலையை நிமிர்த்திய போது பக்கத்து மேசையைத் துடைத்துக் கொண்டிருந்த வேலையாளர் என்னை உற்று நோக்கினார். என் இதயம் உறைந்து போயிற்று. அது மருத்துவ கூடத்தில் நான் பார்த்த கலியாணியின் தந்தை.

“என்ன பார்க்கிறீர்? நீர் எங்கடை ஊரல்லே? என்ன? ஏரம்பரினர் மகன்தானே? நான் எஞ்சினியர் ஆறுமுகம். ரிடயர்ட்.”

நான் எழுந்து கொண்டேன்.

“இரும். இரும் ஊர்ப் பிள்ளைகளைக் கண்டால் ஒரு சந்தோசம். ஏயர் நியூசிலண்ட் பிளைட்டோ?” அவர் என் மேசையில் இருந்த பயணப் பத்திரங்கள் கொண்ட உறையைப் பார்த்திருக்க வேண்டும்.

“தம்பி எனக்கு வேலை முடிஞ்சது. யூனி போர்மை கழட்டி வைச்சிட்டு வாரன். கொஞ்சம் கதைப்பே” அவர் குரலின் தயக்கம் என்னை ஏதோ செய்தது.

“வாங்கோ ஐயா” என்றேன். ஊரில் அவர் தெருவில் நடந்ததை நான் பார்த்ததில்லை. அவர் கொழும்பில் வேலை செய்பவர் என்ற செய்தி மாத்திரமே எனக்குத் தெரிந்திருந்தது. அவரை அந்தக் கோலத்தில் பார்க்க வேதனையாக இருந்தது.

அவரோடு பேசவேண்டும் என்ற ஆவல் எனக்கும் இருந்தது. சில நிமிடங்களில் அவர் நல்ல வெள்ளைச் சேர்ட்டும், கறுப்பு ஜக்கட்டோடும் என் முன்னிருந்தார். என் நெஞ்சை உறுத்திக் கொண்டிருந்த அந்தக் கேள்வியோடு நான்தான் உரையாடலை ஆரம்பித்தேன்.

“கலியாணிக்கு என்ன நடந்தது? ஏன் அப்படி?”

பொட்டென்று ஒரு துளிக் கண்ணீர் மேசையில் விழுந்து தெறித்தது. அவர் அதைத் துடைத்துக் கொள்ளாமலே குளமான கண்களோடு என்னைப் பார்த்தார். என் கேட்டேன் என்று நான் என்னை நொந்து கொண்டேன்.

“தம்பி ஆருக்குச் சொல்ல? கலியாணங்கட்டி கொழும்பில் நல்லாத்தான் இருந்தவன். தாலி அறுத்த 83” அவர் முகத்தில் கோபம் கொப்பளித்தது. “சுத்தி பொல்லோட காதையங்கள் வந்து வாசல்க் கதவை உடைச்சவங்கள். என்னையும் கலியாணியையும், அவளினர் புருசன் பாத் றுமில ஒளிக்கச் சொல்லிட்டு, வந்த அவங்களைத் திசை திருப்ப, பின் பக்கத்தால ஓடினார். அந்த இனவெறி நாய்கள் விட்டுதுகளே. பின்னால திரத்திப் போய்...” அவர் விம்மினார்.

“அதோட போனதுதான் அவளினர் வயித்தில இருந்த ஆறுமாதக் குழந்தையும்” விம்மலோடு வெடித்தன அந்த வார்த்தைகள்.

நான் அவர் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டேன். அவர் கண்களில் தாரை தாரையாக கண்ணீர் ஓட ஆரம்பித்தது.

“அன்றைக்கு விழுந்தவன் தான் கலியாணி. அதுக்குப் பிறகு அவள் அப்பிடித்தான். என்னைத் தவிர வேறு ஒருத்தரோடையும் கதைக்க மாட்டாள். தன்னோடு படிச்ச பிள்ளைகளோடு கூடக் கதைக்கமாட்டாள்.”

இப்பொழுது மேசையில் தெறித்தது அவர் கண்ணீர்த்துளி அல்ல, எனது. அதற்குப்பின் அவர் என் நலனை, மறைந்து விட்ட என் தந்தையைப்பற்றி ஏதோ விசாரித்தார். நாங்கள் என்ன கதைத்தோம் என்று கூட எனக்கு நினைவில்லை. என் எண்ணமெல்லாம் கார்க்கதவுக் கண்ணாடியில் முகத்தைச் சாத்திச் சென்ற சிறுமியிலேயே இருந்தது.

நான் அவரிடமிருந்து விடை பெற்றேன்.

“தம்பி, சுகமாய்ப் போயிட்டு வாங்கோ. இந்தப் பக்கம் வந்தால் எங்களையும் வந்து பாருங்கோ. ஏலுமென்றால்”

நான் கையைக் காட்டி விட்டு பயணிகள் மாத்திரம் செல்ல வேண்டிய கதவருகில் வந்தபோது அவரது குரல் மீண்டும் கேட்டது.

“கலியாணி சொல்லாவிட்டால் நீங்கள் எங்கடை உணர்ப்பெடியன் என்று தெரிஞ்சிருக்காது.”

அந்தக் கணமிருந்து அந்த வார்த்தைகள் என் காதில் ஒலிக்க ஆரம்பித்தன. மருத்துவ கூடத்தில் அவள் என்னைப் பார்த்த அந்தப் பார்வை நிழலாடியது.

“கலியாணி என்னை மறக்கல்லை” என்னை அறியாது நான் முணுமுணுத்தேன்.

என் முன்னால் நின்ற பயணி “ஆர் யூ டோக்கிங் டு மி?” என்றார்.

என் காற்சட்டைப் பையிலிருந்த தொலைபேசி பேசியது. சுகுதான் கதைத்தான்.

“என்னடா, உனக்கு சுகுணாவைப் பிடிச்சுதே. இவள் மாலினி இருக்க விடுறாளில்லை. உன்னைக் கேட்டுச் சொல்லட்டாம்.”

“நல்லாப் பிடிச்சது. எதுக்கும் நான் அவளோட போனிலை கதைக்கிறேன்”

“கேட்டியே மாலினி. அவருக்கு சுகுணான்ரை போன் வேணுமாம். அவளோடதான் கதைக்கப் போறாராம்” மாலினியின் சிரிப்பொலி கேட்டது.

என் மனதை மெல்பேர்னில் விட்டு விமானம் மேலே பறந்தது.

பின்சூறிப்பு:

இவையெல்லாம் நடந்து இப்போது இரண்டு ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. எனக்குத் திருமணமாகி வருகின்ற சனிக் கிழமை எங்கள் குழந்தையின் முதலாவது பிறந்த நாள். அதை நாங்கள் மெல்பேர்னில்தான் சுகு வீட்டில் கொண்டாட இருக்கின்றோம். இன்னும் கலியாணி முற்றாகத் தேறவில்லை. சுகுணாவைத் தவிர மற்றப் பெண்களோடு பேசத் தயங்குகின்றாள். என்னையும் தன் தந்தையையும் தவிர வேறு ஆண்களோடு பேசவேமாட்டாள். சிறிது சிறிதாக மாறுவாள் என்று சுகுணா சொன்னாள். எங்கள் மகளுக்கு சுகுணா என்றே பெயர் வைத்திருக்கிறோம். சுகுணாதான் கலியாணி யோடு பேசி எங்கள் திருமணத்தை நடத்தி வைத்தவள். சுகுணா இப்பொழுது ஏழு மாதக் கர்ப்பினி. தன்னோடு வேலை செய்த ஒரு டாக்டரைத் திருமணம் செய்துகொண்டாள். எங்கள் மகளின் முதலாவது பிறந்த நாளை அவளோடும் சேர்ந்து கொண்டாடவே மெல்பேர்னுக்குப் போகிறோம்.

வாழ்த்துக்களோம்!

மலையகத்தின் புதிய தலைமுறை எழுத்தாளரான பிரமினா செல்வராஜா அவர்களுக்கும் செல்வன் ரா. பிரதீபன் அவர்களுக்கும் 10-11-2007 அன்று பதுனையில் திருமணம் நடந்தது. பிரமினாவின் முதற்சிறுகதை “பீலிக்கரை” ஞானம் சஞ்சிகையில் பிரசுரமானது. பிரமினாவின் சிறுகதைத்தொகுப்பு “பீலிக்கரை” புரவலர் புத்தகப் பூங்காவின் ஞானம் பதிப்பக வெளியீடாக 18.11.2007 கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் வெளியிடப்பட்டமை பிரமினாவுக்குத் திருமணப் பரிசாக அமைகிறது. புதுமணத் தம்பதிகளை ஞானம் வாழ்த்தி மகிழ்கிறது.

கலாபூஷணம் புலோலியூர் க. சதாசிவம் ஞாபகார்த்தச் சிறுகதைப்
போட்டியில் இரண்டாம் பரிசு பெற்ற சிறுகதை

யாழ்ப்பாணம் வடமராட்சி கரவெட்டி மேற்கைச் சேர்ந்த கார்த்திகா பாலசுந்தரம் 1977ல் பிறந்தவர். கட்டைவேலி நெல்லியடி பலநோக்கு கூட்டுறவுச் சங்க நூலகத்தில் நூலகராகப் பணிபுரியும் இவர், நூலக விஞ்ஞானமாணி தரம்-1 தகைமை யுடையவர். தற்போது இளங் கலைக் கற்கை, முதற் தேர்வு (வெளிவாரி, யாழ் பல்கலைக்கழகம்) கற்கை நெறியில் ஈடுபட்டுள்ளார். சிறுகதை, கட்டுரை ஆகிய துறைகளில் எழுதிவரும் கார்த்திகா, விபவி - இளம் எழுத்தாளர்களுக்கான படைப்பாற்றல் போட்டியில் (2004) முதற்பரிசு, நமது ஈழநாடு - இரண்டாவது ஆண்டு நிறைவுச் சிறுகதைப் போட்டியில் (2004) முதற்பரிசு, புலோலியூர் க. சதாசிவம் ஞாபகார்த்தப் போட்டியில் (2006) முதற்பரிசு பெற்றுள்ளார். காலச்சுவடு சஞ்சிகையில் இவரது கட்டுரை வெளிவந்துள்ளது.

முகவரி :- 'மூப்பியா வளவு', விக்னேஸ்வரக் கல்லூரி வீதி, கரவெட்டி மேற்கு.

ஆஸ்பத்திரி றோட்டால பஸ்போய்க் கொண்டிருக்கு. குப்பெண்டு ஒரு புழுத்த மணமடிக்குது. இவளுக்கு வயித்தைப் பிரட்டிக் கொண்டு வருகுது. இவளோட அநேகமான ஆக்கள் லேஞ்சியால மூக்குகளைப் பொத்துகினம். நிண்டு கொண்டு வாற ஆம்பிளையளில சிலர் கதைக்கினம். “உது அழுகின பிரேதமணம்- இரண்டு நாளைக்கு முந்தி கொடியாமத்தில் உருக்குலைஞ்ச நிலையில் பிரேதங்கள் மீட்பு எண்டு பேப்பரில போட்டிருந்தாங்கள். அதெல்லாம் இப்ப ஆஸ்பத்திரிக்குள்ள தானாம் இருக்கு”. ஆஸ்பத்திரி றோட்டை பஸ் கடந்தாப் போலயும் அந்த மணத்தின்ரை வீச்சு குறைஞ்சபாடில்லை. அது பிரேதமணம் எண்டாப் போல இவள் இன்னும் பயந்திட்டாள். கொஞ்சநாளா இவளுக்கு அர்த்தமில்லாத பயம்- பகலில போக்குவரத்துச் செய்யேக்க இடைநடுவில ஏதும் நடந்திடுமெண்டு பயம்- றோட்டில நடக்கேக்க அக்கம்பக்கம் பாக்கப்பயம்- வேலை செய்யிற இடத்தில் இவள் வாய் திறந்து ஊண்டும் கதைக்கிறேல்ல. நிலைமை மோசம்- ஆரையும் நம்பிச்

சிரிக்கலாது. மனம் விட்டுக்கதைக்கலாது. சுவருக்கெல்லாம் காதுகள் முளைச்சிருக்கிற மாதிரி இவளுக்கு கனவு வருகுது. மூச்சு விடுறதுக்குக் கூட பயப்பிட வேண்டியிருக்கு. வேலை செய்கிற இடத்தில் கேள்விபடுகிறதெல்லாம் அந்தச்சந்தியில ஓராளைச் சுட்டாச்சாம். இந்தச்சந்தியில ஓராளைச் சுட்டாச்சாம் எண்ட செய்தியள் தான். சில நேரம் இவள் பஸ்ஸில போகேக்க கண்டிருக்கிறாள். ஒருநாள் விடிய கச்சேரி பஸ்ஸில போய்க் கொண்டிருக்கிறாள். ஆவரங்கால் சந்தியில கொஞ்சச்சனம் சுத்தியிருக்குது. நடுவில வெள்ளைச் சீலையால மூடிக்கிடக்கு. சைக்கிளொண்டு பாட்டத்தில சரிஞ்சு போய்க் கிடக்கு. “நேற்று பின்னேரம் அஞ்சரைக்கு சுட்டதாம்- சைக்கிள் கடை வைச்சிருக்கிற பொடியனாம்- ஆறு மணிக்கு ஊரடங்குச் சட்டம் எண்டதால பிரேதத்தை எடுக்கேலாமப் போச்சாம்.- அப்படியே றோட்டில விட நாயள் குதறிப்போடும் எண்டதால சொந்தக்காரர் சனம் இரவிரவா விளக்குக் கொழுத்தி வைச்சு வெள்ளைக் கொடியும் குத்திப் போட்டு காவல் இருந்ததுகளாம்”

எண்டு பஸ்ஸில வந்த சனங்கள் கதைக்க இவளுக்கு தலையைச் சுத்துது- இனிவரப் போற நாட்களை நினைக்க இவளுக்கு வோத்துச் சொரியுது.

இப்பிடியொரு நிலமை வரும் எண்டு ஆருங் கனவிலயும் நினைக்கேல்ல. ஆவணி பதினொண்டு பின்னேரம் தொடங்கின வெடிச்சத்தங்கள் இன்னும் கேட்டுக் கொண்டேயிருக்கு. ஊரடங்குச் சட்டம் இரவில தொடர்ந்து அமுலில இருக்கு. அமுலுக்கு வருகிற நேரங்கள் நாளுக்கு நாள் முன்னோக்கியோ பின்னோக்கியோ நகர்ந்து கொண்டிருக்கு. காலம் கண்முழுச்சதும் இவளுக்கு வேலை யாழ் சேவையைக் கேக்கிறது தான். அதில தான் ஊரடங்கு நேரம் ஒலிபரப்பப்படும். அதைக் கேட்டுத் தான் வேலைக்கு வெளிக்கிடுவாள். பஸ் ஓட்டமும் ஓடிங்கில்லை. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கடைசி பஸ் எத்தினை மணிக்கெண்டும் சொல்லேலாது. எப்பிடியும் வீட்டிலயிருந்து ஏழு மணிக்கு வெளிக்கிட்டா ஏழரைக்கு பஸ் எடுத்து நாலைஞ்சு சோதனைச் சாவடியளக் கடந்து வேலைத்தளத்துக்குப் போக எட்டேழுக்கால் ஓம்பதாகும். பிறகு அங்கையிருந்து இரண்டரை மூண்டுக்கு வெளிக்கிட்டால் வீட்டைவந்து சேர எப்பிடியும் நாலரையஞ்சு மணியாகும். இவளுக்கு எல்லாம் சலித்துப் போய் ஒரு சடப் பொருளாய் மாறிவிட்டாள். தன்னைச் சுற்றி என்ன நடக்குதெண்டதை விளங்கிக் கொள்ள அவகாசமில்லாமலுக்கு காலங்கழிஞ் சொண்டிருக்கு- நெருக்கடியான பஸ்பயணத்திலேயே ஆயுள் முடிஞ்சிடும் போல இவளுக்குத் தோன்றுது. இப்ப பஸ் இருபாலைப் பொயின்றிக்கு வந்திட்டுது. “இதில ஒருத்தரும் இருக்கேலாது. இறங்கிப் போங்கோ?” கொண்டகர்ர் கத்திறார். இவள் சீற்றிலையிருந்துதான் வந்தவள். ஆனால் இருக்க விரும்பேல்ல. முழுச்சளமும் இறங்காமலுக்கு அவங்கள் செக் பண்ணுறதுக்கு பஸ்ஸில ஏறமாட்டாங்கள். உள்ளை இருக்கிற ஆக்களில அவங்கட கவனம் குவியும். பிறகு தேவையில்லாத கேள்விகள். பிரச்சனைகள்- அதால சீற் போனாலும் பரவாயில்லை எண்டு இவள் இறங்கி விடுவாள். “தங்கச்சி நல்ல லக்சனம்” எண்ட அவங்கட குரலுக்கு எந்தப்

பிரதிபலிப்பையும் காட்டாமல் செவிடி மாதிரி அடையாள அட்டையைக் காட்டிப் போட்டு இவள் போறாள். இப்ப இருக்கிற சூழ்நிலையில செவிட்டு ஊமையாய் இருக்கிறது தான் பாதுகாப்பெண்டு இவள் நினைக்கிறாள். சாப்பிடுறதுக்கு மட்டும் வாய்திறக்கிறது தான் நல்லதெண்டும் இவளுக்குப் படுகுது. செக்கிங் முடிஞ்சு பஸ் வந்தோண்ண நிக்கிற ஆம்பிளையள் வத வததெண்டு பாஞ்சு ஏறுகினம். இவள் ஒதுங்கி நிண்டிட்டு எல்லாரும் ஏறினாப் போல ஏறுறாள்- சீற்செல்லாம் நிரம்பிப் போய் நிக்கவும் இடமில்லாமக் கிடக்கு. “இண்டைக்குச் சரியான நசலாய்த்தானிருக்கப் போகுது” எண்டு இவள் மனஞ் சலிக்கிறாள்-இவளுக்கு சீற்றில இருந்து தான் போகோணும் எண்டில்லை. நசல்படாமல் போகோணும் எண்டுதான் விரும்புவாள். பஸ்ஸில வாற ஆம்பிளையளில இவளுக்குப் பொதுவா நல்ல அபிப்பிராயம் இல்லை. அநேகமானவை பச்சிளம் பாலகர் மாதிரி முகத்தை வைச்சக் கொண்டு நிப்பினம். சந்தர்ப்பம் கிடைச்சோண்ண அங்க இருஞ்சை தற்செயலா நடக்கிற மாதிரி உரசுறதும், இடிக்கிறதும், முட்டுறதுமா நிப்பினம். இப்பவும் அப்படித்தான். எல்லோரும் ஏறி வசதியான இடத்தில நிக்கினம். இவள் ஒருமாதிரி ஏறி உள்ளுக்கை போறாள். ஒரு பொடியன் இவளிலும் பத்து வயதெண்டாலும் குறைவாயிருக்கும். தற்செயலா தவிர்க் கேலாதெண்ட மாதிரி முழங்கையால வலது மார்பகத்தில நல்ல தாக்கமான இடி. சொண்டைக் கடிச்சக் கொண்டு அங்கால நகருகிறாள். ஒரு ஆம்பிள்ளை இருக்கிற சீற்றோட அண்டி நிக்கிறாள். அவன் முதல் நல்ல பிள்ளை மாதிரி இருந்திட்டுப் பிறகு மெல்ல மெல்ல ஆக்கிரமிப்பில இறங்கிறான். முழங்கையால வயித்தில மெல்லமாக ஒரு தட்டல் பிறகு கீழுக்கு இறங்கி தேய்க்கத் தொடங்குகிறான். இவளால் நகர முடியேல்ல. எல்லா இடமும் ஆக்கள் நெருங்கி நிக்கினம். இவள் திரும்பவும் சொண்டைக் கடிக்கிறாள். வேறை என்ன செய்யலாம்? உடம்பு மரத்துப் போய் விட்டது. பஸ் போய்க் கொண்டிருக்கேக்கடக் கெண்டு விசிவடிக்கிற சத்தம் கேக்குது. ஆமிதான் அடிக்கிறான். “சரி அலுப்புத் தொடங்கியிட்டுது.

அரோகரா. . . இண்டைக்கு எத்தினை மணிக்கு வீட்டை போறதோ தெரியா. இப்ப நாலம்பது. எப்படியும்ஒண்டு ஒண்டரை மணித்தியாலம் அலுப்புத்தான்.” எண்டு உள்ளுக்கை நிக்கிற சில ஆம்பிளையகள் கதைக்கினம். பஸ் மெயின் றோட்டால திரும்பி ஒரு குறுக்குப் பாதைக்குள்ள திரும்பி நிக் குது. உள்ளுக்கை நிக்கிற ஆக்கள் வெளியில இறங்கிப் போகினம்- இவளுக்கு ஒரு ஆறுதல்- இதுவரைக்கும் அனுப விச்ச நசல்லயிருந்து மீளுறாள்- பெம்பிளையள் இருக்கிற சீற் பக்கமாப் போய் நிண்டு. லேஞ்சியால வியர்வையைத் துடைக்கிறாள். இவளும் இந்தப் பாதை மறிப்புக்குள்ள அகப்படாமல் வீட்டைப்போய்ச் சேந்திடவேணும்

எண்டு தான் ஒவ்வொருநாளும் காலமை வெளிக்கிடேக்க நினைப்பாள். ஆனால் வேலை செய்கிற இடத்திலிருந்து வெளிக்கிட மூண்டரைக்குமேலாயாகும். அதுக்குமுதல் வெளிக்கிடேலாது. மேலதிகாரி சொல்லுவார். “ஏழுமணிக்குத்தானே கேர்வியூ- நாலரைவரையும் வடமராட்சிக்கு பஸ் இருக்கு” இதுக்கு மேலால இவளால என்ன செய்யேலும்- எப்பிடயும் நாலரைக்கு அவங்கள் விசிலாதிப் போடுவாங்கள். அதுக்குப் பிறகு எந்த வாகனமும் றோட்டால போகேலாது. அது அவங்கடை வாகனத் தொடரணி போற நேரம். அதெல்லாம் போய் முடிஞ்சு திரும்பவும் அவங்கள் விசிலாதினாப் போலதான் எந்த வாகனமும் போகலாம். அதுவரை காய வேண்டியது தான். இண்டைக்கு எத்தினை மணிக்கு விடப்போறாங்களோ எண்டு இவள் தவிப்படையிறாள். இப்ப இவளைப் போல சில பிள்ளையள் உள்ளுக்கை நிக்கினம். நிண்டு கொண்டு வந்த ஆம்பிளையள் எல்லாம் வெளியில போய் இறங்கி நிக்கினம். உள்ளுக்கை இருக்கிறவை மெல்லமாகக் கதைக்கத் தொடங்கினம். “என்னப்பா! பருத்துறையில் ஒரு பொடியனைச் சுட்டுப் போட்டாங்களாம். நீர்வேலியில இரண்டு பேரைப் போட்டாச்சாம்- சங்கானையில நாலுபேரை வெள்ளை வானில கடத்தினதாம். மானிப்பாய்ப் பெட்டையொண்டியாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்ததாம். மூண்டுநாளா அதைக் காணேல்லையாம்” எண்டெல்லாம் மாறிமாறிக் கதைக்கிறது இவளுக்குக் கேட்குது. இவளுக்கெண்டா தலைவெடிச்சிடும் போல இருக்கு. இப்ப ஆரைச் சுட்டாலும், கடத்தினாலும் அது சாதாரணமாப் போச்சு. எந்தவழியாலையும் வெளிக்கிடேலாத அளவுக்கு ஒரு வலைக்குள்ள அகப்பட்டிருக்கிறதாக இவள் உணருகிறாள். நேரம் போய்க் கொண்டிருக்கு. உள்ளுக்கை இருக்கிற சிலர் கொட்டாவி விடுகினம். சிலர் தண்ணி குடிக்கினம். சிலர் முந்திரியப் பழம் தின்னுகினம். இப்ப யாழ்ப்பாணத்தில முந்திரியப்பழமொண்டு தான் மலிவு. இவளோடு நசுப்பட்டவன் சீற்றிலிருந்து இவளையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது தெரியுது. “எளிய மூதேசி- என்ற வயதில மகளுமிருக்கும். அதிர் மெய்ச்சலைப் பாரன்- விளக்கு மாத்தால ஓட ஓட அடிக் கோணும்” யன்னலுக்குள்ளால வெளில பாத்துக் கொண்டு இவள் மறுகிறாள். இவளால வேறை என்ன செய்யேலும்? இவள் என்ன கண்ணகியே முலையைத் திருகி எறிஞ்சு நகரத்தை எரிக் கிறதுக்கு? அப்பிட எரிக் கிறதுக்கு இவளால முடியுமெண்டா அநேகமா ஒரு ஆம்பிளையும் மிஞ்சமாட்டன். இன்னும் அவங்கடை வாகனத் தொடரணி போகிற சிலமனைக் காணேல்ல. நேரம் ஆறுமணியாகிட்டுது. ஊரடங்குச் சட்டம் அமுலுக்கு வர இன்னும் ஒரு மணித்தியாலம் தான் இருக்கு. பஸ் இப்ப வல்லைவெளியில நிக் குது. “ஆறரைக்கு அவங்கள் பாதையை விட்டாலும் கால் மணித்தியாலத்தில் நெல்லியடிக்கு போகிடலாம். பிறகு சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு வீட்டை போக பத்து நிமிசம் காணும்” எண்டு மனதுக்குள்ள ஒரு கணக்கைப் போட்டு ஆறுதல்படுகிறாள். இவளின்ரை வயதுப் பிள்ளையள் பஸ்ஸில குறைவாய் இருக்கிறதைப் பாக்க பயங்கிளம்புது- அதுக்கு என்ன செய்யிறது? நடக்கிறதைக் கண்டு கொள்ள வேண்டியது தான். இவள் கொஞ்சம் வடிவு தான். அதால எல்லாற்ற கவனமும் இவளில தான் திரும்புது. போக்குவரத்தில காது கூசுகிற வார்த்தையளக் கேக்கிறாள். கடந்து செல்கிற பொடியளுக்கு இவளிலும் பத்துவயதாவது

குறைவாகத் தானிருக்கும். “கோழியளுக்கு நல்ல தீன் விழுக்குது போல இப்படிப் பெருத்திருக்கு” “இரண்டும் நல்லாக்குலுங்குது மெதுவாப் போங்கோ” இப்படி எவ்வளவோ வார்த்தையள இவள் நாளாந்தம் கேக்கிறாள்.

அந்த நேரங்களில இவளுக்கு தேகமெல்லாம் பத்தியெரியும். “எளிய மூதேசியள்” எண்டு மனதுக்குள்ள திட்டிப் போட்டு ஓய்ஞ்சிடுவாள். ஒடுங்குறதுதான் எல்லாத்துக்கும் நல்லது. ஆரார் என்னென்ன திட்டத்தோட திரியிறாங்கள் எண்டு இவளுக்கென்ன தெரியும்? நாளுக்கு நாள் சூழ்நிலை இறுகிக் கொண்டு போகுது. இனி மூச்சு விடுற சத்தங்கூட வெளியில கேக்காமல் வாழ வேண்டிய சூழ்நிலையும் வரலாம். முந்தியெண்டா இவள் சின்னவளாய் இருக்கேக்க ஊரில இருந்திருந்திட்டு ஆரும் வயது போனாக்கள் சாவினம். அதே பெரிய சங்கதியா இருக்கும். ஆனால் இப்ப நாளுக்கு இரண்டு மூண்டு பேர் செத்தாலும் சனம் சாதாரணமாகக் கருதப்பழகியிட்டுதுகள்- அதுக்கை முந்தியெண்டா இவள் சின்னவளாய் இருக்கேக்க ஏதும் பிரதத்தைப் பார்த்தா மூண்டு நாலு நாளுக்கு நித்திரை வராது. நல்ல காய்ச்சலுமடிக்கும். இப்பெண்டா இவளுக்கு இதெல்லாம் சாதாரணமான விசயம். அண்டைக்கொருநாள் இவள் பஸ்ஸால் இறங்கி வேலைத் தலத்துக்கு போய்க் கொண்டிருக்கேக்க ஒரு பொடியன் சைக்கிள் வந்தொண்டிருந்தான். பதினைஞ்சு இருபது வயதிற்கும். டப்பெண்டு அவனுக்குப் பின்னால வேகமாய் ஒரு மோட்டர்சைக்கிள் வந்து பட்க்பட்கெண்டு சுடுறதும் அவன் குப்புற றோட்டில விழுந்து துடிக்கிறதும் சைக்கிள் பாட்டத்தை விழுந்து முன்சில்லு சுத்திக் கொண்டிருக்கிறதும் தெரியுது. முதல் என்ன செய்யிறதெண்டு தெரியாமல் பதட்டப்பட்டாள். றோட்டால வந்த சனங்கள் திரும்பியோடிச்சுதுகள். இவளுக்கு எங்கை ஒடுறதெண்டு தெரியேல்ல-வேலைத்தலத்துக்கு ஓடினாள். நல்லா வேர்த்தொழுகிச்சுது. பிறகு எல்லாம் சாதாரணமாப் போச்சு. இவள் வேலை முடிஞ்சு வரேக்க பாத்தாள். றோட்டில கொஞ்சம் இரத்தம் உறைஞ்சிருந்தது. வேறையொண்டையும் காணேல்ல. போறவாற சனம் உதுல தான். உதுல தான் எண்டு புதினம் பார்த்தொண்டு போகுதுகள். இவளுக்கு மனம் நல்லா இறுகியிட்டுது. வீட்டை வந்தோண்ண நேரில பாத்த சம்பவத்திர் தாக்கம் நல்லா குறைஞ்சு போச்சு. திரும்பவும் விசிலாதிற சத்தம் கேக்குது. பாதையைத் திறந்திட்டாங்கள்- பாதையைத் திறந்திட்டாங்கள். வெளியில நிண்டாக்கள் அடிச்சுப் பிடிச்சு ஓடியந்து பஸ்ஸில ஏறுகினம். பஸ் வெளிக்கிடுது. இவள் நேரத்தைப் பாக்கிறாள் ஆறுநாப்பது கொஞ்சம் பதட்டமா இருக்கு. ஆனால் இவளால் என்ன செய்யேலும். பஸ் ஆறு அம்பத்தைஞ்சுக்கு நெல்லியடியில இவள இறக்குது. இவள் சைக்கிள் விட்ட வீடு நல்ல காலம் திறந்திருக்கு. வீட்டுக்கார அன்ரி நிக்கிறா. “என்ன பிள்ளை வேளைக்கு வாறதுக்கென்ன? உம்மால நான் கேற பூட்டவும் வழியில்ல. கெதியா சைக்கிள் எடும். இப்பிடயெண்டா இனி வேற இடத்தில சைக்கிள் விடும்” எண்டு அவ சினக்கிறா. இவள் ஒண்டும் பேசாமல் சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு றோட்டில மிதந்து உழக்கிறாள். றோட்டில் ஒரு காகம் குருவியில்ல. வேகமா உழக்கிறாள், அம்மா பதறிக் கொண்டு கேற்றடியில நிக்கப் போறா! தற்செயலா நான் காணாமல் போனாலும் அவவால என்ன செய்யேலும்? எனத் தன்னைத் தானே கேட்டுக் கொள்ளுறாள்.

பின்னோக்கிய பார்வையும் முன்னெடுப்புகளுக்கான சிந்தனைத் தெளிவும்

பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி

(11-11-2007 அன்று ஞானம் சஞ்சிகையின் சார்பில் கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் நடைபெற்ற பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி பவளவிழா மலர் வெளியீட்டு விழாவின் நிறைவின் போது பேராசிரியர் ஆற்றிய உரை)

ந ண் ப ர் தில்லைநாதன் அவர்களே, வாழ்த்துரை வழங்கிய நண்பர் விமலராஜா அவர்களே, வெளியீட்டுரை நிகழ்த்திய எனது நண்பரும் மாணவனுமாகிய ஜெமீல் அவர்களே, எனது அன்புள்ள நண்பர்களே உண்மையில் இந்த வைபவம் இவ்வாறான ஒரு பூரணமான வடிவத்தை எடுக்கும் என நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஒரு மிக மிக குறைந்த பட்ச முறையிலேதான் நடக்குமென எண்ணியிருந்தேன். இவ்விழாவில் பேசிய மூவரும் எனக்கு மூன்று வகையில் முக்கியமானவர்கள். நண்பர் தில்லைநாதன் அவர் கூறியதுபோல எனது பல்கலைக்கழக வாழ்க்கையில் எனக்கு ஜூனியராக இருந்தாலும் கூட எம். ஏ. பரீட்சையை கைலாசபதி, தில்லைநாதன், நான் ஆகிய மூவரும் ஒன்றாக எழுதினோம். பல்கலைக்கழக நிலைப்பட்ட தொடர்பு அவருடன் எனக்கு நீண்டகாலமாக இருந்தது. இவையாவற்றுக்கும் மேலாக நான் தில்லைநாதனுக்கு நன்றிக்கடன் செலுத்தவேண்டியவனாக உள்ளேன். ஏனெனில் தில்லைநாதன் வித்தியோதயப் பல்கலைக்கழகத்தில் உதவி விரிவுரையாளராக இருக்கும் வேளையில் அவருக்கு பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்து நியமனம் கிடைத்தது. அந்த நியமனம் கிடைத்த நாட்களில் நான் யாழ்ப்பாணத்தில் எனது தகப்பனாரின் மறைவையொட்டி அங்கு இருந்தேன். அவ்வேளையில் வித்தியோதயப் பல்கலைக் கழகத்துக்கான விண்ணப்பத்தைச் சேர்க்கும்படி தில்லைநாதன் கடிதம் அனுப்பியிருந்தார். உண்மையில் அந்தக் கடிதம் அந்த வேளையில் எனக்குக்கிடைக்காமல் இருந்திருந்தால் எனக்கு பல்கலைக்கழக வாய்ப்புக் கிட்டியிருக்காது. அவ்வுதவியை என்னால் மறக்கமுடியாது. அது மாபெரும் உதவி. அதற்காக நான் என்றும் தில்லைநாதனுக்குக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். எங்களுடைய தலைமுறையைச் சார்ந்தவர்கள் இப்பொழுது பலர் இல்லை. எங்களுக்கு ஜூனியராக இருந்து எங்களது பணிகளிலே பங்குகொண்டவர் தில்லைநாதன். அவருக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். திரு. விமலராஜா விக்கினேஸ்வராக் கல்லூரியினுடைய பழைய மாணவர் சங்கத் தலைவர். ஜெமீல் எனது மாணவர். அதுமாத்திரமல்ல இன்றைய முஸ்லிம் கல்வி உலகில் ஜெமீலுக்கு ஒரு முக்கியமான இடமுண்டு. எனவே என்னுடைய ஆளுமை விருத்தியின் முக்கிய பங்கு வகித்த விக்கினேஸ்வராக் கல்லூரியையும் ஸாகிராக் கல்லூரியையும் சார்ந்த இருவர் என்னை மனம் நிறைய வாழ்த்தினால் போதும்

என்பதை மாத்திரம் நான் சொல்லியிருந்தேன். அதற்கும் மேல் உண்மையில் இவ்விழா இவ்வளவு தூரம் அகன்று கொண்டு போகும் என நான் நினைக்கவில்லை. ஏற்புரையாக, பதிலுரையாக ஏதாவது சொல்லவேண்டும் எனக் கூறியிருந்தார்கள். அப்பொழுது நான் அதுபற்றி சங்கடப்பட்டேன். ஆனாலும் இப்போது பதிலுரை கூறவேண்டிய ஒரு தேவை ஏற்பட்டுவிட்டது.

எனது இந்த 75ஆவது வயதில் சற்றும்தான் எதிர்பாராத வகையில் பல இடங்களில் இருந்து என்னைப் பற்றிய கணிப்பீடுகள், மதிப்பீடுகள் வந்துள்ளன. கனடாவில், அவுஸ்திரேலியாவில், இங்கு இலங்கையில் இருந்தெல்லாம் வந்துள்ளன. இவற்றைக் கொண்டு ஒன்றைத் தான் நான் உணர்கிறேன். என்னவென்றால் எங்களுடைய தலைமுறையிலே மிஞ்சி இருப்பவன் நான்தான். அது ஒரு பெரிய வரம். பேராசிரியர்கள் கணபதிப்பிள்ளை, செல்வநாயகம், வித்தியானந்தன், கைலாசபதி என வரும் அந்தத் தொடர்பிலே அவர்கள் இல்லாத வேளையில் அந்தத் தலைமுறையைப் பற்றி நினைத்துக் கொள்வதற்கு நான் பயன்படுகின்றேன் என்று மாத்திரமே நான் இந்த வைபவத்தை எடுத்துக் கொள்கிறேன். இப்படிச் சொல்கிறபோது அண்மைக்காலமாக சில நண்பர்கள், எனக்கும் கைலாசபதிக்கும் இடையிலே ஒரு கருத்துவேறுபாடு நான் காட்டுவதாகப் பேசிக் கொள்வதை அறிந்து நான் மிகவும் வேதனைப் படுகிறேன்; மனவருத்தப்படுகிறேன். கைலாசபதி 1981 ஆம் ஆண்டு காலமானார். இன்றிருந்தால் கைலாசபதியினுடைய ஆற்றல்களுக்கு ஏற்ப எத்தனையோ மாற்றங்களை, எத்தனையோ வளர்ச்சிகளை ஏற்றுக் கொண்டிருப்பார். கைலாசபதியினுடைய வளர்ச்சிகளை 81 ஆம் ஆண்டோடு மாத்திரம் வரையறை செய்து கொள்ளாதீர்கள். ஏனென்றால் கைலாசபதியினுடைய பார்வைகள் வளர்ந்து கொண்டேதான் இருந்திருக்கும். கைலாசபதி தனது இறுதி நிலையிலே ஒப்பியல் இலக்கியவாதியாகத்தான் செயற்பட்டார். கைலாசபதியும் நானும் பல கருத்து வேறுபாடுகள் இடையே ஒற்றுமையாகச் செயற்பட்டோம். இதனால் பல காரியங்களை நாங்கள் இணைந்து செய்யக்கூடியதாக இருந்தது. இதனால் யார் எதனைச் சொன்னாலும் கைலாசபதியின் நினைவுகள் எனக்குப் பவித்திரமானவை.

பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை, செல்வநாயகம், வித்தியானந்தன், கைலாசபதி என்று வருகிற அந்தப் பாரம்பரியத்துக்குள் நான் நிற்கிறேன் என்ற காரணத்தினால் நான் சந்தோஷப்படுகிறேன். அவர்கள் இல்லாதவிடத்தில் நீங்கள் என்னைக் கௌரவிப்பதை நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேனே

தவிர அவர்கள் இருந்திருந்தால் இந்தக் கௌரவம் எல்லாம் எனக்குரியனவாக நிச்சயமாக நான் கருதமாட்டேன்.

நாங்கள் பல்துறைச் சங்கம் ஆய்வுப் பின்புலம் காரணமாக தமிழைத் தமிழியலாகப் பார்க்கும் ஒரு நிலைப்பாட்டினை மேற்கொள்ளக்கூடியதாக இருந்தது. அதே வேளையில் ஈழத்து இலக்கியம், ஈழத்து இலக்கியத்தினுடைய வளர்ச்சி, இவற்றிற்கு இந்தியச் சஞ்சிகைகள் தடையாக இருக்கின்றன என நாங்கள் சொன்னபோது கூட எங்களுக்குத் தமிழகத்திலேதான் மிகப் பெரிய ஆதரவு இருந்தது. தமிழகத்திலேதான் மிகப்பெரிய கணிப்பு இருந்தது. ஏனெனில் ஈழத்தவர்களுடைய இலக்கிய முயற்சிகளை அவர்கள் பெரிதாக மதித்திருந்தார்கள். ஒவ்வொரு வளர்ச்சியையும் அவர்கள் கவனமாகப் பார்க்கிறார்கள். அந்த வகையிலேதான் ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி என்பது எமக்கு முக்கியமானது என்பதையும் அதேவேளை நாம் ஒட்டுமொத்தமான தமிழ் வளர்ச்சியில் எங்கே நிற்கிறோம் என்பது பற்றிய தெளிவு இருக்கவேண்டும் என்பதனையும் கருத்தில் கொள்ளவேண்டும். ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியை மாத்திரம் நாங்கள் முடிந்த முடிவாகக் கொள்வதில் பல சிக்கல்கள் இருக்கின்றன. நாம் தமிழகத்தோடு இணைந்து கொள்வது, சிங்கப்பூரோடு இணைந்து கொள்வது, மலேசியாவோடு இணைந்து கொள்வது, தென் ஆபிரிக்காவுடன் இணைந்து கொள்வது எனப் புகலிட இலக்கியம் எங்கு பின்பற்றி வரப்படுகிறதோ இவற்றுடனான ஒட்டுமொத்தமான தமிழ் இலக்கிய முயற்சிகளில் நாங்கள் எங்கே நிற்கிறோம் என்ற பார்வையை நாங்கள் இழந்துவிடக் கூடாது. அந்தப் பார்வை மிக முக்கியமானது.

இன்னுமொரு விஷயத்தைப் பற்றி நான் மிகச் சுருக்கமாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நாங்கள் முதலில் முன்னிலைக்கு வந்தபோது நாங்கள் பேசியது முற்போக்கு வாதம் – Progressivism என்று சொன்னோம். இந்தப் Progressivism என்பது காலத்தோடு மாறும். காலவோட்டங்கள் மாறுகிறபோது அந்த அந்தக் காலத்துக்கு ஏற்ப எது முற்போக்கானது என்று கருதப்படுவதிலே – What is Progressive என்பதிலே மாற்றம் வரும். 1956 இல் Progressive ஆக இருந்ததுதான் 75 இல், 95 இல், 2007 இல், Progressive ஆக இருக்கும் என்று சொல்ல முடியாது. அவ்வாறு சொல்லின் அது மார்க்சியத்துக்கு முரணான, வரலாற்றுப் போக்குக்கு முரணான ஒரு நிலைப்பாடு ஆகிவிடும். மார்க்சியத்தின் அடிப்படை அது வரலாற்றின் இயங்கியலைத் தளமாகக் கொண்டது. வரலாற்று ஒட்டத்தை விடுத்து இதனைப் பார்ப்பது தவறானது.

இப்போது நமது நாட்டின் சூழ்நிலை காரணமாக இந்த விடயங்களைப்பற்றி சிந்திப்பதற்கு ஆழமாக விவாதிப்பதற்குரிய ஒரு பின்புலம் இல்லை. மற்றது அதற்கான தேவையுமில்லை. தேவையில்லை எனப் பலர் கருதினாலும் தேவை ஒன்று உண்டு. அந்தத் தேவையை மனங்கொண்டு தொழிற்படுவது அவசியமாகும். அப்படித் தொழிற்படுகின்றபோது இந்தக் காலத்தின் முரண்பாடுகள் யாவை என்று பார்க்கவேண்டும். எந்தக் காலத்திலும் ஒரு Thesis - Antithesis அதாவது இயைந்த சிந்தனை அதற்கு எதிரான நிலைகள் உண்டு. இவற்றின் இணைவு நிலை (Synthesis) தான் வரலாற்றினை முன்னெடுக்கும். அதாவது வரலாறு என்பது முரண்பாடுகளினூடே வருவது; வளர்வது. இந்த விஷயத்தை நாங்கள் மனதிலே கொள்ள வேண்டும் என நான் கருதுகிறேன்.

இப்பொழுது இந்த விவாதத்தை நாங்கள் வெளிப்படையாகச் செய்ய முடியாத நிலைமை இருப்பினும் இது பற்றி தெளிவு நிச்சயம் இருந்தல் அவசியம். இக்காலத்தின் படைப்புக்கள் இக்காலத்தை பிரதிபலிப்பது மாத்திரமல்ல இக்காலத்தின் சில பண்புகளையும் உள்வாங்கத் தவறவில்லை. குறிப்பாக கவிதைத்துறை மிக முக்கியமான வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது. சிறுகதை, நாவல் துறைகளில் அத்தகைய வளர்ச்சி இல்லை. நிச்சயமாகக் கவிதைத்துறையில் ஒரு பெரிய புரட்சிகரமான மாற்றம் இருக்கிறது. இந்த மாற்றம் குறிப்பிடக்கூடியது. உண்மையில் எழுத்தாளர்கள் எப்பொழுது தெளிவாக எழுதுகிறார்கள் என்றால் அவர்கள் தங்களைத் தங்களே சுயவிமர்சனம் செய்கின்றபோது. ஒவ்வொரு எழுத்தாளனும் இதனைக் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். அப்பொழுது தான் ஒரு தெளிவு வரும். இப்போதுள்ள கவிஞர்கள் பலரில் நான் இந்தத் தெளிவைக் காண்கிறேன். அது முக்கியம்.

இந்தக் காலகட்டத்தில் நாம் எதனை **அடுத்த படக்கான முன்னெடுப்பாகக்** கொள்வது? என்பது பற்றிய தெளிவு நமக்குத் தேவை. மூன்று நாட்களுக்கு முன்னர் சிங்களக் கலைஞர்களின் சந்திப்பு ஒன்றிற்கு நான் சென்றிருந்தேன். தர்மசிறி பண்டார நாயக்க, பண்டார, சசிரித்த கமல போன்றவர்களிடம் காணப்படுகிற தெளிவும் விவாதங்களும் நம்மிடையே இப்போது காணமுடியவில்லை. அவர்கள் தமிழ் மக்களுடைய பிரச்சனைகளைச் சொல்லாமல் விட்டால் இன்றைய சிங்கள இலக்கியம் முழுமையான இலக்கியம் ஆகாது என்பது பற்றி விவாதித்தார்கள். எனக்கு சிலிர்ப்பு ஏற்பட்டது. சுவில் நாட்டில் இருந்து வந்த எழுத்தாளர்களுக்கு இந்த நிலைமையைப்பற்றி எடுத்துச் சொன்னார்கள். யாவற்றையும் இணைத்து நோக்கும் ஒட்டுமொத்தமான ஒரு பார்வை – நம்மைச் சூழ நடப்பனவற்றை சரியான முறையில் விளங்கிக் கொள்ளல் – Comprehend பண்ணுதல் – அந்த ஒரு பண்பு, இந்தப் பண்புகளின் அடியாகப் பிறக்கும் விவாதங்கள், கருத்தாடல்கள் வேண்டும், கவிதையில் அந்தப் பண்புகள் காணப்படுகின்றன. இந்த வளர்ச்சியில் இளந் தலைமுறையினர் நன்கு சிந்திக்கின்றனர். நன்கு எழுதுகின்றனர். இன்றைய நிலையில் ஈழத்து இலக்கியம் பற்றிப் பேசும் அனுபவமானது நம்மவர்கள் புகலிடங்களில் இருந்து எழுதுவதன் மூலம் ஒரு சர்வதேச பரிணாமத்தைப் பெறுகிறது. புகலிட எழுத்து என்பது உண்மையில் ஈழத்தின் அனுபவங்களினது – ஈழத்து இலக்கியத்தின் அனுபவங்களது தளத்திலே நின்று கொண்டு அந்த அந்த நாடுகளில் தமக்கு ஏற்படுகின்ற அனுபவங்களை, அந்த அனுபவங்கள் கிளறி விடுகின்ற நினைவுகளைப் பற்றியதாகவே அமைந்துள்ளன என்பதை மறந்து விடக் கூடாது. உண்மையில் நாம் புகலிட இலக்கியம் என்று சொல்வது ஈழத்து இலக்கியத்தின் விஸ்தரிப்பே. அந்த வகையில் இது மிக முக்கியமானது. இதனை நாங்கள் மிக மிக நிதானமாய்ப் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டிய ஒரு தேவை இருக்கிறது.

எனது இந்த 75 வருட கால வாழ்க்கையில் குறிப்பாக 1956 ஆம் ஆண்டு பல்கலைக் கழகத்தில் இருந்து வெளியேறி (–இது இலங்கை வரலாற்றில் முக்கியமான காலம்) பல செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டிருந்தோம். பல விடயங்கள் பற்றி “படித்துள்ளோம்”, நாங்கள் சரிகளையும் செய்துள்ளோம் பல தவறுகளையும் செய்துள்ளோம். சரிகளைச் சரிகளாக ஏற்றுக் கொண்டோம். இன்று பின்னோக்கிப் பார்க்கும் போது நாம் செய்தனவற்றின்

ஏற்பட்ட தவறுகளைத் தவறுகளாக ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும். இது முக்கியமானது. தவறுகளைத் தவறுகளாக ஏற்றுக் கொண்டு சொல்லும் ஒரு மனநேர்மை நமக்கு வேண்டும். பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை சொல்வார் 'நான் விட்ட பிழையை பிழை என்று சொல்லக்கூடிய ஒரு வீரம் வேண்டும்'. அந்த வீரம் நம்மிடையே இருக்கின்றதா? எங்களுடைய இலக்கிய வளர்ச்சியைப் பின்னோக்கிப் பார்த்து அத்தகைய ஒரு மதிப்பீட்டைச் செய்தல் வேண்டும். அதற்கு இலக்கிய விமர்சனம் நமக்கு உதவ வேண்டும். நாங்கள் 60, 70 களில் ஈழத்தின் இலக்கியம் பற்றி வைத்திருந்த வரையறைகள், பிரதேச நிலைகள் இவையெல்லாம் இன்றும் பொருத்தமானவையா என்று பார்க்க வேண்டும்.

'மல்லியப் பூச்சந்தி' என்ற கவிதைத் தொகுதியை நான் வாசித்த போது இதனைப் பூரணமாக உணர்ந்தேன். மன்னாரைச் சேர்ந்த உதுமான்கனி என்ற முஸ்லீம் இளைஞனின் கவிதைத் தொகுதியை வாசித்த போது நான் இவை பற்றிச் சிந்தித்தேன்.

இவற்றைச் செய்வதற்கு மல்லிகை, ஞானம் போன்ற சஞ்சிகைகளின் பணி முக்கியமானது. மல்லிகைக்கு ஒரு நீண்ட வரலாறு உண்டு. மல்லிகையை ஒதுக்கிவிட்டு இந்த நாட்டின் இலக்கிய விமர்சன வரலாற்றை நாங்கள் எழுதி விட முடியாது. இந்தப் பணி தொடர்ந்து செய்யப்பட வேண்டும். ஞானத்துக்கு மிகப்பெரிய பணியாக இது உள்ளது என நான் கருதுகிறேன். நண்பர் ஞானசேகரம் அவர்கள் இவ்வாறு வாழ்த்தியமைக்காக நான் நன்றி கூறுகிறேன். இது ஒரு வாய் உபசாரம் என்று தயவுசெய்து நினைக்காதீர்கள். இப்படியெல்லாம் என்னைக் கௌரவித்தது எனக்குக் கஷ்டமாக இருக்கிறது. ஏனென்றால் என்னிலும் பார்க்க இத்தகைய கௌரவத்திற்குரியவர்கள் இருக்கிறார்கள். இப்படிச் செய்யும் போது நான் எனக்குள்ளேயே கூனிவிடுகிறேன். என்னுடைய ஆசிரியர்கள், நண்பர்கள் இன்னும் தெரிந்தும் தெரியாமல் பலர் இருக்கிறார்கள். இந்தக் கௌரவங்களையெல்லாம் அவர்களுடைய காலங்களிலே சமர்ப்பித்து வணங்கி எனது உரையை முடிக்கிறேன்.

மலையகக் கவிதைகள் தரம் குறைந்தவையா?

ஸ்ரீபிரசாந்தனுடைய குற்றச் சாட்டுக்குப் பதில் -

-அந்தனி ஜீவா

கூடந்த மே மாதம் 'ஞானம்' இதழில் இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்து தமிழ்க் கவிதைகள் என்ற தொகுப்பில் மலையகக் கவிதைகள் விடுபட்டதை நான் சுட்டிக்காட்டி எழுதியதற்கு தொகுப்பாசிரியர் ஸ்ரீபிரசாந்தன் பதிலளித்திருந்தார். இதனை ஒட்டி ஞானம் இதழ்களில் சிலர் தங்கள் கருத்துக்களை வெளியிட்டார்கள்.

ஒரு கவிதைத் தொகுப்பைத் தொகுப்பவர் கவிதைகளைத் தேடிப் பதிவு செய்யாமல் மூத்தகவிஞர் சக்தி - பாலையா போன்றவர்கள் பூபால சிங்கம் புத்தகசாலையை தேடி வந்து கொடுத்த கவிதைகளைக்கூட இடம்பெறச் செய்யாமல் சாக்குப் போக்கு சொல்லித் தன் தவறை மறைக்கப் பார்க்கிறார்.

ஆனால் மலையகக் கவிதைகள் தரச்சிறப்பின்மைதான் காரணம் என்கிறார். மலையகக் கவிதைகளின் தரம் பற்றி கூற, இவர் எத்தனை மலையகக் கவிதைத் தொகுப்புக்களை படித்திருப்பார். 'ஞானம்' சஞ்சிகையில் வெளிவந்த மலையகக் கவிஞர்களின் கவிதைகளைக்கூட படித்திருப்பாரா? இவரின் கூற்றுக்கு திரு. ரா. நித்தியானந்தன் நியாயமான கருத்துக்களை தெரிவித்திருந்தார்.

மலையகத்தின் மூத்த தலைமுறைக் கவிஞர்களின் படைப்புகளைப் பற்றி இவர் அறியாமலும், அறியாமையின் காரணமாக கூறியிருந்தாலும், இவரின் சமகாலத்தில் இளந் தலைமுறைக் கவிஞர்களை இவர் படித்தது இல்லை எனத் தெரியவருகிறது. அதற்கு காலம் பதில் சொல்லும்.

இனி ஒரு விடயத்திற்கு வருவோம். என்னை பிரதேசவாதி எனக்குறிப்பிடுகின்றார். ஸ்ரீபிரசாந்தன் ஒன்றைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். எனக்கு பிரதேசவாதம் இருக்குமானால் ஞானம் சஞ்சிகையில் ஆரம்ப காலத்தில் அதனோடு சேர்ந்து இயங்கியிருக்கமாட்டேன்.

நான் யாழ்ப்பாணத்திற்கு 'மல்லிகை' சஞ்சிகையின் வெள்ளி விழாவிற்கு வந்த பொழுது ஸ்ரீபிரசாந்தனின் குருநாதர் கம்பவாரிதியின் இனிய தமிழ் உரையைக்கேட்ட பின்னர் 'தினகரன்' வார இதழில் எழுதிய பத்தியில் "இப்படி ஒரு அற்புதமான பேச்சாளர் நம் மத்தியில் இருக்கும் பொழுது ஏன் தமிழகத்தில் இருந்து பேச்சாளர்களை இறக்குமதி செய்யவேண்டும்." என எழுதியவன் நான்.

அது மாத்திரமல்ல. ஓர் உண்மையை இங்கு பதிவு செய்ய விரும்புகிறேன். கம்பவாரிதி ஜெயராஜ் கொழும்பு வந்த பொழுது அவரை சந்தேகத்தின் பேரில் பூபால சிங்கம் ஸ்ரீதர்சிங் உட்பட கிரிஸ்பனை பொலிஸ் நிலையத்தில் தடுத்து வைத்தபொழுது கிரிஸ்பனை வீட்டில் தங்கியிருந்த என்னை உடனடியாக எழுத்தாளர் சோமகாந்தன் தொடர்பு கொண்டு, அப்போது நாடாளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்த திரு ராஜா சொலுவரே, கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் செயலாளர் திரு. டியு குணசேகரா ஆகியோருக்கு தெரிவிக்கச் சொன்னார். நானும் திரு. பிரேம்ஜி ஞானசந்தரமும் அவர்களுடன் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டோம். பின்னர் நானும் திரு. சோமகாந்தனும் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் திரு. ஜோகராஜனை தொடர்பு கொண்டோம். அவர் நேரடியாக பொலிஸ் நிலையம் சென்று அவர்கள் வெளியே வர துணை நின்றார். இப்பொழுது இதை உறுதிப்படுத்த திரு சோமகாந்தன் இல்லை. அவர் அமரர் ஆகிவிட்டார். இந்த உண்மைகள் தெரிந்த திருமதி பத்மா சோமகாந்தன் இருக்கிறார். நான் பிரதேசவாதி, இனவாதியாக இருந்தால் இது போன்ற விடயங்களில் முன்னின்று செயல்பட்டிருக்க மாட்டேன்.

தம்பி பிரசாந்தன் ஒன்றை மட்டும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். என் கருத்துக்குப் பதில் சொல்லாமல் என்னை இனவாதி, பிரதேசவாதி என்று குறை கூறவேண்டாம்.

பவையிசுரன் வெட்டையாசு

வட அல்வை சீக்கிரா சீன்னராஜன்

எங்கள் அப்புவும் ஆச்சியும்
குடியிருந்த கோயிலது.
கோடை என்ன
மாரி என்ன
அவர்களின்
வசந்த வாழ்வுக்கு
காலமெல்லாம் வித்திட்ட
கற்பகச் சோலையது.

கோடை பிறந்துவிட்டால்
பனையோலை சாமரைவீசி
தென்றலைத் தூதனுப்பும்.

மாரி பிறந்துவிட்டால்
மட்டைகளும் ஓலைகளும்
காணிக்கைப் பொருளாக
காணிக்குள் நிறைந்துவிடும்.

பச்சை ஓலைவெட்டிப்
பசுவுக்குப் போட்ட பின்பு
பாலைக் கறந்து காய்ச்சி
பனங்கட்டியோடு ஆச்சி
பால் கோப்பி தந்திடவே
பசியும் அடங்கிவிடும்
புத்துணர்ச்சி பொங்கிவிடும்.

காயவிட்ட புழுக்கொடியல்
கூடையிலே நிரம்பிவிடும்
தென்னிலங்கைக் கடைகளுக்கு
ஏற்றுமதி ஆகிவிடும்.

உவப்பான கறிகலந்து
ஒடியல் பிட்டவித்து
வாசமுடன் உண்கையிலே
இன்னுமொரு பிறவி
இங்குவந்து பிறக்கச் சொல்லும்

சாடியிலே போட்டு
மூடிவைத்த
பாணிப் பனாட்டை
காலையிலே உண்டால்
கடும்பசி பறந்துவிடும்.

பருத்தித்துறைச் சந்தையிலே
மரக்கறிகள் மீன்வகைகள்
மனம் நிறைய
வாங்கி வந்து

குண்டான் பானையிலே
ஒடியற் கூழ் காய்ச்சி
சுடச்சுட
உஊதிக் குடிக்கையிலே
நாவில் சுவையுறும்
உற்சாகம் பெருகி
உடலும் உறுதிபெறும்.

பாய்பெட்டி சுமந்து கொண்டு
பக்குவமாய் நடை நடந்து
சேலையிலே கொசுவம் வைத்து
செவந்த வாயில்
வெத்திலை போட்டு
ஆச்சி நடந்திடுவார்
மானாண்டிச் சந்தைக்கு
விற்பனை பணத்திற்குப்
பாரைக் கருவாட்டை
கொண்டு வந்து சேர்த்திடுவார்.

தைத்திங்கள் பிறந்துவிட்டால்
கறுப்பிக்குக் கொடியேற்றம்
அப்புவுக்கு அப்போது
திருவிழா தொடங்கிவிடும்.
ஒற்றைப் பனைமரத்தில்
கறந்தெடுத்த பனம்பாலை
உஊதிக் குடித்து விட்டால்
உலகம் சுற்றுக்கின்ற
உல்லாசப் பறவையாவார்.

அப்போது
சொர்க்கத்தின் வாசல்
அவர் காலடியில்
தவம் கிடக்கும்
காத்தான் கூத்துப் பாடல்
அவர் காணிக்குள் அரங்கேறும்
சிந்து நடை போட்டு
விந்தைபல காட்டிடுவார்.
ஆச்சி கூட ஓரக்கண்ணால்
ஒரு முறை பார்த்திடுவார்.
அவள்
மனசுக்குள் மத்தாப்பு
மோகனமாய்ப் புச் சொரியும்.

காலங்கள் மாறிப் பேச்சு
கனவுகளும் கானலாச்சு
பனந்தோப்பு வெட்டியாச்சு
பனங்காணி வெட்டையாச்சு

இசை நாடகக் கலைஞர் அல்வாயூர் மா. அனந்தராசன்.- அவர்களுடன் ஒரு சந்திப்பு-

-வதிரி . சி . ரவீந்திரன்

அல்வாய் எனப் பெயர் சொன்னால், அல்வாயூர் கவிஞர். மு. செல்லையாவே நினைவில் வருபவர். கல்விமான்கள் - வைத்தியர்கள், பொறியியலாளர்கள், கலைஞர்கள் என்று பலர் வாழ்ந்தாலும்; எல்லோருக்கும் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தவர் கவிஞர். மு. செல்லையா. அவரது வாரிசுகளால் உருவாக்கப்பட்ட கலைஞர்களுள் ஒருவராக அல்வாய் மா. அனந்தராசன் கலைத்துறையில் சிறந்து விளங்குகின்றார். நாடக நடிகர், இயக்குனர், பாடலாசிரியர், ஆர்மோனியம் வாத்தியக் கலைஞர், திருமுறைப் பாடகர் என்று கலையோடு சங்கமிக்கும் ஒரு கலைஞராவார். இலங்கை மின்சார சபையின் ஊழியராக கடமையாற்றுகிறார். 'காத்தான் கூத்து' என்று மக்களால் பேசப்பட்ட கூத்து முறையை மாற்றி சிந்து நடைப் பாங்கில் இலங்கையின் பல பாகத்திலும் மேடையேற்றியும், இலங்கை வானொலி, ரூபவாணி, ஆகியவற்றிலும் ஒலி, ஒளிபரப்பப்பட்ட 'காத்தவராயன்' இசை நாடகத்தில் 'தொட்டியத்துச் சின்னான்' பாத்திரமேற்று நடத்தும் புகழ் பெற்ற திரு. மா. அனந்தராசன் அவர்களை கொழும்பில் சந்தித்தபோது நடைபெற்ற நேர்காணலை வாசகர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்கின்றோம்.

அல்வாய்க் கிராம கலை வளர்ச்சி பற்றி சற்று விபரமாகக் கூறுங்கள்?

எமது கிராமம் பாரம்பரிய கலைகளுக்கு இசைவாக விளங்கியது எமது ஊரின் ஆலயமாகிய அல்வாய் சாமணந் துறை ஆலஷப்பிள்ளையார் ஆலய அரங்கு பல கலை வெளிப் பாடுகளைத் தந்து மகிழ்வித்துள்ளது. அதிலும் வருடா வருடம் ஆலய அரங்கிலே நாடக விழா நிகழ்வது வழக்கம். அதில் கூடுதலாக பாரம்பரிய கலைகளான கூத்துக்கள் இசை நாடகங்களாக, ஆட்டக் கூத்துக்களாக, சிந்து நடைக் கூத்துக் களாக, சமூக நவீன நாடகங்களாக மேடை யேற்றப்பட்டுள்ளன. இதனாலேயே எமதுரூரில் பல கலைஞர்கள் உருவாக்கப் பட்டுள்ளார்கள். நடிகமணி V. V. வைரமுத்து, சந்திரமதி, K. V. ரத்தினம், சத்தியகிர்த்தி, V. நற்குணம் போன்றவர்கள் கூட இங்கு வளர்க்கப்பட்டுள்ளனர் என்றால் மிகையாகாது.

தங்கள் கிராமத்து கலைத்துறை முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தவர் யார்?

எனது சிறிய தந்தையாகிய அமரர் அல்வாயூர் கவிஞர் மு. செல்லையா அவர்கள் எமதுரூரின் கலைத்துறை முன்னோடி யாகத் திகழ்ந்தவர். கவிதை - இசை - நாடகம் - சோதிடம் ஆகியவற்றில் மிகவும் ஆர்வம் மிக்கவராக விளங்கியவர். அவரது 'வளர்பிறை' கவிதை நூலுக்கு இரசிகமணி கனக செந்தில்நாதன் அவர்கள் "கவிதை வானில் ஓர் வளர்பிறை" என்ற விமர்சன நூலை எழுதியிருந்தார். ஒரு கவிதை நூலுக்கு வெளிவந்த முதல் விமர்சன நூல் என்று கூறுவதில் பெருமகிழ்வடைகிறேன். கவிஞர் செல்லையாவின் கலை வாரிசுகளான அமரர் மு. பொன்னையா, அமரர் ச. தம்பிஜியா ஆகிய இருவர் மூலமாகவும் கலையை வளர்த்து வந்தார். இவர்கள் இருவரும் ஊரவர்களுக்கு நாடக இசைத்துறைகளில் பயிற்சியளித்து நாடகங்களை மேடையேற்றி வந்தார்கள்.

கலைத்துறையில் எப்படித் தங்களுக்கு ஆர்வ மேற்பட்டது?

எனது சிறிய தந்தையார் மு. பொன்னையா ஒரு அண்ணாவிடம். ஒரு ஆர்மோனிய வாத்தியக் கலைஞருமாவர்.

அவருடைய ஆர்மோனிய இசையே என்னை உந்தியது. உயரமான ஆர்மோனியம் "புட்பலஸ்" ஒன்றை உயர்த்தி அதில் பாடல்களை இசைப்பார். அதில் சொக்கி விடுவேன். என்னையும் அறியாமல் அவ்விடத்திற்குச் சென்று விடுவேன். என்னை அழைத்து ஆர்மோனியத்துடன் சேர்ந்து ஏதாவது பாட்டுப்பாடு என்று சொல்ல சந்தோஷத்துடன் பாடல்களைப் பாடுவேன். அப்போதிருந்தே இசை நாட்டம் இசையில் ஈடுபட வைத்தது.

தங்களது முதலாவது நாடக அரங்கம் எப்போது இடம்பெற்றது?

எனது எட்டாவது வயதில் கொற்றாவத்தை என்ற கிராமத்தில் "அரிச்சந்திரா மயானகாண்டம்" என்ற நாடகத்தை எனது மைத்துனர்களாகிய தேவரையாளி த. ஐயாத்துரை, செ. கனகசபாபதி அவர்களும் என் அண்ணா மா. அழகானந்தன் அவர்களும் நடத்தினார்கள். அதில் லோகிதாசனாக நான் நடத்தேன். அன்றிலிருந்து இன்றுவரை நாடகங்களில் நடத்து வருகின்றேன்.

நாடகத்துறையில் தங்களை வளர்த்துவிட்ட பெருமை யாருக்குரியது?

அந்தப் பெருமைக்குரியவர் சகோதரன் அமரர் நடிக நாடகமணி மு. செ. விவேகானந்தன் அவர்களாவார். அவருடன் சேர்ந்து அவரின் தலைமையில் உருவாக்கப்பட்ட அல்வாயூர் கவிஞர் நாடக மன்றத்தினூடாக பல நாடகங்களை நடத்து வந்தோம். இவற்றிலே அரிச்சந்திரா மயானகாண்டம் பல போட்டி மேடைகளில் ஏறி முதலிடம் பெற்று தங்கப்பதக்கம் போன்ற பரிசில்களையும் பெற்றுக் கொண்டது. இதைப்போன்று காத்தவராஜன் சிந்து நடைக்கூத்து இலங்கை வானொலியிலும் ஒளிபரப்பப்பட்டது. இலங்கை வானொலியின் பொன்விழா வெளியீடாக 'காத்தவராஜன்' இறுவட்டு ஒன்றையும் வெளியீடு செய்திருந்தனர். இலங்கை ரூபவாணியிலும் ஒளிப்பதிவு செய்யப்பட்டு ஒளிபரப்பப்பட்டு வருகிறது. இந்நாடகம் கொழும்பில் லும்பினி மண்டபம், கதிர்சன் மண்டபம், இராம கிருஷ்ண மண்டபம் ஆகியவற்றில் அரங்கேற்றப்பட்டது.

தாங்கள் நடத்த 'பூதத் தம்பி' இசை நாடகத்திற்கு யாழ்ப்பல்கலைக்கழக மட்டத்திலும் அதற்கு வெளியிலும் நல்ல வரவேற்புக் கிடைத்ததாக அறிய முடிகிறதே?

நான் இப்போது கலாநிதி த. கலாமணி அவர்களது நெறியாள்கையில் அரங்கேறும் நாடகங்களிலும் நடத்து வருகிறேன். பூதத் தம்பி, வாலி வதை ஆகிய நாடகங்களையும் திரு. கலாமணியே நெறியாள்கை செய்து அரங்கேற்றினார். இந்நாடகங்களில் நடத்தவர்கள் அனைவரும் நல்ல பாடகர்கள். கலாநிதி கலாமணி, வி. கே. பாலசிங்கம் ஆகியோர் பாடி நடத்தனர். இந்நாடகங்கள் பல்கலைக் கழகத்தில் மட்டுமல்ல அரங்கேறிய இடங்களிலெல்லாம் பாராட்டைப் பெற்றுக் கொண்டது.

இசை நாடகங்கள் - சமூக நாடகங்களென்று நடத்துள்ளீர்கள். இதில் முத்த கலைஞர்களுடன் நடத்த அனுபவங்களைக் கூறுங்கள்?

அமரர் நடிகர் திலகம் ச. தம்பிஐயா, அமரர் கலாவினோதன், எம். பி. அண்ணாச்சாமி ஆகியோர் மூத்த கலைஞர்கள். இவர்களைப் போல் உச்சஸ்தாயியில் எம்மால் பாடமுடியாது. வசனங்களைச் சந்தர்ப்பங்களுக்கேற்றவாறு அமைத்து பேசும் திறமை கொண்டவர்கள். சின்னமணி, இ. சிவபாதம், செல்வம் தைரியநாதன், V. T. செல்வராசா, அரசரத்தினம், V. N. செல்வராசா, சிங்கராசா ஆகியோருடனும் இசை நாடகத்தில் பங்கேற்றுள்ளேன். சமூக நாடகங்களென்று அமரர் பரமான்ந்தன், கணேசலிங்கம், விநாயகமூர்த்தி, எம். இராசரத்தினம், விஜயபாஸ்கரன் எனப் பலருடன் நடத்த அனுபவமும் உண்டு. இதுவரை இசை-சமூக-நகைச்சுவை நாடகங்களென்று பதினேழு நாடகங்களுக்கு மேல் நடத்துள்ளேன். இளைஞர்கள் யுவதிகளுக்காக ஐந்து நாடகங்களை நெறிப்படுத்தி மேடையேற்றியுள்ளேன்.

தற்போதைய காலத்தில் தங்கள் நாடகப் பங்களிப்பு எந்த நிலையில் உள்ளது?

இப்போ பல நாடக மன்றங்களுடன் இணைந்து செயற்படுகிறேன். கலாநிதி தம்பிஐயா கலாமணி அவர்கள் நெறிப்படுத்தும் நாடகங்களிலும், புலோலியூர் இளங்கோ நாடக மன்றத்தினருடனும், கொடிகாமம் ஏ. வி. எம். புரடக்சன் குழுவினருடனும் அதிகமாக இணைந்து நடத்து வருகிறேன். இப்போதும் அல்வாய் சமாணந்துறை ஆலடிப்பிள்ளையார் ஆலய அரங்கில் சிவராத்திரி மற்றும் விசேஷ நிகழ்வுகளில் மேடையேறிக் கொண்டுதான் இருக்கிறேன். யாழ் இந்துக் கல்லூரி, யாழ் இந்து மகளிர் கல்லூரி, சுண்டிக்குழி மகளிர் கல்லூரி, என்று நான் பங்கேற்கும் குழுக்களோடு அரங்கேறியுள்ளேன். வரணி சுட்டிபுரம் அம்மன் கோவில், முல்லைத்தீவு, நெல்லியடி என்று பல இடங்களில் மேடையேறியுள்ளேன்.

தங்களை கலையுலகில் வளர்த்துவிட்ட அமரர் மு. செ. விவேகானந்தன் பற்றிக் கூறுங்கள்?

சகோதரன் மு. செ. விவேகானந்தன் அல்வாயூர் கவிஞர் மு. செல்லையாவின் சிரேஸ்ட புதல்வன். சிறந்த பாடகர், நடிகர், கவிதை பாடும் வல்லவர். உடுப்பிட்டித் தொகுதியில் உடுப்பிட்டி சிவசிதம்பரத்தின் அரசியல் மேடைகளில் தனது பாடல்களினால் 'உடுப்பிட்டி' சிவாவுக்கு ஆதரவு தேடியவர். அப்போ அவர் சிறுவன். தந்தையார் பாடல் எழுதி இசையமைத்துக் கொடுக்க இவர் பாடுவார். சிறுவயதில் இவரை ஒரு பாடகனாக வருவார்

என்று மக்கள் அப்போ பேசிக்கொண்டனர். பின்பு தனது ஆற்றலை வெளிப்படுத்திக் கொண்ட இவர். இந்தியாவிற்கு கார்நாடக இசையை அண்ணாமலை பல்கலைக் கழகத்தில் கற்கச் சென்றிருந்தார். இரண்டாவது வருடம் படித்துக் கொண்டிருக்கும் போது அவரது தந்தையார் காலமாகிவிட்டார். துரதிஸ்ட வசமாக தனது கல்வியை இடை நடுவில் நிறுத்திக் கொண்டார். கற்று முடித்திருந்தால், மிகச் சிறந்த கர்நாடக இசைக்கலைஞராக வந்திருப்பார். அது அவரின் விதி!. காத்தான் கூத்து என்று அழைக்கப்பட்டு விடியும் வரை விழிப்பிருந்து பார்த்த இந்நாடகத்தை மிகச்சுருக்கமாக ஒரு மணித்தியாலத்தினுள் இசை, ஆடல், பாடல்களுடன், சிந்து நடைக்கூத்தாகத் தந்து கலை உள்ளங்களில் பதிந்து கொண்டவர். இந்நாடகம் இறுவட்டு வடிவில் இலங்கை வானொலியால் வெளியிடப்பட்டது. இலங்கை ரூப வாஹினியில் 'காத்தவராஜன்' இசை நாடகம் பல தடவை ஒளிபரப்புச் செய்யப்பட்டது. இவர் வானொலியில் பாடிய "அழகுநிலா வானத்திலே பவனி வரும் வேளையிலே" என்ற மெல்லிசைப் பாடல் ரசிக உள்ளங்களைக் கவர்ந்த பாடல்களில் ஒன்றாகியது. 'பக்த ரஞ்சனி' நிகழ்ச்சிக்காக "வேவிலந்தை பதியிலம் முத்துமாரி" என்ற பாடலைப் பாடியிருந்தார். அப்பாடலும் பிரபல்யம் பெற்றது. இவரது நினைவாக 'சிறுவர் பாடல்' தொகுப்பொன்றையும் (இவர் யாத்த சிறுவர் கதை) வெளியீடு செய்தோம்.

இன்று நாடகங்களின் நிலை எந்த அளவில் உள்ளது?

யுத்த சூழல் காரணமாக முன்புபோல் இல்லாவிடினும் இடையிடையே நாடகங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன. தொலைக் காட்சியின் தாக்கம் இந்நாடகங்களைப் பாதித்து வரினும் இடையிடையே செய்துவரப்படும் இந்நாடகங்களுக்கு வரவேற்பும் இருக்கத் தான் செய்கிறது.

பெண் வேடம் தரிப்பவர்கள் இல்லாததால் பல நாடகங்கள் மேடையேற்றப்படுவதில் தயக்கம்; சமூக ஓடுக்கு முறை களுக்குள் பெண் வேடம் தரிப்பதில் பெண்கள் ஆர்வம் காட்டுவதில்லை. இருப்பினும் இன்று இந்நாடகக் கலையானது பல்கலைக் கழகத்தில் ஒரு கற்கை நெறியாக்கப்பட்டதனாலும், பாடசாலை மட்டங்களில் நாட்டுக் கூத்துப் போட்டிகள் நிகழ்வதாலும் இந்நாடகங்கள் புத்தயிர் பெறுகின்றன.

போட்டி நாடகங்களில் பங்கு கொள்ளும் மாணவர் சமூகம் கூத்துக்கள் மேடையேற்றப்படும் இடங்களுக்குச் சென்று அவற்றைப் பார்த்து தாமும் அதே போல் செய்ய முயற்சிப்பதால் பாடசாலை மட்டங்களில் இக்கூத்துக்கலை வளர முடியும் என்பது எனது நம்பிக்கை. அத்துடன் அனுபவமிக்கவர்களிடம் இவர்கள் பயிற்சிகள் பெறவேண்டும் என்பதும் எனது தாழ்மையான வேண்டுகோள்.

தங்களுக்குக் கிடைத்த கௌரவங்கள் பற்றிக் கூறுங்கள்?

ஒரு கலைஞன் தனது திறனை வெளிப்படுத்தி முன்னே வரும் போது அவனைத் தேடி பாராட்டுக்களும் கௌரவங்களும் கிடைப்பது சகலம். அந்த வகையில் கரவேட்டி பிரதேச சபை, கரவேட்டி பிரதேச செயலாளர் பிரிவு மட்டங்களில் நடைபெற்ற கலை விழாக்களில் கௌரவிக்கப்பட்டுள்ளேன். இவற்றை யெல்லாம் விட நமது கலைத்திறனை வளர்த்து நாம் முன்னே வரவேண்டும்.

திறமை வயது இந்த அடிப்படையில் பதவிகளும் வந்து சேர்ந்துவிடும். தங்களது சமூக சேவைப் பதவிகளை பற்றிய கருத்து என்ன?

இலங்கை மின்சார சபை ஊழியன். அந்த வகையில் பெரு மகிழ்வு. வாழ்க்கையை வழி நடத்த இறைவன் தந்த தொழில். மற்றயவைகள் சேவைகள் தான். அல்வாயூர்க் கவிஞர் நாடக மன்றத்தின் தலைவர். அல்வாய் மனோகராகான நாடக சபா

உறுப்பினர், புலோலியூர் இளங்கோ நாடக மன்ற உறுப்பினர், கரவெட்டி பிரதேச செயலர் பிரிவு கலாசாரப் பேரவை செயற்குழு உறுப்பினர், யாழ்மாவட்ட கலாசார பேரவை செயற்குழு உறுப்பினர், இவற்றுடன் அல்வாயூர் சாமணந்தறை ஆலடிப்பிள்ளையார் கோயில் பரிபாலன சபைத் தலைவர். இவற்றினூடாகவும் எனது செயற்பாடுகள் திகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.

**திருமறைக் கலாமன்ற இயக்குனர் பேராசிரியர் அருட்தந்தை
நீ. மரியசேவியர் அடிகளாருக்கு ஆளுநர்விருது**

2007 ஆம் ஆண்டுக்கான வடக்கு மாகாண கௌரவ ஆளுநர் விருதுக்கு திருமறைக் கலாமன்ற இயக்குனர் பேராசிரியர் அருட்தந்தை நீ. மரியசேவியர் அடிகளார் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளார். 42 வருடங்களுக்கு மேலாக கலை இலக்கியப் பணி புரிந்துவரும் அடிகளார் எழுத்தாளர், கவிஞர், கலைஞர், நாடக ஆசிரியர், தத்துவ ஆசிரியர் எனப் பல்வேறு துறைகளில் தடம்பதித்தவர். முக்கியமாக நாடகத்துறைக்கு அடிகளார் ஆற்றிவரும் மகத்தான சேவையைப் பாராட்டியே 2007 ஆம் ஆண்டுக்கான வடக்கு மாகாண ஆளுநர் விருது வழங்கப்பட்டது. 1965 ல் பல இளைஞர்கள் ஒன்று சுவடி உரும்பிராயில் 'திருமறைக் கலாமன்றம்' என்ற மன்றத்தை உருவாக்கினார்கள். அதன் வளர்ச்சி இன்று நாடு முழுவதிலும் 20 மன்றங்களினூடாக விரிந்து கலைப்பணி புரிந்துகொண்டிருக்கின்றது நாட்டுக்கூத்து, இசை நாடகம், நடனம், பயிற்சிப்பட்டறை, கருத்தரங்கு, இலக்கியம் எனப் பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளினூடாக திருமறைக் கலாமன்றத்தினரின் பணி பல்கிப் பெருகியுள்ளது. இம்மன்றத்தின் கிளைகள் ஐரோப்பிய நாடுகள் பலவற்றில் புலம்பெயர்ந்தோர் மத்தியிலும் அமைந்துள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அருட்தந்தை மரிய சேவியர் அடிகளார். ஐரோப்பாவில் தமது இரு கலாநிதிப் பட்டப்படிப்புக்களை நிறைவு செய்தவர். திருமறைக் கலாமன்றமானது தற்போது தமிழ்க்கலாசாரம் என்ற பொதுமைக்குள் காலடி எடுத்து வைத்து 'CENTRE FOR PERFORMING ARTS' என்ற புதிய ஆங்கில நாமத்துடன் யாழ்ப்பாணம் பிரதான வீதியில் நிரந்தரமான செயலகம் ஒன்றை ஸ்தாபித்து பண்பாடு கலாசாரம் என்ற தளங்களில் பல்வேறு கலை இலக்கிய சமயச் செயற்பாடுகளை ஆற்றிவருகிறது. அடிகளார் பன்மொழிப் புலமை கொண்டவர். ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் பல நூல்களை எழுதியுள்ளார். அடிகளாரின் பணி மேன் மேலும் சிறந்ததொங்க ஞானம் வாழ்த்துகிறது.

டிசம்பர் 8 - முற்போக்கு எழுத்தாளர் அகஸ்தியர் நினைவு தினம்

சமூத்தின் சுதந்திரத்திற்குப் பிற்பட்ட ஐம்பது ஆண்டு கால முற்போக்கு இலக்கிய வரலாற்றில் எஸ் அகஸ்தியர் (1926 - 1995) தனிப்பெரும் ஆளுமையாகத் திகழ்கிறார். இலங்கை முற்போக்கு இலக்கியச் சங்கத்தின் ஸ்தாபகர்களில் ஒருவரான அகஸ்தியர் பிரான்சில் தமது இறுதி நாள் வரை மார்க்சிய ஒளியில் இலக்கியத்தை நரிசித்தவராவார்.

சிறுகதை, நாவல், குறுநாவல், கவிதை, வானொலி நாடகம், விமர்சனம், உருவகக்கதை, குட்டிக்கதை, உணர்வுற்றுச் சித்திரம், நாட்டுக்கூத்துப்பாடல், வாழ்க்கை வரலாறு, ஆசிய இலக்கியத்தின் பல்வேறு துறைகளிலும் அகஸ்தியர் அழுத்தமான முத்திரையைப் பதித்தவராவார். சாதியப் போராட்டத்தை முன் வைத்து இவர் எழுதிய " எரி நெருப்பில் இடைபாதையில்லை" என்ற நாவல் சமூத்தின் எழுந்த முறல் தனித்திய நாவலாகும்.

மண்ணில் தெரிபெறொரு தோற்றம் என்ற நாவலும் நாட்டுக்கூத்துக் கலாநிதி பூந்தான் யோசேபு கலைபலக வாழ்க்கை வரலாறு என்ற வரலாற்று நூலும் இலங்கை சாகித்திய மண்டலப் பரிசுபெற்ற நூல்களாகும். 'மேய்ப்பர்கள்' என்ற சிறுகதைத் தொகுதி இலங்கையிலும் தமிழகத்திலும் விருது பெற்ற நூலாகும். தமிழகத்து முற்போக்கு இதழான 'நாமரை' 1970 ல் அகஸ்தியரின் படத்தை அட்டைப்படத்தில் வெளியிட்டுக் கௌரவித்தது. ஜெர்மனியில் 1994 ல் இடம்பெற்ற இலக்கியச் சந்திப்பு நிகழ்ச்சியில் அகஸ்தியரின் ஆய்வரங்கம் என்ற விசேட அமர்வில் அவரது ஆக்கங்கள் அனைத்தும் ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டன. பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த்துறையானது அகஸ்தியரின் ஆக்கங்கள் குறித்து புலமையால் ஆய்வு ஒன்றினை மேற்கொண்டிருந்தது. ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் விடிவுக்கான ஆயுதமாகவே அகஸ்தியர் இலக்கியத்தைக் கருதிவந்தார். சுதந்திரத்திற்கு பிற்பட்ட பரந்துபட்ட சமூத்தின் யதார்த்தத்தின் நேர்மையான சித்தரிப்பாக அகஸ்தியரின் ஆக்கங்கள் திகழ்கின்றன.

வி. தேவராஜ் - பிரதம ஆசிரியர் வீரகேசரி நன்றி :- 'லெனின் பாநச் கவடுகளில்' - எஸ். அகஸ்தியர்.

வந்தன் வநிரத்தின்களே மண்ணின் மைந்தன்கள்

வந்தன்	வருத்தனென்று	வாய்கள்	கூசாமல்
சிந்தையிலே	ஈரமின்றி	சாற்றுகிறோம்	நாமெல்லாம்
விந்தையிது!	யாரெனில்	விருப்புடன்	பெண்பிள்ளைகளுக்கு
சந்தையிலே	வாங்கிய	சிறப்பான	மாப்பிள்ளையே!
பெற்றிட்ட	ஆண்பிள்ளை	களையெலாம்	அயலூர்களில்
பொருத்தமான	மணமகளோடு	சீதனமும்	மாடிமனைகளும்
கற்றிட்ட	நற்கல்வியும்	பட்டங்களையும்	பேரம்பேசி
காசுபணம்	சேர்க்கின்ற	பெற்றோரே!	நீங்களும்
நற்றவம்	செய்துபெற்ற	சேயென்று	தாலாட்டி
நாள் முழுதும்	பிரியாது	உங்களோடு	இருக்கின்ற
பொற்பான	பிள்ளை	களென்றும்	வேற்றுர்களில்
பாங்குடனே	திருமணமானால்	வந்தான்	வரத்தன்களே!
அரந்தேடி	அலைந்திடுவர்	டொக்டர்	என்ஜினியர்
வரவேண்டி	எண்ணிடுவார்!	செவ்வாய்	குற்றமிருந்தால்
தரமிறங்கி	படியிறங்கி	பண்பிருந்தால்	போதுமென்பார்
தங்கமான	தம்பியென்று	தாமாகவே	விளாசிடுவார்
சிரந்தாழ்த்தி	தாரைவார்த்து	கொடுத்தே	திருமணத்தை
சிறப்பாயும்	நடாத்திடுவார்!	பொதுவான	நிர்வாகத்து
நிரந்தர	பதவிகளுக்கு	ஊர்ப்பிறந்த	மைந்தர்களை
நயமாக	தெரிவுசெய்து	பிறத்தியாரை	ஓதுக்கிடுவார்!
உண்மை	அறிவாரே!	உத்தமரை	உணராதார்!
வெண்மை	கருமையென்று	வகையறிந்து	பாராதாரே!
கண்ணிற்கு	இமைபோல	காத்திடும்	வரன்களே
மண்ணின்	மந்தர்களென	மறுத்திடல்	முறையாமோ!

வதிரீ கண. எதிர்வீரசிங்கம்

‘ஞானம்’ சந்தா விபரம்

உள்நாடு

தனிப் பிரதி	: ரூபா 50/=
ஆண்டுச் சந்தா	: ரூபா 600/=
ஆறு ஆண்டுச்சந்தா	: ரூபா 3000/=
ஆயுள் சந்தா	: ரூபா 15000/=

சந்தா காசோலை மூலமாகவோ, மணியோடர் மூலமாகவோ அனுப்பலாம். மணியோடர் வெள்ளவத்தை தபால் நிலையத்தில் மாற்றக் கூடியதாக அனுப்பப்படல் வேண்டும்.

இலகுவாக மேலதிகச் செலவின்றி சந்தா அனுப்பும் வழி :-
உங்கள் பகுதியில் உள்ள ஹட்டன் நஷனல் வங்கியில் T. Gnanasekaran, HNB - Wellawatte நடைமுறைக் கணக்கு இலக்கம் - 0090672606 என்ற கணக்கில் வைப்பு செய்து வங்கி ரசீதை எமக்கு அனுப்புதல் வேண்டும்.

அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/ முகவரி :

T. Gnanasekaran
Gnanam Branch Office
3-B, 46th Lane, Wellawatte.

ஞானம் விளம்பர விகிதம்

பின் அட்டை	: ரூபா 7000/=
முன் உள் அட்டை	: ரூபா 5000/=
பின் உள் அட்டை	: ரூபா 5000/=
உள் முழுப்பக்கம்	: ரூபா 3000/=
உள் அரைப்பக்கம்	: ரூபா 1500/=

வெளிநாடு	ஓராண்டு	இரண்டு ஆண்டு	மூன்று ஆண்டு
Australia (AUS)	35	70	100
Europe (•)	25	50	70
India (Indian Rs.)	500	950	1400
Malaysia (RM)	50	95	140
Canada (\$)	35	70	100
UK (£)	15	30	40
Other (US \$)	25	50	70

மூன்று சந்தாதாரர்களைச் சேர்த்துத் தருபவர்களுக்கு ஒரு வருடம் ‘ஞானம்’ இனாமாக அனுப்பப்படும்.

புலம்பெயர் இலக்கியம் : நிகழ்காலமும் எதிர்காலமும்

(2006 ம் ஆண்டு பேராதனைப் பல்கலைக் கழக தமிழ்ச் சங்கம் நடாத்திய கட்டுரைப் போட்டியில் (பல்கலைக்கழக மட்டம்) முதலாம் இடம் வற்ற கட்டுரை)

- பெருமாள் சரவணகுமார், பேராதனைப் பல்கலைக் கழகம்

அறிமுகம் 24 - புதிய தலைமுறைப் படைப்பாளிகள்

மலையகத்திலுள்ள ஹட்டனைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட பெ. சரவணகுமார் தனது ஆரம்ப, இடைநிலை, உயர்நிலைக் கல்வியை என்டீல்ட் தமிழ் மகா வித்தியாலயத்தில் பெற்று பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்துக்குத் தெரிவானார். தற்போது தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாகக் கற்றுக் கொண்டிருக்கும் இவர் 'சரா' என்ற புனை பெயரில் கவிதைகள் எழுதிவருகிறார். கட்டுரை, இலக்கியத் திறனாய்வு ஆகிய துறைகளிலும் ஈடுபட்டு வருகிறார்.

முகவரி :- தமிழ்துறை, பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம், பேராதனை தொலைபேசி : 077 6370256

ஈழத்து தமிழ் மக்களின் புலம்பெயர்வு தமிழ் இலக்கியத்தை இன்னொரு தளத்திற்கு கொண்டு சென்றது எனலாம். இம்மக்களின் புலம்பெயர்வு தமிழ் இலக்கியத்தில் புலம்பெயர் இலக்கியம் என்னும் பகுப்பைத் தோற்றுவித்தது. இலங்கையில் 1970 க்கு பின்னர் தமிழ் மக்கள் மீது கட்டவிழ்க் கப்பட்ட இன ஒழிப்பு நடவடிக்கை அதன் விளைவாய் உருவாக்கப்பட்ட ஆயுத கலாசார முறைமை என்பன காரணமாக தமிழ்ச் சமுதாயம் நிலை குலைந்தது. சொந்த நாட்டில் மனித இருப்பு பற்றிய கேள்வியின் குத்தல்கள் இம் மக்களை ஐரோப்பிய நாடுகள் வரை தூரத்திச் சென்றன. இவ்வாறு புலம்பெயர்ந்தவர்களின் இலக்கிய வெளிப் பாடுகளையே புலம்பெயர் இலக்கியம் என்னும் பதம் குறித்து நிற்கிறது. “தம் சொந்த நாட்டை விட்டுப் புலம் பெயர்ந்து சென்று ஐரோப்பா, அமெரிக்கா, அவுஸ்திரேலியா போன்ற கண்டங்களில் வாழும் தமிழர்களால் அங்கிருந்து படைக்கப்படும் இலக்கிய வகை புலம்பெயர் இலக்கியமாகும்.”

புலம்பெயர் இலக்கியம் நிகழ்காலமும் எதிர்காலமும் என்ற அம்சத்தை பின்வரும் மூன்று பகுதிகளாக பகுத்து நோக்கலாம்.

01. ஆரம்ப காலம்
02. சமகாலம்
03. எதிர்காலம்

இலங்கைத் தமிழரின் புலம்பெயர்வு பல்வேறு காரணங்களின் நிமித்தம் இடம்பெற்றது. 1920 - 1930, 1950 - 1960 காலப் பகுதிகளில் பொருளியல் மேம்பாட்டுக் காரணமாகவே ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குச் சென்றனர். ஆனால் 1970 ம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் இலங்கையில் முனைப்புப் பெறத் தொடங்கிய ஆயுதப் போராட்டத்தின் விளைவாக இடம்பெற்ற புலம்பெயர்வு ஏற்கனவே இடம்பெற்ற புலம்பெயர்வுகளில் இருந்து வித்தியாசமானது. மூன்றாவது கட்ட புலம்பெயர்வு என்பது உயிர் பாதுகாப்பை முன்னிறுத்தியதாகவே அமைந்தது. எனவே புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் ஆரம்ப காலம் என்பதனை 1970 - 1990 க்கு இடைப்பட்ட பகுதியை வரையறை செய்துகொள்வது பொருத்தமானதாகும்.

புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் ஆரம்பகால இலக்கிய வெளிப்பாடுகளின் ஊடகமாக கவிதை வடிவமே அமைந்துள்ளது.

துப்பாக்கி மொழிகள் மட்டுமே பேசும் நாட்டில் இருந்து தூரத்தப் பட்டவர்களின் மன உந்துதல்களின் வெளிப் பாடுகளாகவும் எதிர்கால கனவுகளை பறக்கவிட்டவர்களின் ஏக்கங்களாகவுமே இக்கவிதைகள் அமைந்துள்ளமையினை அவதானிக்க முடிகிறது. “ஆரம்பகாலக் கவிதைகளின் உள்ளடக்கங்களை முறைப்படுத்திப் பார்க்கின்றபோது அவற்றில் பெரும்பாலானோர் புலம்பெயர்ந்து சென்றபோது பிரயாண நிலையில் புலம்பெயர்ந்தோர் சந்திக்க வேண்டி வந்த அவலங்களையே முதன்மைப்படுத்தியுள்ளமையினைக் காணமுடிகின்றது.” இவ்வாறான கவிதைகள் மிகவும் தத்துவரூபமானவையாகவும் படிப்பவர் மனதை மிகவும் பாதிப்பனவாகவும் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. (கி. விசாகரூபன் - 2004)

1990 க்கு பின்னரான காலப்பகுதியை சமகாலம் என்ற அடிப்படையில் நோக்கலாம். இக்காலப் பகுதியே “புலம்பெயர் இலக்கியம்” என்ற பகுப்பினை தோற்றுவித்தது. அவ்வகையில் புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் சமகாலமே அதன் முக்கியத்துவத்தினையும், தனித்துவத்தினையும் பதிவு செய்த காலப் பகுதியாக விளங்குகின்றது. இக்காலப்பகுதி படைப்பாளிகளை இருவகைகளில் பிரித்து நோக்கமுடியும்.

01. புலம்பெயர்வதற்கு முன்னர் படைப்பு முயற்சியில் ஈடுபட்டோர்

02. புலம்பெயர்ந்த பின்னர் படைப்பு முயற்சியில் ஈடுபட்டோர்.

புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் பகுப்புக்கு முதலாவது பிரிவினரின் பங்களிப்பு விதந்துரைக்கத்தக்கது. இப்பிரிவில் எஸ். பொ. சேரன், மு. நித்தியானந்தன், முருகபூபதி, வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன், கி.பி. அரவிந்தன், ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம், இளவாளை விஜேயேந்திரன், செவ்விந்தியன், பாலமனோகரன் ஆகியோர் முக்கியமானவர்கள். புலம்பெயர்ந்த சூழலில் படைப்பாளிகளாக முகிழ்ந்தவர்களுள் பிரதீபா தில்லை நாதன், தான்யா, சுமதிருபன், அருந்ததி, தூர்க்கா, புஸ்பராஜா, சுரேஸ்கனகராஜா, பிரசாந்திசேகர், கல்லாறு சதீஸ், றஞ்சினி, நிருபா, ஆனந்தப்பிரசாத், இப்பாரம்பரியத்துக்குரியவர்கள்.

புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் சமகாலம் அதன் பல்வேறு பாிமாணங்களைக் கொண்டுள்ளது. கவிதை, சிறுகதை, நாவல் என அதன் பரப்பு விரிந்து செல்வதைக் காணலாம்.

இம் மூன்று இலக்கிய வெளிப்பாடுகளிலும் கவிதையே சிறப்பான இடத்தை வகிக்கின்றது. ஈழத்தில் இடம்பெறும் இனப்போராட்டத்தையும் அதன் இழிப்புக்களையும் அனுபவத் தூடாக பெற்றும் பார்த்தும் வருபவர்களாக சமகால படைப்பாளிகள் விளங்குகின்றனர். இந்தப் பின்புலம் அவர்களுடைய இலக்கிய முயற்சிக்கு வலுச்சேர்ப்பதாக அமைந்துள்ளது. படைப்பாளி அனுபவத்தூடாக இலக்கியத்தைப் படைப்பதால் ஓர் உயிரோட்டம் இழையோடுவதை உணரமுடிகின்றது.

புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் தனித்துவத்திற்கு அதன் உள்ளடக்கமும் எடுத்துரைப்பு முறையும் முக்கியமானதாக உள்ளன. இவ்வகை இலக்கியத்தின் உள்ளடக்கமாக போர்க் காலச்சூழல் ஏற்படுத்திய தாக்கம் புலம்பெயரும் போது ஏற்பட்ட பிரயாணநிலை அவலம், வசதியற்ற தங்குமிடம், விசாச்சிக்கல், புலம்பெயர்ந்த சூழலில் எதிர்நோக்கும் நிறப்பாகுபாடு, இயந்திர மயமான வாழ்வு, புரியாத தேசத்தில் தெரியாத மனிதனின் அந்நியமனோபாவம், அகதி வாழ்வின் கொடுமை, தொழில் பிரச்சினை என்பன புலம்பெயர் இலக்கியம் எடுத்தியம்பும் அவல வாழ்வியலாகும். அத்தோடு, புகலிடச் சூழலில் பெண்ணியச் சிந்தனை பரவலாக பேசப்படுகின்றமை புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் இன்னொரு பரிமாணத்தைக் காட்டுகிறது.

புலம்பெயர்ந்தவர்களின் மனக்குமுறல்களை பதிவு செய்துள்ள இலக்கிய வடிவங்களுள் கவிதை சிறப்பான இடத்தைப் பெறுகின்றது. ஓர் அகதியின் பாடல், இருள் வெளி, றஞ்சினி கவிதைகள், காலத்தின் பதிவுகள், ஏகலைவ பூமி, முகங்கொள், அதிகாலையைத்தேடி, எலும்புக்கூடுகளின் ஊர் வலம், மறையாத மறுபாதி, கோசல்யா கவிதைகள், இனி ஒரு வைகறை, கட்டிடக்காட்டுக்குள், அகதி, சேரன் கவிதைகள் என்பன புகலிடத்தொகுதிகளாகும். சொந்தநாட்டில் இனத்தின் பெயராலும் மொழியின் பெயராலும் அந்நியப்படுத்தப் பட்ட மக்கள் தெரியாத தேசத்தில் புரியாத மொழியில் தம் பண்பாட்டை இழந்து அகதியாய்த் தவிக்கும் துன்ப வாழ்வியல் கவிதைகளில் மேலோங்கியிருப்பதைக் காணலாம்.

.....
 பனித்திரளுக்குள்
 செருகுண்ட வீதிகள்
 விறைத்துப்போக
 வெளிறிய மஞ்சள் விழிகளுடன்
 மின்சம்பங்களும்
 அசையாது நிற்கும்
 நான் மட்டும் அசைவது போல்
 எழும் நினைப்பாலும் கூட
 அகதி என உணர்கிறேன்

(செட்டை கழற்றிய நாங்கள் - 1995)

சொந்த நாட்டு உறவுகளை இழந்து, புலம் பெயர்ந்து செல்லும் வழியில் எதிர்கொண்ட பிரயாண நிலை அவலங்களையும் மன அழுத்தங்களையும் கவிதைகளில் காண முடிகிறது. பிரயாண நிலை அவலங்களை சித்திரிப்பதாக கி. பி. அரவிந்தனின் 'வரும் வழியில்' என்ற கவிதை அமைந்துள்ளது.

.....
 எப்போதேனும் சந்திக்கலாம்
 என்றிருந்த நண்பர்கள்
 நினைவுச் சுழற்சிக்குள்
 கனவுப் பொருளாகிப் போயினர்.
 சந்திக்காமலேயே

எனக்கும் அவர்களுக்குமான
 இடைப்பட்ட பயணமோ
 உயிர் துறக்கும் தூரம்
 யார் அறிவார் இதனை
 கிரேக்கக் கடலில் மூழ்கியும்
 ஹங்கேரி நெடுஞ்சாலையில்
 பாரவண்டியுள் மூச்சு முட்டியும்
 பாதிவழியில் வழிந்தது
 அவர் கனவின் மீதி...

(கனவின் மீதி - 1999)

புகலிட சூழலில் தொழில் கிடைப்பது இலகுவானதல்ல, தொழில் கிடைத்தாலும் இயந்திரமயமான வாழ்வு. இவ்வகையான அவல நிலையிலும் உடன் பிறந்த சகோதரிக்காய் உழைப்பையே வாழ்வாகக் கொண்டவனின் அவல வாழ்வை பின்வரும் கவிதை பதிவு செய்கின்றது. இவ்வகையான கவிதைகள் புலம்பல்களாக மட்டும் வெளிவராமல் அவற்றை உடைத்தெறிகின்ற போக்கு கொண்டனவாகவும் விளங்குகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

.....
 இயற்கையை நனைக்க வைக்கும்
 இயந்திரமாக நான்
 வாழ்வை விற்று வாழ்வை
 வாங்கித்தர
 பணத்திற்காய் அலைகிறேன்
 ஆம் ஈழத்து தங்கைக்கோர்
 கணவனை வாங்கித்தர.

சில கவிதைகள் சொந்த நாட்டு இருப்பு பற்றி பேசுகின்றன. ஆயுத கலாசாரத்தால் எம்தேசமே அழிந்து விடுமோ என்ற ஏக்கம் கவிதைகளில் இழையோடுவதைக் காணலாம். இவ்வாறான கவிதைகள் சிங்கள அரசு படையினரின் ஆயுதப்போராட்டத்தினையும் தமிழ்ப் போராளிகளின் போராட்டத்தையும் கேள்விக்குள்ளாக்குவதாக அமைந்துள்ளமை நோக்கத்தக்கது. (புகலிட நாவல்கள் இதனை சிறப்பாக பதிவு செய்துள்ளன.)

.....
 கடல் வாய் கொள்ளுண்ட
 நிலம்போலாகுமோ
 துப்பாக்கி வயப்பட்ட
 என் சிறுதேசம்

(முகங்கொள் - 1992)

கட்டிட மலைகள் சூழ்ந்த நாட்டில், தம் வாழ்க்கையை அமைதியாய் நகர்த்த முடியாத மக்களின் அவல நிலையினையும் கவிதைப் பொருளாக்கியுள்ளது. அமைதியும் கிராமத்து மண் மணமும் நிறைந்த பகுதியின் மணப்பதிவுகளோடு வாழ்ந்தவர்கள் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் இயந்திரமாய் மாறுகின்ற தன்மையினையும் வெளிப்படுத்துவதாகவே பின்வரும் கவிதை அமைந்துள்ளது.

.....
 துருவம் தப்பி
 வந்த என்னை
 அலாரம் அடித்தெழுப்பும்
 கடிகார முள்
 ஓடு முன் ஓடி
 தாவலில் ஏறி
 துள்ளலில் இறங்க
 மேல் மூச்சு வாங்கும்

புலம்பெயர் இலக்கியத்தில் கவிதைகளின் எடுத்துரைப்பு முறை, அழகியல் சார் அம்சம் என்பன தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் தனித்துவமானவையாகும். புதிய வாழ்வு, புதிய அனுபவம் என்பவற்றை பதிவு செய்யும் முறையும் மொழியும் தமிழ் கவிதை யுலகுக்கு புதுமையானதாகும். இருவேறுபட்ட மொழிகளுக்கிடையில் மௌனமாய் வாழும் வாழ்க்கை அவர்களின் கவிதைகளிலும் இழையோடுவதையும் உணரமுடிகிறது.

.....
வானம் உமிழும்
இடியிலும் மின்னலிலும்
கவச வாகனங்களையும்
காக்கிச் சட்டைகளையும்
இப்போ காண்பதில்லைத்தான்
ஆனாலும்
பயங்கர உறக்கமும்
மௌன இரவில்
காலடிச் சத்தமும்
நாயின் உறமலும்
இப்போது
இதயத்துள் இறங்கும்
நிலவின் வார்ப்பில்
மரத்தின் நிரலும்
துவக்குடன் அசையும்

(செட்டை கழற்றிய நாங்கள்-1995)

சொந்த நாட்டுக் கனவுகளோடு புலம்பெயர்ந்தவர்களில் சிலர் அந்நாடுகளில் நிரந்தர வதிவிடத்தைப் பெறத் தொடங்கினர். இவ்வகை இருப்பு பழைய வாழ்வியல் பண்பாடுகளையும் உணர்வுகளையும் விமர்சனத்துக்குள்ளாக்கியது. இவ்வகைச் சூழலில் பரந்துபட்ட வாழ்வியல் அனுபவங்களை பதிவு செய்யவேண்டிய சூழல் உருவானது. இந்தப் பின்புலத்தில்தான் நாவல் என்ற இலக்கியவடிவம் முக்கியம் பெறத்தொடங்கியது. குறிப்பிட்ட ஒரு சமூகத்தின் பண்பாட்டு அசைவியக்கத்தை மொழிப்படுத்துவதற்கு நாவல் சிறந்த வடிவமாகத் திகழ்கின்றது. சுயபண்பாட்டு சமூகத்தளத்தினதும் புகலிட பண்பாட்டு தளத்தினதும் வாழ்வியலை நாவல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றமை சுட்டிக்காட்டத்தக்கது. இராஜேஸ்வரி பால சுப்பிரமணியத்தின் ஒரு கோடை விடுமுறை (1998) தில்லையாற்றங்கரை (1998) வசந்தம் வந்து போய்விட்டது. பனி பெய்யும் இரவுகள், தேம்ஸ் நதிக்கரையில், நாளைய மனிதர்கள், பார்த்தீபனின் ஆண்கள் விற்பனைக்கு, வித்தியாசப்படும் வித்தியாசங்கள், பாதி உறவு, கடற் புத்திரனின் வெகுண்ட உள்ளங்கள், ஷோபா சக்தியின் கொரில்லா, ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கவை.

புகலிட நாவல்களில் சில சிங்கள இராணுவத்தினரின் ஒடுக்கு முறைக்கும், தமிழ்த் தேசியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு போராடும் தமிழ்ப் போராளிகளின் போராட்டத்துக்கும் எதிரான கருத்தியல்களை வெளிப்படுத்துகின்றன. கவிதைகளில் இவ்வம்சம் மேலோங்கி இருந்தாலும் நாவல்களே ஆதாரபூர்வமாக சுட்டிக் காட்டுகின்றன. இவ்வகையில் ஷோபா சக்தியின் நாவல்கள் தனித்து நோக்கத்தக்கவை. கொரில்லா "இலங்கையில் இலங்கை - இந்திய இராணுவத்தினராலும் தமிழ்ப்போராளிக் குழுக்களாலும் ஏற்பட்ட கொடுமைகளை விபரிக்கும் பாணியில் எழுதப்பட்டுள்ளது. எழுதப்பட்ட முறைமையையும் உண்மைச் சம்பவங்கள் அடிக் குறிப்புக்களாக இடம்பெறுவதும் இப்படைப்பினை உண்மை த்தன்மை மிக்கதாக

பரிணமிக்கச் செய்துள்ளது. இத்தகைய தன்மையால் இப்படைப்புத் தன்மை ஓட்டத்துடன் வாசகரை உணர்வு பூர்வமாக நெருங்கவைக்கிறது. (செ. யோகராசா - 2004)

நிகழ்காலச் சூழலில் சிறுகதை குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சியினை அடைந்துள்ளது. புது இடம், புதிய வாழ்வியல் தரும் மிக நுண்மையான அனுபவங்கள் சிறுகதையின் உருவத்திலும் உள்ளடக்கத்திலும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளன. பனை நிறைந்த பகுதியில் வாழ்ந்த மக்கள் பனி நிறைந்த தேசத்தில் படும் வேதனைகள் சிறுகதைகளில் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. பனிப்படிவுகளால் உடல் படும் அவஸ்தை கொடுமையானது, இவ்வாழ்வியல் அனுபவம் தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாறுக்கு புதுமையானதுமாகும்.

வாழ்க்கையில் பனிப்படிகளை பார்த்ததே இல்லை. அவற்றை உடலில் தாங்கிய போது ஏற்பட்டது ஆனந்தமா? இந்தப் பனிக்காட்சியின் அழகிற்கும், அதன் தாங்கமுடியாத குளிர்க்கும் இடையே தவிக்கும் தவிப்பு: அந்த குளிர் சுவாசத்தை, சதையை, எலும்பை என்று எல்லா இடங்களையும் தாக்கி தாக்கி இயற்கை வழங்கிய ஆயுளைப் பறித்தெடுத்து விரைவு மரணத்திற்கு வழிவழங்கிக் கொண்டிருப்பது தண்டனைதானே? (சொர்க்கங்களும் தண்டிக்கின்றன - முன்னுரையில் இருந்து)

புலம் பெயர் சிறுகதைத் தொகுப்பில் கல்லாறு சதீஷ்சின் சொர்க்கங்களும் தண்டிக்கின்ற, அ. முத்துலிங்கம் - முத்துலிங்கம் சிறுகதைகள், ஷோபா சக்தியின் தேசத்துரோகி, இராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியத்தின் நாளைக்கு இன்னொருத்தன் (1997), அம்மா என்றொரு பெண் (1996), இலையுதிர் காலத்தின் ஒரு மாலை நேரம் (2002), என்பன தனித்துவமானவை. புகலிட நாவல் துறையில் ஒரு வித்தியாசமான கதை சொல்லியாக விளங்கும் ஷோபா சக்தி சிறுகதைத் துறையிலும் தனது தனித்துவத்தை வெளிக் காட்டுகின்றார். தேசத்துரோகி சிறுகதைத் தொகுதியில் உள்ள பதினான்கு கதைகளும் தமிழ்ச் சூழலுக்கு புது வாசிப்பு அனுபவத்தை தருபவையாக அமைக்கப்பட்டுள்ளமை சிறப்பம்சமாகும். ஆசிரியரின் நையாண்டியோடு கூடிய மொழிக்கையாளுகை விதந்துரைக்கத்தக்கதாகும்.

பரீஸ் அண்ணைக்கும் முப்பது வயசாப் போச்சுது. நான் லண்டனில், பெரியண்ணை ஜேர்மனில், தமிழ் சுவீஸ்லா...பரீஸ் அண்ணை தனியாளா இருந்து கஷ்டப்படுறார். தனிய இருக்கிற இளந்தாரிகளுக்கு கெட்டுப்போறதுக்கான "சான்ஸ்" வெளிநாடுகளில் கூடுதலாக இருக்கு, அதால் பரீஸ் அண்ணைக்கு கெதியா ஒரு கலியாணம் செய்து வைக்கவேணும் என்று தங்கை தொலைபேசியில் ஜேர்மனிக்கு வெடிக் ஜேர்மனி ஊடாக சுவீஸ், சுவீஸ் ஊடாக கொழும்பு என்று இவனது திருமணப் பிரச்சினை சர்வதேச அளவில் வெடித்தது. (தேசத்துரோகி - ப.15. 2003.)

புலம் பெயர் இலக்கியத்தின் சமகால வளர்ச்சி வேகம் தொடருமாயின் புலம் பெயர் இலக்கியம் என்றழைக்கும் தன்மை மாறி அந்த அந்த நாட்டுத் தமிழ் இலக்கியம் என்று கூறும் தன்மை உருவாகலாம். உதாரணமாக ஜேர்மனித் தமிழ் இலக்கியம், அவுஸ்திரேலியத் தமிழிலக்கியம் பிரான்ஸ் தமிழிலக்கியம் என்னும் தொடர்கள் வழக்கத்திற்கு வரலாமென்று பொதுவாக சுட்டிக்காட்டுவது மனங் கொள்ளத்தக்கது.

புகலிட இலக்கியத்தின் எதிர்காலப் படைப்பாளி யார்? அவர்களது பின்புலம் எவ்வாறு அமையப்போகின்றது என்பது பற்றி சிந்திப்பது பயனுடையதாகும். புலம்பெயர்ந்து வாழும் இரு

தலைமுறைகளால் வளப்படுத்தப்பட்ட புகலிட இலக்கியம் அடுத்த தலை முறையின் கைகளில் எவ்வாறு வளம் பெறப்போகிறது என்பது ஆய்வுக்குரிய விடயமாகும். புலம் பெயர்ந்த முதலாவது தலைமுறையினர் சுய பண்பாட்டு வாழ்க்கைக்குள்ளால் வந்தவர்கள். அந்த வாழ்வியல் முறையில் இருந்து விலகாமையினால் அவர்களது இலக்கிய முயற்சிகள் தமிழ்க் கலாசாரத்தோடு பின்னிப் பிணைந்திருந்தது. ஆனால், மூன்றாவது தலைமுறையினர் அத்தகைய வாழ்க்கை அனுபவங்களை அறிந்தவர்கள் அல்லர். அறிந்து கொள்ளக் கூடிய, புரிந்து கொள்ளக்கூடிய சூழல் அமையாமையும் முக்கிய காரணமாகும்.

மூன்றாவது தலைமுறை பிறந்து வளர்கின்றச் சூழல் அந்நியச் சூழலாகும். ஆங்கிலப் பண்பாட்டு சூழலோடு பின்னப்பட்டு வாழ்ந்து வருகின்றனர். ஆங்கிலக் கல்வி முறையினையும் ஆங்கிலப் பண்பாட்டு பழக்க வழக்கங்களையும் உயரிய நாகரிகமாக நினைத்து வருபவர்கள். (புகலிட நாவல்கள் இவற்றை சிறப்பாக பதிவு செய்துள்ளன.) இக்கல்வி முறை அவர்களின் சிந்தனையில் பல மாற்றங்களை ஏற்படுத்துகின்றது. தாய் மொழி தமிழா? ஆங்கிலமா? என்கின்ற சூழ்நிலைக்கு ஆளாகின்றனர். ஒரு சமுதாயத்தின் பண்பாட்டு வளர்ச்சியில் மொழியே பிரதான இடத்தை வகிக்கின்றது. தாய்மொழி எதுவென்று புரியாத சூழலில் வாழ்நேரும் மூன்றாவது தலைமுறையினர் புலம்பெயர் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு எவ்வாறு உதவமுடியும்?

புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் பெற்றோர்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள் கவலைக்குரியதாகும். இயந்திரமயமான தொழில் முறையால் தம் பிள்ளைகளைக் கூட கவனிக்கமுடியாத அவலவாழ்வு வாழ்கின்றனர். பெற்றோரின் அரவணைப்பு கிடைக்காத பிள்ளைகள் தம்மைத்தாமே அந்நியப்படுத்திக் கொள்கின்றனர். ஆங்கிலப் பண்பாட்டு முறைக்கேற்ப தம்மை மாற்றிக்கொள்கின்றனர். புலம் பெயர்ந்த தமிழர்களுக்கும் அவர்களது பண்பாட்டின் அடையாளங்களைத் தாம் சென்ற டைந்த தேசங்களில் பேணுவது, பேணி அடுத்த தலைமுறையினருக்கு கையளிப்பது முதலான விடயங்கள் பிரதானமான சவால்களாகவே உள்ளன. (அ. விசாகநம்பன்-2004)

புலம்பெயர் சூழலில் தொழில் புரியும் பெற்றோர்கள் தாங்கள் எதிர்கொண்ட பிரச்சினைகளை காரணங்காட்டி, தம் பிள்ளைகள் ஆங்கிலம் பேசவேண்டும் ஆங்கிலத்திலே கல்வி

கற்கவேண்டும் என்று விரும்புகின்றனர். இந்நிலைக்கு அவர்கள் வாழும் அந்நியமயமான சூழலும் அடிப்படைக் காரணமாகும். எது எவ்வாறாயினும் ஆங்கில மொழிக்கு கொடுக்கின்ற முக்கியத்துவத்தை சுய பண்பாட்டு மொழிக்கும் கொடுத்து ஆங்கிலத்தை தொழிலுக்குரிய மொழியாகவும் தமிழ் மொழியை தம் பண்பாட்டு அடையாளமாகவும் பேண வேண்டியது மூன்றாவது தலைமுறையினரின் பொறுப்பாகும். தாய் மொழி உணர்வே எதிர்கால படைப்பு முயற்சிகளை வளப்படுத்த முடியும் என்பதே உண்மையாகும்.

புகலிட இலக்கியத்தின் எதிர்கால நிலையினை நிர்ணயிப்பவர்களுள் பெற்றோர்களினதும் படைப்பாளிகளினதும் பங்கு முக்கியமானதாகும். அந்நியச் சூழலுக்கு தங்களுடைய பிள்ளைகள் முகம் கொள்ளவேண்டும் என விரும்பும் பெற்றோர்கள் தாய்மொழிக் கல்வி, தாய்மொழி இலக்கிய உணர்வு முதலியவற்றை ஏற்படுத்துவது அவசியமாகும். புகலிடச் சூழலின் உணவு முறையால் பிள்ளைகளின் வளர்ச்சி கீழைத்தேய வளர்ச்சிவிட மாறுபட்டதாக அமையும். ஆங்கிலப் பண்பாட்டிற்கேற்ப தங்களை வழிசமைத்துக் கொள்ளக்கூடும். “ஆங்கிலக் காலனித்துவத்தின் கொடையாக, தமிழ் மேட்டுக்குடியினர் தமிழ் கதைப்பதையே இழிவாக கருதினர். இது தமிழ்ச் சமூக வரலாற்றில் மறந்துவிடக்கூடியதல்ல”. இவ்வாறான சிந்தனைப்போக்கை புலம்பெயர்ந்தவர்கள் கொள்வார்களாயின் புலம்பெயர் தமிழ் இலக்கியத்தின் வளர்ச்சி வேகம் தேக்க நிலையை அடைந்து விடும் என்று பொதுவாக கூறுவது இங்கு மனங் கொள்ளத்தக்கது.

எனவே புலம் பெயர் இலக்கியத்தின் எதிர்காலம் புலம் பெயர்ந்தவர்களின் பண்பாட்டு பேணுகையிலேயே தங்கியிருக்கின்றது. சுயபண்பாட்டு அம்சங்களை இழந்து விடாமல் அவற்றை தம் வாழ்வியலோடு இணைத்துக் கொள்வார்களாயின் புலம்பெயர் இலக்கியம் பல புதிய தடங்களைப் பதிக்க முடியும். அத்தோடு, பன்நாட்டு இலக்கியப் பரிச்சயம் பரந்து பட்ட அளவில் விரிவடையக் கூடிய சூழ்நிலையும் ஏற்பட வாய்ப்புண்டு. பிறமொழி ஆக்க இலக்கிய உத்திமுறைகள் உடனுக்குடன் கையாளக்கூடிய சந்தர்ப்பமும் ஏற்படும். இவ்வாறு காத்திரமான முயற்சிகள் நிகழாமையின் இருதப்பத்தோராம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் பெரும் பரப்பினை “புலம்பெயர் இலக்கியம்” பெற்றுக் கொள்ளும்.

**மத்திய மாகாண சர்க்கீர்திய விழா - 2007
பரிசு பெறும் நூல்கள், எழுத்தாளர்கள்**

சிறுகதை	-	ஓர் உன்னத தமிழினின் கதை பாலா சங்குப்பிள்ளை
நாவல்	-	அணையாத தீபங்கள் செ. தமிழ்ச்செல்வன்
கவிதை	-	லயக்கோடி (மரபுக் கவிதை) சி. ஏ. எலியாசன் கட்டாந்தரை (புதுக்கவிதை) கனிவுமதி
நாவல் (வெளி மாவட்டம்)	-	காலப் பறவைகள் சித்தி சண்முகநாதன்
இலக்கிய ஆய்வு	-	புதிய இலக்கிய உலகம் சாரல் நாடன்

இலக்கியத்துறை விருது பெறுவோர்

டி. கே. பிள்ளை	-	60, சர்குலர் வீதி, அட்டன்
இராம பரமேஸ்வரன்	-	அட்டன் தமிழ் வித்தியாலயம், அக்கரப்பத்தனை
துரை விஸ்வநாதன்	-	85, வுல்பண்டால் வீதி, கொழும்பு
ராஜ்பிரசாத்	-	85, வுல்பண்டால் வீதி, கொழும்பு
மு. சிவலிங்கம்	-	56, ரொசிட்டா வீடமைப்புத் திட்டம், கொட்டகலை
டி. செல்வராஸ்	-	ஸ்ரீபாத கல்வியியல் கல்லூரி, பத்தனை
ஆர். சிவலிங்கம்	-	608/16, மெயின் வீதி, மாத்தளை
எஸ். சண்முகநாதன்	-	இ/ பலாங்கொடை, த.ம.வி. பலாங்கொடை

ரேர் காணல் (6)

சந்தப்பு : த. ஞானசேகரன்

செங்கை ஆழியான்

ஈழத்தின் நன்கு அறியப்பட்ட மூத்த தலைமுறைப் படைப்பாளி செங்கை ஆழியான். ஈழத்து எழுத்தாளர்களில் இவரே அதிகமாக எழுதியவர். நாற்பதுக்கு மேற்பட்ட நாவல்களையும் நூற்றுக்கும் அதிகமான சிறுகதைகளையும் இவர் படைத்திருக்கிறார். இவரது எட்டு நூல்கள் இலங்கை அரசின் சாகித்தியப் பரிசினைப் பெற்றுள்ளன. ஈழத்து எழுத்தாளர்களில் அதிக வாசக ஊட்டத்தைக் கொண்டவரும் இவரே. மறுமலர்ச்சிக்கதைகள், ஈழகேசரிச் சிறுகதைகள், சுதந்திரன் சிறுகதைகள் மல்லிகைச் சிறுகதைகள் போன்ற பல முக்கியமான தொகுப்புக்களை வெளிக்கொணர்ந்தவர். ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றினை எழுதியவர். ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு இவரது உழைப்பும் பங்களிப்பும் அபாரமானது. அற்புதமானது இவரது படைப்பு முயற்சிகள், ஆய்வு முயற்சிகள், தொகுப்பு முயற்சிகள் யாவும் ஈழத்து இலக்கியத்திற்கு செழுமை சேர்ப்பவை.

பேராசிரியர் கைலாசபதியின் விமர்சனச் சிந்தனைகள் எவ்வளவு தூரத்திற்கு தங்கள் எழுத்துக்களில் செல்வாக்கு, பாதிப்பு ஏற்படுத்தின?

நான் பல்கலைக் கழகத்தில் கற்ற காலத்திலும் கற்பித்த காலத்திலும் பேராசிரியர் கைலாசபதி அங்கிருந்தார். கற்ற காலத்தில் அவருடன் எனக்கு இலக்கிய உறவிருந்தது. நானும் நவசோதியும் தொகுத்து வெளியிட்ட 'கதைப்பூங்கா' என்ற சிறுகதைத் தொகுதிக்குப் பேராசிரியர் கைலாசபதியே முன்னுரை வழங்கியிருந்தார். பல்கலைக் கழக எழுத்தாளர்களில் இரு அணியினர் உருவாக அவரே காரணமாகினார். மார்க்ஸிசச் சிந்தனைகளில் ஊறியிருந்த அவரது ஆரம்பக் காலக் கருத்துக்கள் படைப்பிற்கான செல்நெறியை எமக்குக் கூறிய போது வெறும் பிரச்சாரக் கருத்துக்களாகத் தெரிந்தது. ஒரு இயக்கம் சார்ந்து எழுத்தாளன் இருக்க வேண்டும் என அவர் விரும்பினார். அவரது கருத்துக்கள் படைப்பாளியைக் கட்டுப்படுத்துவதாகவும் படைப்பாளியின் தேடலிற்கு இடமளிக்கவில்லையெனவும் நான் கருதினேன். சாதியத்தால் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட மக்களினதும் பாட்டாளி மக்களினதும் விடிவிற்கானதாக படைப்பு இருக்கவேண்டும் என்றார். நான் அவற்றிற்கு மாறானவனல்லன். அத்தோடு இன ரீதியாக அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட மக்களினதும் விடிவிற்கும் படைப்பு வழிகாட்டவேண்டும் எனக் கருதினேன். முன்னைய கருத்து நிலைப் படைப்பாளிகளே முற்போக்காளர் என்றார். படைப்பிலக்கியத்தில் முற்போக்கு என்ற சொல் மார்க்ஸிச எழுத்தாளர்களைக் குறிப்பதாகவும் மற்றவர்கள் பிற்போக்காளர் என்பதாகவும் நீண்ட காலம் நிலவிய மாயை பெரும் தவறென அண்மையில் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி ஒரு பேட்டியில் தெரிவித்துள்ளார். பேராசிரியர் கைலாசபதி தனது கருத்தியல்பு களுக்கு இணக்கமான எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களை அவை கலை அழகில்லாதிருந்தாலும் வெறும் பிரச்சாரப் படைப்புக்களாக இருந்தாலும் உயர்த்தி எழுதத் தொடங்கினார்.

'அது அன்று ஒரு அவசிய தேவையாக இருந்த' தென பின்னர் சிவத்தம்பி ஒப்புக்கொண்டார். பேராசிரியர் கைலாசபதி ஒரு ஜீனியஸ், பேரறிஞர் இதில் இரு கருத்துக்கள் இல்லை. அவரது பிற்காலச் சிந்தனைகள் சமூக மேம்பாட்டிற்கு உதவியுள்ளன. ஆனால் துரதிர்ஸ்ட வசமாக அவர் ஒரு பக்கம் சார்ந்த விமர்சகராக இருந்ததால் அவரது கணிப்பிற்குள் எம் போன்றோர் உள்ளாகாது போயினர். சுருக்கமாகக் கூறில் பேராசிரியர் கைலாசபதி நம்பிய சிந்தனைகள் என் படைப்புக்களில் பெரும் செல்வாக்கினைச் செலுத்தின எனக் கருதவில்லை. ஆனால் ஒரு படைப்பினை ஆக்கும் போது கைலாசபதியின் கருத்துக்கள் மனதிற்பதிந்து என் சமூகப் பார்வையை செம்மைப் படுத்தியிருக்கின்றன. எச்சரித்திருக்கின்றன. பார்வையை அகலமாக்கியிருந்தன.

முற்போக்கு எழுத்துக்கள் தங்கள் எழுத்துப் போக்கை நிர்ணயித்தனவா?

இலங்கையில் புதுமைப்பித்தர்கள் சங்கம், மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்கள் சங்கம், இலங்கை எழுத்தாளர் சங்கம், முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம், யாழ் இலக்கிய வட்டம், ஈழத்து எழுத்தாளர் ஒன்றியம் எனப் பல எழுத்தாளர் சங்கங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் மார்க்சியக் கருத்துக்களையும் அக் கருத்துக்களை தம் படைப்புக்களில் சித்தரிப்பவர்களை முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் என்றும் உரிமை பாராட்டிக் கொண்டது. இது இலங்கை இலக்கிய வரலாற்றில் ஏற்பட்ட சோகம். முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தில் இல்லாத படைப்பாளிகள், ஆரம்பத்தில் அச்சங்கத்தில் இருந்து விலகிய படைப்பாளிகள் (புதுமை லோலன், வ.அ. இராசரெத்தினம், எஸ். பொன்னுத்துரை, முதலாளோர்) அத்தனை பேரும் பிற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் என்ற கருத்து நிலை உருவாகிவிட்டது. முற்போக்குச் சங்கத்தில் இருந்தவர்கள் எல்லோரும் முற்போக்கான

படைப்புக்களை படைத்தவர்கள் என்றோ, முற்போக்குச் சங்கத்தில் இல்லாதவர்கள் எல்லோரும் முற்போக்கு அல்லாத படைப்புக்களை எழுதினர் என்றோ சொல்ல முடியாது. அற்புதமான முற்போக்குப் படைப்புக்கள் வெளியில் இருந்தே கலாபூர்வமாக வெளிவந்துள்ளன. முற்போக்கு எழுத்துக்கள் என்பது முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க அங்கத்தவர்களால் எழுதப்படுபவை என்று கொள்ளக்கூடாது. முற்போக்கு எழுத்து என்பது என்ன? அடக்கியொடுக்கப்பட்ட மக்களினது விடிவிற்காகவும் மானிட மேம்பாட்டிற்காகவும் படைக்கப் படுகின்ற எழுத்துக்கள். ஈழத்தின் பெரும்பாலான எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்கள் வெறும் கற்பனாவாதக் கனவுகளல்ல. நான் நிறைய வாசித்தேன். காண்டேகர், பக்கிம்சந்தர், கல்கி, புதுமைப் பித்தன், அழகிரிசாமி, அகிலன், பார்த்தசாரதி, ஜெயகாந்தன், தகழி, மார்க்கிம்கோர்க்கி, டால்ஸ்ராய், ஹெமிங்வே எனப் பட்டியல் நீளும். இவை அனைத்தும் ஏதாவது ஒவ்வொரு வழியில் மானிட மேம்பாட்டினைச் சுட்டின. அவற்றில் சில மனோரதியப் படைப்புக்களாக விளங்கினாலும் அவற்றில் மானிட நேயத்திற்கான, மானிட நல்லுறவிற்கான ஒரு கருத்து தொக்கிக்கிடந்தது. நான் படித்த நூல்களை முற்போக்கானவை, அவ்வாறில்லாதவை என வகுத்துப் பார்ப்பதற்கு என்னால் முடிந்தது. அந்த வகையில் என்னால் இனங்காணப்பட்ட முற்போக்கான எழுத்துக்கள் என்படைப்பின் போக்கினை நிர்ணயிக்கத் தவறவில்லை.

உலக இலக்கியப் போக்குகள் தங்கள் எழுத்துக்களில் ஏற்படுத்திய தாக்கம் பற்றிக் கூறலார்கள?

இலக்கிய ரசனை காலத்திற்குக் காலம் அவரவர் விருப்பிற்கேற்ப வேறுபடும். என்னை வாசக நிலையில் இருந்து பார்க்கும் போது அது எனக்குச் சாலப் பொருந்துவதை மறுக்க மாட்டேன். புதுமைப்பித்தனை தெரிந்து கொண்ட அளவிற்கும் மேலாக கல்கியைத் தெரிந்து கொண்டுதான் நான் எழுத்துலகில் கால் பதித்தேன். உலக இலக்கியத்தின் நவீன வடிவங்களும் வகைகளும் போக்குகளும் இந்திய இலக்கியப் போக்கினை காலதாமதமாக வந்தடைந்தன. அங்கிருந்து ஈழத்துப் படைப்புக்களுக்கு இன்னும் தாமதமாக வந்து சேர்ந்தன. நவீன இலக்கியத்தில் Fiction, Non Fiction என்ற வகைகளுள் அடங்குகின்ற நாவல், சிறுகதை, கவிதை, நாடகம், பயண விபரணம், தினக்குறிப்புக்கள், சுயசரிதைகள், கடிதங்கள், வரலாறு ஆகிய வகைகள் அனைத்திலும் கவிதை தவிர்ந்த ஏனையவை அனைத்தும் மேலைத்தேயத்திலிருந்து நாம் கற்றுக் கொண்ட இலக்கிய வகைகளாம். (Fiction - என்பது புனைகதைகளான நாவல்களையும் சிறுகதைகளையும் மட்டுமே குறிக்கும் என வாதிடுவோரும் நம்மிடையே உள்ளர்) எங்களுக்கு ஒரு புதிதான ஒரு நவீன இலக்கிய வகையோ வடிவமோ இருக்கவில்லை. எனவே முற்று முழுதாக உலக இலக்கியப் போக்குகள் தமிழ் இலக்கிய உலகின் போக்கினை நிர்ணயித்துள்ளன. நான் அதற்கு விதிவிலக்கானவனல்லன். எனக்கு முதல் முதல் அறிமுகமான ஆங்கில நூல் ஸ்ரீவின்சனின் Treasure Island ஆகும். அது அக்கால Romance Age உக்குரிய வீரதீரச் செயல்கள் நிறைந்த நாவல். புதையல் தீவிலுள்ள பொக்கிஷங்களை அடையப் பயணப்படுகின்றவர்களின் சாகசங்களைக் கூறும் கதை. சிரேஷ்ட தராதர பத்திர வகுப்பின் பாடநூலாக இருந்ததால்

இந்நாவல் எங்களுக்கு கற்பிக்கப்பட்டது. என்னைக் கனவுலகில் மிதக்க வைத்து நிஜவாழ்வில் நிகழ முடியாத அற்புதங்களைக் கற்பனை செய்யவைத்தது. அடுத்து நான் வாசித்து வியந்த நாவலாக Defore - இன் 'ஹொபின்சன் குருசோ' அமைந்தது. அதன் பின்னர் எனக்குக் கிடைக்கக்கூடிய ஆங்கில நாவல்களில் பலவற்றினைப் படிக்கமுடிந்தது. சாமுவேல் றிச்சார்ட்சனின் புகழ் பூத்த நாவலாகக் கொள்ளப்படும் 'Pamela' வைப் பல்கலைக் கழகத்தில் படித்தேன். ஒரு பெண் தன்னைக் காத்துக் கொள்ள எடுக்கின்ற சிரமங்களை அந்த நாவல் விபரித்தது. 1740 களில் எழுதப்பட்ட அந்த நாவல் பெண்ணியக் கருத்துக்களை அன்றே கையாண்டுள்ளது. தமிழ் நாட்டில் இருந்து ஒரு காலகட்டத்தில் வெளிவந்த ஆரணி குப்புசாமி, ரங்கராஜா போன்றோரின் தழுவல் துப்பறியும் நாவல்களும் பேய்பிசாசுக் கதைகளும் ஏற்படுத்திய உணர்வால் அவ்வாறான ஆங்கில நாவல்களைப் படிக்கும் ஆர்வம் ஏற்பட்டது. மேலைத்தேய வாசகர்களை ஆக்கிரமித்திருந்த 'Gothic Novels' - பேய்பிசாசுக் கதைகளை படிக்கும் ஆர்வம் ஏற்பட்டதால் Mary Selly உடைய 'Frankenstein' என்ற இறந்த மனிதனின் உடல் உறுப்புக்களை பொருத்தி உருவாக்கிய பயங்கர மனிதன் பல நாட்கள் உறக்கத்தைக் கெடுத்துள்ளான். Bram Stoker என்பவருடைய 'Dracula' என்ற இரத்தம் குடிக்கும் பிசாசின் கதை மனதைக் கலக்கியது உண்மை. இவ்வாறு கதைகளை எழுதும் ஆர்வம் என்றும் எனக்கிருந்ததில்லை.

நான் வாசித்த முதலாவது யதார்த்தப்பண்பு கொண்ட Realistic நாவல் சார்ள் டிக்கின்சின் 'ஓலிவர் டூவிஸ்டர்' ஆகும். ஒரு அனாதைப் பையன் ஒரு கைத்தொழில் நகரத்தில் வாழும் போது எதிர் நோக்கும் அவலங்களை இந்த நாவல் சித்தரிக்கின்றது. கைத்தொழில் நகரங்களில் நிலவும் சமூக முரண்பாடுகளையும் விழுமியக் கட்டவிழ்ப்புக்களையும் இந்த நாவல் கூடியவரை யதார்த்தமாக விபரிப்பதாக கூறுவர்.

Thomas Hardy யினுடைய ஓரிரு நாவல்களை வாசித்துள்ளேன். இவர் Romantism தோடு Realism கலந்து தனது படைப்புக்களை எழுதியமை எனக்குப் பிடித்தன. (Romantism இல் காதல் ஒரு முக்கிய அம்சம், வீரதீரசாகசங்கள் போல) புனைகதைகளில் யதார்த்தம் என்ற பண்பு மேலைத் தேசத்தில் 1850 களில் உருவாகிவிட்டது. உண்மையும் சற்றும் பிழைக்காத தகவல்களும் இதன் முக்கிய அம்சங்கள். இலங்கை இலக்கியத்தில் 1950-1960 களில் தான் இது வலியுறுத்தப்படுகின்றது. அக்கால கட்டத்தில் நான் பல்கலைக் கழகத்தில் இருந்தமையால் எனது படைப்புக்களில் யதார்த்தம் முக்கியமானதாகியது. Realism என்பதற்குப் பின்னர் பல 'இசங்கள்' இலக்கியத்தில் புகுந்தாலும் எனது படைப்புகளில் இப்பண்பு விரவியே காணப்படுகிறது. எனது நாவல்களான 'வாடைக்காற்று' முதல் 'காட்டாறு' உட்பட 'போரே நீ போ' வரை இப்பண்பு அவற்றிலுள்ளது. மேலைத்தேய இலக்கியத்தில் 'Naturalism' என்ற முக்கிய இயல்பை அறிமுகப்படுத்தியவர் பிரான்சிய எழுத்தாளரான எமிலி ஜோலா ஆவார். மக்களது வாழ்வினை பாரம்பரியத்தோடு சூழலும் இணைந்தே நிர்ணயிக்கின்றது. மனிதர்கள் சூழ்நிலையின் கைதிகளாக வுள்ளனர் என்பது சூழலியம் ஆகும். எமிலி ஜோலாவின் 'Germinal' இவ்வாறான ஒரு நாவல். ஒரு காலகட்டத்தில் எமிலி ஜோலாவின் நாவல்கள் வாசகர்களைத் திகைப்படைய வைத்தன. இன்று அவை வரலாறாகிவிட்டாலும் இலக்கியத்தில்

அவரே இயற்பியல் - சூழலியல் வாதத்தைத் தொடக்கி வைத்தவராவார். ஒரு மனிதனுடைய வாழ்க்கையில் பாரம்பரியம் எவ்வளவு தூரம் செல்வாக்குச் செலுத்துகிறதோ இல்லையோ சூழல், அது பெளதீகச் சூழலாக இருந்தாலும் சரி பண்பாட்டு சூழலாக இருந்தாலும் சரி அவனைக் கட்டுப்படுத்துகின்றது. அவன் மீது செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றது என்பது சூழலியம் ஆகும். நான் புவியியலாளன் ஆகையால் இதில் தெளிவாக இருக்கின்றேன். எனது வன்னிப் பிரதேச நாவல்களில் இப்பண்பினைக் காணலாம். குறிப்பாக 'ஓ அந்த அழகிய பழைய உலகம்' என்ற நாவலில் இதனைப் பூரணமாக கையாண்டுள்ளேன்.

1800 களிலேயே தனது புனைகதைகளில் பேச்சு வழக்கினை (Colloquial) ப் பயன்படுத்திய முதல்வராக அமெரிக்க எழுத்தாளரான Mark Twain கருதப்படுகிறார். அவரின் The Adventures of Huckleberry Finn என்ற நாவல் தக்க உதாரணம். ஈழத்தின் மண் வாசனை இலக்கியக் கோட்பாட்டு புனைகதைகளில் பேச்சு வழக்கின் முக்கியத்துவம் பற்றி முதன்மைப்படுத்தப்படுகின்றது. ஐரிஸ் எழுத்தாளரான James Joyce எழுதிய Ulysses என்ற நாவலை வாசிக்குமாறு எங்களுக்கு வழிகாட்டியவர் பேராசிரியர் கைலாசபதி ஆவார். அதற்குக் காரணம் நனவோடை உத்தியினை (Stream of Consciousness), இலக்கியத்தில் முதன் முதல் பயன்படுத்தியவர் மார்க் ரூவன். நனவோடை உத்தியினை பயன்படுத்தி சிறுகதைகள் பல எழுதியுள்ளேன். நாவல்களில் (மரணங்கள் மலிந்த பூமி, சாம்பலி) ஓரளவு கையாண்டுள்ளேன். Ulysses ஐப் புரிந்து கொள்வதற்கு நான் பட்ட சங்கடம் எனது வாசகர்களும் படக்கூடாது என்ற நோக்கில்லல்.

பல்கலைக்கழக வாழ்க்கையில் எனக்கு அறிமுகப் படுத்தப்பட்ட இன்னுமிரு நாவலாசிரியர்கள் ருசியாவினதும் உலகத்தினதும் தலை சிறந்த படைப்பாளிகளான Leo Tolstoy, Fyodor Dostoevsky ஆவர். முன்னவரின் War and Peace பின்னவரின் Crime and Punishment என்னை மிகக் கவர்ந்தன. யதார்த்த நாவல்களுக்கு அவை எடுத்துக் காட்டுக்களாகவுள்ளன. ரோல்ஸ்ரோயின் Anna Karenina நான் மிகப் பொறுமையாக வாசித்த நாவல். இது ஒரு துயரமான காதல் கதை. ரோல்ஸ்ரோயின் நாவல்களில் விபரணையும் கதைகூறலும் நன்கு அமைந்திருக்கும். எனது போரே நீ போ, மரணங்கள் மலிந்த பூ ஆகிய நாவல்களில் இவ்வாறான நாவல்களின் தாக்கம் இருப்பதாகப் படுகின்றது.

உலக புனைகதைகளில் குறியீட்டியல் (Symbolism) குறிப்பிடத்தக்க இலக்கிய இயக்கமாகப் பின்பற்றப் பட்டிருக்கின்றது. ஆங்கில நாவலாசிரியையான வேர்னி யாலுல் தனது நாவல்களில் நனவோடை உத்தியோடு குறியீட்டியலையும் பயன்படுத்தியுள்ளார். சமூகப் பெறுமானங்களின் உடைவைச் சித்திரிக்கும் அவரின் To the Light House என்ற நாவல் தக்க உதாரணம். குறியீட்டியல் நாவல்களில் சமூகப் பிரமுகர்கள், சாதாரண சமூக மாந்தர்கள் பாத்திரங்களாக வருவர். ஆனால் அவர்கள் உயிரினங்களாகச் சித்திரிக்கப்படுவர். George Orwell என்பவருடைய Animal Farm தக்க மிகச் சிறப்பான நான் படித்த குறியீட்டு நாவலாகும். கவிஞர் சோ. பத்மநாதன் இந்த நாவலை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தினார். மாந்தர்களை மானாகவும் வெளவால் களாகவும் குறியீடாகக் கொண்டு நான் இரவு நேரப் பயணிகள் என்ற தொகுதியில் முறையே கஞ்சிப் பொழுது, இரவுப்

பூச்சிகள் போன்ற சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளேன். பிரச்சினையாகப் பேசப்பட்ட 'குளவிக் கூட்டைக் கலையாதீர்கள்' என்ற சிறுகதையில் நான் கூற விரும்பிய கருத்திற்குக் குறியீடு உதவியுள்ளது. அமெரிக்க எழுத்தாளரான Ken Kesey எழுதிய One Over the Cuckoo's Nest என்ற ஒரு நாவலைப் படித்திருக்கிறேன். சாதாரணமாகப் படித்தால் ஒரு மனநோய் ஆஸ்பத்திரியும் அதில் ஓர் மன நோயாளியும் எனக் கதை விரியும். விமர்சகரின் கருத்துடன் படித்தால் அதில் வரும் கதாநாயகன் நவீன அமெரிக்காவின் குறியீடாகக் காட்சி அளிப்பான். அந்த ஆஸ்பத்திரி அமெரிக்காவாகக் காட்சி தரும்.

போர் பக் என்பாரின் Good Earth, ஏர்னஸ்ட் ஹெமிங்வே என்பாரின் Farewell to Arms, கடலும் கிழவனும் ஆகிய நாவல்கள் என்னைக் கவர்ந்தன. சுறா வேட்டைக்காரனான கிழவன் ஒருவரின் ஓர்மத்தை கடலும் கிழவனிலும் காணலாம். இயற்கைக்கும் மனிதனுக்குமான போராட்டத்தில் மனிதனின் வெற்றியை இந்த நாவல் சுட்டுகிறது. ஹெமிங்வேக்கு பல ஆண்டுகளுக்கு முன் Herman Melville என்பவர் எழுதிய Moby-Dick என்ற ஒரு நாவலில் வரும் Ahab தனது காலின் இழப்பிற்குக் காரணமான திமிங்கிலம் ஒன்றினை வேட்டையாடப் புறப்பட்டு, அதனுடன் போராடி அப் போராட்டத்தில் உயிரை இழக்கின்றான். இங்கு இயற்கையுடன் போராட்டத்தில் மனிதன் அழிகிறான். இவ்விரு நாவல்களையும் குறியீட்டு நாவல்களாகக் கொள்ள முடியும். ஹோம்ஸ் மெல்விலாவின் படைப்பினுவத் தாக்கம் ஹெமிங்வேக்கு இருக்குமானால் தன் காதல் மனைவியைக் கொன்ற யானையை வேட்டையாட கானகத்துள் அலையும் செங்காரனை என் நாவலான 'யானை' யில் சித்திரிக்கும் எனக்கு அவர்களின் தாக்கம் இருந்திருக்கும். ஆம். எனது யானை நாவலில் மனிதனுக்கும் விலங்குக்குமிடையிலான போராட்டத்தில் மனிதன் வெற்றிபெறுவதைக் காடியுள்ளேன். இயற்கை கம்பீரத்துடன் அழிவதைக் காட்டியுள்ளேன்.

நான் புனை கதை சாரா நாவல்கள் சில எழுதியுள்ளேன். 'Non Fiction Novel' என்ற வார்த்தையை முதன் முதல் 1970 களில் பயன்படுத்தியவர் அமெரிக்க எழுத்தாளரான Truman Capote என்பவராவார். உப்புச் சப்பற்றிருந்த புனைகதை சாரா எழுத்துக்களுக்கு அவர் புத்துயிர் அளித்தார். உண்மையான சம்பவங்களை ஆவணமாக்கும் தன்மையுடன் விபரிக்கும் போது அதற்கு புனைகதை நுட்பத்தினைப் பயன்படுத்தி ஆவணமா நாவலா என்ற இருமைச் சுவையை வழங்கினார். அவரின் In Cold Blood அவ்வாறான ஒரு படைப்பு. அவ்வகையில் இன்று ஏராளமாக வெளிவந்துள்ளன. இடி அமீனின் ஆசீர்வாதத்துடன் பணயம் வைக்கப்பட்ட அமெரிக்கப் பயணிகளை விடுவித்த 'Operation Entebbe' ஒரு உச்சமான புனைகதை சாரா நாவலாகும். தன்னுடைய பாரம்பரிய அடி வேரைத் தேடிப் பயணப்படும் Alex Haley இதனுடைய 'Roots' ஓர் அற்புதமான புனைகதை சாரா நாவலாகும். Larry Collins கும் Dominique Larere வும் இணைந்து எழுதிய Freedom at Midnight, The Fifth Horseman ஆகியவை என்னால் விரும்பி வாசிக்கப் பட்டவை. ஆவணப்பதிவோடு நாவலின் சுவை கலந்து எழுத முடியும் என்பதற்கு இவை எடுத்துக்காட்டுக்கள். தொழிற் றுறைசார் இரகசியங்கள், சுழிவு நெளிவுகளை நாவல்களில் சித்திரிப்பதில் Arther Hailey திறமைசாலி. The Evening News, Strong Medicine, Hotel என்பன சுவையும் தகவலும் தரும் புனைகதை சாரா நாவல்கள். இவற்றினை ஆர்தர் ஹெய்லி

நாவலெனவே குறிப்பிடுகிறார். புனைகதை சாரா நாவல்களை ஈழத்தில் எழுதிய ஓரிருவரில் நான் ஒருவன். (மற்றவர் நாவண்ணன்). களம் பல கண்ட கோட்டை, 24 மணிநேரம், மீண்டும் யாழ்ப்பாணம் எரிகிறது, கடற்கோட்டை என்பன இவ்வாறானவை. இவற்றினை எழுதுவதற்கான 'இம்பிளேசன்' தாக்கம் எங்கிருந்து வந்திருக்குமென சொல்லத் தேவையில்லை.

இன்று Magical Realism என்ற இலக்கியக் கருத்து அறிமுகமாகியுள்ளது. இது 1965 களில் ஆசெந்தீனா நாவலாசிரியரான Jorge Luis Borges என்பவர் தனது நாவலில் கையாண்டார். புராதனமான கதைகளை அதிக கற்பனையுடன் மாந்தர்களுடன் கலந்து ஒரு விநோதமான உலகினை புனைகதைகளில் சித்தரிப்பது மெஜிக்கல் ரியலிசம் ஆகும். விக்ரமதித்தன் கதைகள், ஆயிரத்தொரு இரவுகள் ஆகிய வழிமுறைக் கதைகளுக்கும் இதற்கும் இடையிலான வித்தியாசம், மெஜிக்கல் ரியலிசத்தில் அறிவியல் சங்கதிகளும் மானிடை மனவுடைவுகளும் மிகுந்து நிற்கும். பல தலைமுறை களை நாவல் இலக்கியத்தின் வழி வழி வந்த முறைகளுக்கு மாறாக இவை சித்தரிப்பனவாகவுள்ளன. Maruez எழுதிய 'One hundred years of Solitude' மெஜிக்கல் ரியலிசத்திற்குத் தக்க உதாரணமாகும். தமிழில் ஜெயமோன் எழுதிய விஷ்ணு புரத்தினைக் குறிப்பிடலாம். உதாரணமாக வதால் அது உன்னத படைப்பு என்று அர்த்தமாகாது. மெஜிக்கல் ரியலிசப் பண்பினை என்னால் எழுதப்பட்ட சிறுவர் நாவலான 'பூதத்தீவுப் புதிர்கள்' எனும் நூலில் ஓரளவு காணமுடியுமென நம்புகிறேன். கற்பனவாதத்தின் உச்சமாகவும் வாசகனை அதியற்புத உலகில் சஞ்சரிக்க வைப்பனவாகவும் இவற்றின் பண்பிருப்பதாக நான் கருதுகின்றேன். இன்று 1950 களின் பிற்கூற்றில் மேற்கே பேசப்பட்ட பயிலப்பட்ட 'Postmodernism' பின் நவீனத்துவம் என்ற கருத்துக்கள் நவீன தமிழ் இலக்கியத்தில் பேசப்படுகின்றன. பாரம்பரிய இலக்கிய இலக்கணங்களில் இருந்து கட்டவிழ்வதும் புதிய பரிமாணங்

களை உள் வாங்குவதும் பின் நவீனத்துவத்தின் பிரதான அம்சங்கள். இலக்கியத்திற்கு இந்த அம்சங்கள் முக்கிய மானவைதான். ஆனால் தமிழில் அவை எவ்வளவு தூரம் படைப்பிலக்கியங்களில் பதிவாகி யுள்ளன என்பது ஐயத்திற்குரியவை. படைப்பாளிகள் தமிழுக்கென ஒரு புதிய இலக்கிய உரை நடை வடிவத்தையும் சிந்தனையையும் அறிமுகம் செய்து கொள்ளவேண்டிய காலம் வந்துவிட்டதெனக் கருதுகிறேன்.

கிளிநொச்சியில் எட்டு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக மேலதிக அரசாங்க அதிபராக பணியாற்றிய காலத்தில் என்னுடன் உணவுக்கட்டுப்பாடு அதிகாரியாகக் கடமையாற்றிய திரு. எஸ். சுப்பிரமணியம் எனது இலக்கிய செல்நெறியைச் செம்மைப் படுத்தினார். அவர் வாசிக்கும் நல்ல பல ஆங்கில நூல்களை, அவை பெரிதும் புனைகதை சாரா நாவல்கள், எனக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர். அவருடன் கிளிநொச்சியில் ஒரே விடுதியில் தங்கி வாழ நேர்ந்தமையை நான் நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டேன்.

ஆங்கில இலக்கியம் என்பது ஒரு மாபெரும் சமுத்திரம். அதில் தேடிப்படித்தவை ஒரு சிறு சிறு துமியளவுமில்லை. நான் வாசித்ததாகக் குறிப்பிடும் நூல்களில் பெரும்பாலானவை எனது சொந்த நூலகத்தில் உள்ளவை.

உலக இலக்கியப் போக்குகள் காலத்திற்குக் காலம் மாறிக்கொண்டிருக்கின்றது. அம்மாற்றப் போக்குகள் காலதாமதமாகவே கீழைத் தேசங்களுக்கு அறிமுகமாகின்றன. எவ்வாறாயினும் அவை நாவல், சிறுகதை என்பவற்றில் புதியதொரு வகையை அறிமுகம் செய்ததாகக் கொள்ள முடியாது. வாசகன் விரும்பியவற்றைப் படிக்கிறான். சிலவற்றினை மனதில் கொள்கிறான். விமர்சகன் மட்டும் படைத்தவற்றிற்கு இலக்கணம் காண்கிறான். வித்துவச் செருக்குடன் விளக்கம் தருகிறான்.

(தொடரும்)

தேசிய சாக்தீய பரிசு நூல்கள், நூலாசிரியர்கள் 2007

கவிதை :- ♦ 'பதக்கடச் சாக்கு' துறையூரான் அஸாறுதீன்
♦ 'செங்காந்தள்' ஆ.மு.சி. வேலழகன்

சிறுகதை :- ♦ 'மரம் வைத்தவன்' பவானி சிவகுமாரன்

நாவல் :- ♦ 'வாழ்க்கையின் நிறங்கள்' நீ. பீ. அருளானந்தம்

நாடகம் :- ♦ 'துயரப்பாறை' முத்து இராதாகிருஷ்ணன்
♦ 'கானல் நீர் கங்கையாகிறது' சோ. ராமேஸ்வரன்

சிறுவர் இலக்கியம் :- ♦ 'வானவில்' யோனகபுர ஹம்ஸா

மொழிபெயர்ப்பு :- (1) சிங்களத்திலிருந்து தமிழுக்கு
♦ 'நிழல்' சரோஜினி தேவி அருணாசலம் (மூலம் - சிரி குணசிங்ஹ)
♦ 'ஏர்விழா' மட்டுளகிரிய விஜேரத்ன (மூலம் - சோமரத்ன பாலசூரிய)

(2) தமிழிலிருந்து சிங்களத்திற்கு
♦ 'நொ பென்ன பெதி' மொகமத் ராஸூக் (மூலம் - சுதாராஜ்)
♦ 'லென்கதுகம்' ஜீ.ஜீ. சரத் ஆனந்த (மூலம்-நீர்வை பொன்னையன்)

1. 'மீண்டும் பள்ளிக்கூடம் போக வாருங்கள்'

அழகு சந்தோஸ்

ஒளி மங்கி அரங்கம் இருளாகிறது. 'எல்லாரும் ஒரு நிமிசம் கண்ணை மூடுங்கள்.. அப்படியே உங்க பள்ளிக் காலத்துக்கு போங்க...' என்ற அறிமுக வசனம் காதில் கணீரென ஒலிக்கிறது. ஆயினும் என் துடுக்குத்தனம் கண்களை மூடவிடவில்லை. இருந்தபோதும் அவ் வார்த்தைகளால் என் மனத்திலும் சில அதிர்வுகள் ஏற்படவே செய்தன. தங்கர் பச்சான் எங்களை வழமையான தமிழ் திரைப்படங்களில் இருந்து காப்பாற்றி ஒரு புது அனுபவத்திற்கு அழைத்துப்போவார் என்ற நம்பாசை கூடியது. அத்துடன் பள்ளிக்கூட அனுபவங்களைக் கொண்ட படம் என ஏற்கனவே வாசித்திருந்ததால் ஏற்பட்ட எதிர்பார்ப்பும் தொற்றிக் கொண்டது.

திரைப்படங்கள் பற்றி உங்களைப் போலவே எனக்கும் சில கருத்துக்களும் எதிர்பார்ப்புக்களும் இருக்கவே செய்கின்றன. எமது ஆழ் மனத் தட்டுகளில் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் சில நெஞ்சுக்கு நெருக்கமான சுய அனுபவங்களை உயிர்த்தொழிச் செய்யும் கலைகளும் இலக்கியங்களும் தான் நல்ல படைப்புகள் எனலாம். ஏனெனில் அவைதான் எமது உள்ளத்தோடு பேச வல்லவை. ஆனால் சினிமா என்று வரும்போது இவற்றிற்கு மேலாக அவை திரை மொழியைப் பேசுவனவாகவும் அமைய வேண்டும். எமது செவிப் புலனுடனும், கட்புலனுடனும் ஒரே நேரத்தில் பேசும் கலை வடிவம் என்பதால் காட்சிகளின் சட்டகம், ஒளிச் சேர்க்கை, பின்னணி இசை, அவை யாவும் ஒருங்கிணைந்து எம்மை ஒரு புள்ளியை நோக்கி இட்டுச் செல்ல வேண்டும்.

ஆனால் பிரமிக்க வைப்பதுடன் வேகமாக நகரும் காட்சிகளும் ஒரு நேரத்தில் தனி ஒருவனாக 50 பேரை அடித்துத் துவைக்கும் வீரமும் தான் இன்றைய பெரும்பாலான சினிமா இரசிகர்களின் கனவுலகமாக இருக்கிறது என்பது வேறு கதை.

இந் நிலையில் எமது மனத்தில் சில அருட்டல்களை ஏற்படுத்தும் படைப்புக்களாக வெளிவந்த ஆட்டோகிராவ், அழகி, அழியாத கோலங்கள் போன்றவை நாம் எல்லோரும் ஒரு காலத்தில் அனுபவித்த பள்ளிக் கால நிகழ்வுகளை கலை அழகோடு அள்ளிக் கொண்டு வந்தன. இப்பொழுது தங்கர் பச்சான் அத்தகைய பள்ளிப்பருவ நிகழ்வுகளின் களான பள்ளிக் கூடத்தையே கதாநாயகனாக்கி ஒரு கலைப் படத்தைத் தர முயன்றிருக்கிறார். சிறப்பான பாராட்டத்தக்க முயற்சி. ஒவ்வொருவரும் தத்தமது பள்ளி நினைவுகளை அசை போட வைக்கிறது. அத்துடன் பள்ளியின் வளர்ச்சிக்கு நாமும் கைகொடுக்க வேண்டும் என்ற சிந்தனையையும் தெளித்து நகர்கிறது. ஆயினும் தனது படைப்பாக்க முயற்சியில் அவர் வெற்றி அடைந்திருக்கிறாரா என்பது விவாதத்திற்கு உரியது.

பாராமிப்பில்லாமல் இடிந்து விழும் நிலையில் இருக்கும் தங்களுடைய பள்ளியை இழுத்து மூடாமல் தடுப்பதற்கும்,

அதனைப் புதுப்பிப்பதற்காகவும் ஒரு விழா எடுப்பதற்கு ஊரார் முடிவெடுக்கிறார்கள். இதற்கான உதவிகளைப் பெறுவதற்காக தன்னுடைய பள்ளித் தோழனான நரேனைச் சந்திக்க பட்டணம் போகிறார் தங்கர் பச்சான். தங்கர் இல்லாமையிலும், உள்ளத்தில் கறையற்ற அப்பாவிடாக, கிராமத்து விவசாயியாக வருகிறார். பட்டணத்தில் தங்களது இன்னொரு பள்ளிக்கூட நண்பனான திரைப்பட இயக்குனர் சீமானை தற்செயலாக இவர்கள் சந்திக்கிறார்கள். அதே பள்ளிக்கூடத்தில் ரீச்சராக இருப்பவர் சினேகா. தங்கர், நரேன், சீமான், சினேகா ஆகியோரின் பழைய நினைவுகளாக பள்ளிக்காலச் சம்பவங்களும், இன்றைய நிகழ்கால நடப்புகளாகவும் காட்சிகள் மாறிமாறி அழகாக நகர்கின்றன. கிராமநர்லாக ஸ்ரேயா ரெட்டி இவர்களை ஓய்வு நேரங்களில் அழைத்து பாடம் சொல்லித் தருகிறார். மாணவர்களான இவர்களுக்கும் ஸ்ரேயாக்கும் இடையேயான அன்னி யோன்ய உறவு சுவாரஸ்யமானது. திரைக்கதை பள்ளிவிழாவை நோக்கி நகர்கிறது. தங்கர் நரேனுக்கு கல்யாணமாகிவிட்து என சிநேகாவிடமிரு சொல்லியதால் கடைசியில் சிறு இழுவல் சஸ்பன்ஸ் 'சுபம்' ஆனாலும் திருமணத்தில் முடிக்காமல் ஒரு சற்று வித்தியாசமாகப் படத்தை முடித்திருக்கிறார் தங்கர்.

75 வயதென மூப்படைந்த பள்ளிக் கூடம் அது. வயது ஏற ஏற மனிதன் போன்ற உயிரினங்கள்தான் மூப்படைந்து தளர்ச்சியறுகின்றன. நல்ல நிறுவனங்கள் காலத்தால் வலிமை யுறுகின்றன. ஆனால் இந்தப் பள்ளிக் கூடத்திலோ மழை பெய்தால் வகுப்பறைகளுக்கு உள்ளேயே வெள்ளம் பாய்கின்றது. மாலையானால் மாடுகள் ஆசுவாசமாகப் படுத்து அசை போடுகின்றன. காலையில் அவற்றை விரட்டி சுத்தப்படுத்தித் தான் வகுப்புகளை ஆரம்பிக்க முடியும். இவ்வாறு நலிந்த நிலை. உடைந்து கரை பெயர்ந்த சுவர்கள், சிதைந்த ஓடுகள். எனக் கட்டிடமோ சிதிலமடைந்து கிடக்கிறது. மழை பெய்யும் போது கூரை நீர் உள்ளே சிந்தி ஆவணங்களைச் சிதைப்பதைத் தடுக்கும் முயற்சியில் வாங்கு மேல் கதிரை போட்டு ஏறிநின்று ஓட்டையை அடைக்கும் முயற்சியில் ஆசிரியரும் மாணவர்களும் ஈடுபடும் காட்சியோடுதான் திரைப்படம் தொடங்குகிறது.

பாடசாலையை இழுத்து மூட நினைப்பதற்குக் காரணம் அரசாங்கம் ஆசிரியர்களுக்கு சம்பளம் கொடுத்தாலும் பள்ளியை நாடாத்துகிற ஊர்ப் பெரியவருக்கு அதை பாராமரிப்பதில் உள்ள பொருளாதாரச் சமையும் அசமந்தமும் தான்.

நல்ல கதை. ஆயினும் குற்றம் சொல்ல முடியாதது அல்ல. எமது வாழ்வின் அத்திவாரமான கல்வியையும், அதை வழங்கும் பள்ளிக் கூடத்தையும் காட்ட முயலும் இப்படத்தின் பள்ளிக் காதலும் சுவாரஸ்யமானதுதான். ஆயினும் படத்தின் வேகம் குறைவு. பல இடங்களில் காட்சிப்படுத்தலில் கவனம் எடுக்காது வசனங்களில் தஞ்சம் புகுந்திருப்பதைப் பார்க்கும் போது தமிழ்ப்படங்கள் உன்னதத்தை எட்ட இன்னும் நீண்ட தூரம் பயணம் செய்ய வேண்டும் என்பது புரிகிறது.

பல நெகிழ்வான காட்சிகள் உள்ளத்தை நெருங்கி வந்து அருட்டுகின்றன. டைரக்டர் சீமான் பாவித்துக் கழித்துவிட்ட உடைகளை தனக்கு என எடுத்து மடித்து வைக்கும் காட்சி நெகிழ வைப்பது மட்டுமின்றி சிந்திக்கவும் வைக்கிறது. மனிதர்களிடையே ஏற்றத் தாழ்வுகள். ஆடம்பர உடைகளையே ஓரிரு தடவைகள் உபயோகித்து விட்டு கழித்துவிடும் மனிதர்கள் உள்ள உலகில் கந்தல் துணிக்குக் கூட வக்கற்ற எத்தனை மனிதர்கள். ஒரு முறை சிறுநீர் கழித்துவிட்டு கழிவுப் கோப்பையைச் சுத்தம் செய்ய பல லீட்டர் சுத்தமான நீரை விரயம் செய்யும்போது, மலம் கழித்த பின் கழுவுதற்கு நீர் இல்லாமல் இலைச் சருகால் துடைத்துச் சுத்தம் செய்வதுடன் திருப்திப்பட வேண்டிய மனிதர்களும் வாழ்கிறார்கள்.

கலக்டர் அலுவலகத்திற்கு நேரணைச் சந்திக்க தங்கர் செல்லும் போது ஊர்ப் பணியாரங்களை மூட்டையாகக் கட்டிச் செல்வதும், அங்கு இளநிலை ஊழியர்களால் அவமானப் படுவதும், தகவல் அறிந்து நேரன் துடித்து ஓடிவருவதும் ரசிக்கத்தக்க காட்சிகள். காதலால் பட்ட அவமானத்தால்தான் ஊருக்கே போகாமல் இருக்கிறான் நேரன்.

நடிப்பைப் பொறுத்தவரையில் சிநேகா அலட்டிக் கொள்ளால் இயல்பாக நடித்திருக்கிறார். நேரனுக்கும் இவருக்குமான பள்ளிக் காதல் சமூக ஏற்றத்தாழ்வு காரணமாக உறவினர்களால் நிஸ்ராமாக நசுக்கப்படுகிறது. சிதைந்த காதலை மனத்தில் அடக்கிக் கொண்டு காத்திருக்கும் பெண்ணாக, பள்ளிக் கூடத்தின் நன்மைக்காக உறவனர்களுடனேயே போராடும்

சமுதாய நோக்குள்ள பிரஜையாக, கிராமத்துப் பள்ளி ஆசிரியையாக அழுத்தமான நடிப்புடன் பாத்திரமாக வாழ்ந்திருக்கிறார். மேக்கப் இல்லாத நடிப்பு, அதிகம் பேசாத பாத்திரம்.

டைரக்டர் தங்கரை, நடிசர் தங்கர் பின்னுக்குத் தள்ளிவிடுகிறார். அப்பாவிக் கிராமத்து விவசாயியான ஐயோடி குமாரசாமி அவருக்கென்றே அளவெடுத்த சட்டைபோன்ற பாத்திரம். நன்கு பொருந்திவிடுகிறது. கிராமத்து மருத்துவமாதாக ஸ்ரேயா ரெட்டி குறையின்றிச் செய்திருக்கிறார். நேரன் இன்னும் நிறைய முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

‘மீண்டும் பள்ளிக்கூடம் போகலாம்...’ பாடல் காதுக்குள் ஒலித்துக் கொண்டே இருக்கிறது. இனிமையான இசையும், திரைப்படத்துடன் இணைந்து போகும் கருத்தாளமும் கொண்டதால் நிச்சயம் நீண்ட நாள் நினைவில் நிலைத்திருக்கும் என நம்பலாம். இசை பரதவாஜ். ரசிக்க முடிகிறது. ஆயினும் காதலுடன் நின்றுவிடாமல் காமம் வரை செல்லும் மற்றொரு பாடல் காட்சி இப்படத்தில் இடம் பெறுகிறது. இப்படி ஒரு பாடல் காட்சி இத்தகைய படத்திற்கு அவசியம்தானா?

நாம் எல்லோரும் எமது பள்ளிகூடத்தையும் அங்கு படிப்பித்த ஆசிரியர்களையும், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக எமது பள்ளித் தோழர்களையும் உயிருள்ளவரை மறக்க மாட்டோம். அங்கு பெற்ற அனுபவங்கள் ஊனோடு கலந்து, உள்ளத்தில் ஊறித் திளைத்தவை. அவற்றை மீள நினைத்து இரைமீட்க வைத்த தங்கருக்கு எனது நன்றிகள். குறைகள் பல இருந்த போதும் தங்கர் எங்களை முழுமையாக எமாற்றி விடவில்லை.

2. இருட்டில் காட்டப்படும் சொர்க்கம்

மாரிமகேந்திரன்

ஒரு மனிதனுடைய கண்கள் தனக்கெதிரே உள்ள அனைத்தையும் கண்டு கொண்டிருந்தாலும், அவன் அவை அனைத்தையும் ஒரு சேரப் பார்ப்பதில்லை. தனது விருப்பம் மற்றும் மன உணர்ச்சிகளுக்கேற்ப தேவையற்றதைத் தவிர்த்து, தேவையானதை மட்டும் தெரிந்தெடுத்துப் பார்க்கிறான். இதன்படி திரைப்படத்தைப் பொறுத்தவரை கேமரா ரசிகனின் கண்ணாகவும் அதன் இயக்குநர் அவனது ஆன்மாவாகவும் இருந்து செயல்பட வேண்டும்.

—திரைப்படமேதை D.A. கிரிப்பித்

எந்தவொரு திரைப்படத்தையும் உணர்வுபூர்வமாக ரசிப்பதற்கு இருட்டு ஒரு முக்கியமான தேவையாகும். இருட்டில் பார்க்கும் காட்சிகளுக்கு மனம் எப்போதும் ஏங்கிக்கொண்டு தான் இருக்கின்றது. திரையரங்குகளில் நாம் திரைப்படங்களை பார்க்கும் போது அதன் சூழலும், இருட்டும் நம்மை அந்த பிரமாண்டமான திரையோடு ஐக்கியப்படுத்தி விடுவதோடு, நம்மை நாமே தேடி சென்று கண்டு கொள்வதற்கும், நிலை இழந்த மனத்தை மீண்டும் நேர்கொண்டு வருவதற்கும் திரையரங்கில் இடைவேளையும், வெளிச்சமும் தேவைப் படுகின்றது. நான் இங்கு பேச வரும் விசயம் திரையரங்குகளை தாண்டி தன்னார்வ அமைப்புகளும், திரைப்பட ஆர்வலர்களும் நல்ல சினிமாவை தங்கள் குழுக்களுக்கு திரையிட்டு காட்டும் மண்டபத்தையும், அதன் சூழலையும் பற்றிய பிரக்ஞை பூர்வமான

சில எண்ணங்களை பகிர்ந்துகொள்ளலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

அண்மையில் 18.11.2007 அன்று அட்டன் நகரில் அட்டன் சமூக நிறுவனத்தின் அலுவலக மண்டபத்தில் ஒரு ஈரானிய சினிமாவை திரையிட்டார்கள். அதன் திரையிடல்களின் போது நடத்துனர் கவனிக்க மறந்த சில முக்கியமான விடயங்களை கூறுவதே இதன் நோக்கம்,

அன்று கனடாவில் வசிக்கும் சுமதிரூபனின் மனுசி, மற்றும் You 2 என்ற இரு வேறுபட்ட தமிழ் குறும்படங்களையும் ஈரானிய சினிமாவில் மிகவும் போற்றப்படும் திரைமேதையும், சூழித்துவத்தை தனது சினிமாவின் மொழியில் பிரக்ஞை பூர்வமாக தேடும் மஜித்மஜீ தியின் இரண்டாவது திரைப்படமான Father என்ற திரைப்படத்தை பார்ப்பதற்கும் அதன் கலந்துரையாடலோடு கருத்துக்களை பகிர்ந்து கொள்வதற்கும் ஒரு சந்தர்ப்பம் வாய்த்தது. அட்டன் நகரில் இது போன்ற நிகழ்வு இதுதான் முதல் முறை என்று நான் நினைக்கிறேன். திரைப்படம் அங்கு வந்திருந்த குறிப்பிட்ட பார்வையாளர்கள் அனைவரையும் வெகுவாக உள்ளிளித்து நல்ல சினிமாவுக் கான தேடலை தூண்டியுள்ளது என்பதை குறிப்பிடுவதோடு பார்வையாளர்களுக்கு இப்படியான சினிமாவை பார்த்த அதிர்வும், மன விரிசலும், விபரிக்க முடியாத மன வண்ணத் தையும் பார்வையாளர்களுடன் கலந்துரையாடிய போதும், அதற்கு பின்பு அரங்கை விட்டு

வெளியேறிய போதும் உணர்ந்துகொள்ள முடிந்தது. நல்ல சினிமா மிகவும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் சக்தி கொண்டது. அதனால் அண்மையில் மறைந்த திரைமேதை இங்கம் பரீட்சம் “திரைப்படம் போல வேறெந்தக் கலை வடிவமும் மனித ஆன்மாவை ஊடுருவிச் செய்வதில்லை” என்று நிகழ்வில் ஈரானிய சினிமா குறித்தும், படத்தின் தன்மை குறித்தும் எனது விளக்கத்தோடு, தோழர் களான எழுத்தாளர் மு. சிவலிங்கம், சிவனுமனோகரன், P. எட்வர்ட், K.C. கிறிஸ்தோபர், சுஜித்குமார், மற்றும் நிகழ்வை ஏற்பாடு செய்திருந்த நிறுவனத்தின் பணியாளர் ACR ஜோன் மற்றும் திரைப்படத்தை மிக சரியாக உள்வாங்கிக்கொண்டு, திரைப்படத்தை பற்றி ஒரு சிறந்த பார்வையாளனாகவும், சிறந்த ரசனைக்குரிய தேடல் கொண்ட படைப்பாளியாகவும் தனது அகம் திறந்து தனது கருத்துக்களை பகிர்ந்துகொண்ட ஆசிரியரான திரு T.S. டேவிட்டோடு, ஈரானிய சினிமா, தமிழ் சினிமா நம்மை ஏமாற்றும் மாய வேலிகள் பற்றியும், இங்கேதான் நல்ல சினிமாவும் இருக்கின்றது. மோசமான சினிமாவும் இருக்கின்றது என்பதோடு Father திரைப்படம் போல மிகச்சிறந்த திரைப்படங்களை பார்ப்பதற்கான ஆவலுடன் இருப்பதாக தங்கள் கருத்துக்களை அனைவருமே தங்களது எண்ணங்களை வெளிப்படுத்தியமை மனம் நிறைவை தந்தது.

மேலும் திரைப்படம் திரையிட்ட மண்டபம் திரைப்படத்தை முழுமையாக ரசிப்பதற்கும் அதனுடன் முழுமையாக உள்ளே சென்று பார்வையாளனாக மட்டுமல்லாது படைப்பாளியாகவும் வெளியேறும் இடத்தை நிறைவேற்றதாக வகையில் அங்கே நிலவிய வெளிச்சம் மற்றும் திரைப்படத்தை ரசிப்பதற்கான சூழலை உருவாக்காமை சற்று வருத்தத்தை கொடுத்ததோடு, இது நமக்கு முதல் முயற்சி என்பதனால் பல குறைபாடுகள் இருப்பது சகஜம் என்பதாக கடந்து போனாலும், இனி வரும் திரைப்பட திரையிடல்களின் போது திரைப்படம் திரையிடும் பகுதியை முழுமையான முறையில் வெளிச்சம் வராத வகையில் கும் இருட்டான சூழலை ஏற்படுத்துவதோடு, திரையிடப்படும் திரைப்படம் பற்றிய விபரம், மற்றும் கதை சுருக்கம், இயக்குனர் பற்றிய விபரங்கள், பெற்ற விருதுகள், அந்த திரைப்படத்தின் முக்கியத்துவமான விடயங்கள் அடங்கிய சிறு குறிப்பையும், அச்சடித்தோ, அல்லது வாய்மொழி வழியாக பார்வையாளனுக்கு கூற வேண்டியது திரைப்பட நிகழ்வை நடத்துனர்களின் மிக முக்கியமான கடமை என்பதாக கூறி. அட்டனில் நிகழ்ந்த இந்த திரைப்பட நிகழ்வு நல்ல சினிமாவுக்கான தேடலை நம் மலையக பார்வையாளர்களிடம் ஏற்படுத்தியிருப்பதோடு, இது போன்ற நல்ல சினிமாக்களை தொடர்ந்தும் திரையிட்டு கருத்துக்களை ஞானம் வாயிலாக பதிவு செய்ய வேண்டும் என்பது எனது அன்பார்ந்த வேண்டுகோள்.

மலையகக் கவிதைகள் - மேலும் சில தகவல்கள்

‘மலையகக் கவிதைத்துறை - சில குறிப்புகள்’ என்று மொழி வரதன் எழுதிய கட்டுரையில் 48 கவிஞர்களின் 50 க்கு மேற்பட்ட கவிதைத் தொகுப்புகள் பற்றி விபரங்களைத் தந்திருந்தார்.

மேற்குறித்த விபரங்களை விட பிற விபரங்கள் இருக்கலாம் என்று குறிப்பிட்டிருந்தார்.

மேலும் சில தகவல்களைத் தெரிவிக்கலாம் என நினைக்கின்றேன்.

மலையக நவீன கவிதைக்கு முன்னோடியான மீனாட்சி அம்மையார், கோ. நடேசய்யரின் துணைவியார் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் முன்னேற்றத்திற்காக மகாகவி பாரதியாரின் பாடல்களை தோட்டம் தோட்டமாக சென்று பாடியவர், பின்னர் தானே பாடல்கள் இயற்றி பாடியது மட்டுமல்லாமல் அவற்றை சிறு பிரசாரமாக அச்சிட்டு வெளியிட்டுள்ளார். “இந்தியர்களது இலங்கை வாழ்க்கை நிலைமை” என்பது நூலின் பெயர்.

“இலங்கை தொழிலாளர் இம்மைக் குரல்” என்ற சிறிய பிரசுரத்தை பாவலர் எம். பி வேல்தாசன் வெளியிட்டுள்ளார்.

இதே போன்று எட்டியாந்தோட்டையில் வாழ்ந்த வி. எஸ் கோவிந்தசாமி தேவர் தோட்டம் தோட்டமாக சென்று தான் இயற்றிய பாடல்களை பாட்டுப் புத்தகமாக அச்சிட்டு வெளியிட்டவர்.

இவரது பிரசுரங்களின் பெயர்கள்

1. பிரஜா உரிமைக்குரல் (பாகம் 1, 2), 2. வெங்கல முரசு, 3. தோட்டத் தொழிலாளர் குரல், 4. வீரத் தமிழ் முரசு, 5. இலட்சிய முழக்கம். இவரைப் போன்ற இன்னொருவர் கா. சி. ரெங்க நாதன் இவர் வெளியிட்ட சிறு நூலின் பெயர் “சமரச முரசு” இப்படி சிறு சிறு பிரசுரங்களை அச்சிட்டு, அதனை மக்களிடையே பாடியவர் பலர் மலையகத்தில் இருந்துள்ளார்கள். எழுத்தாளரும் கவிஞருமான மொழிவரதன் குறிப்பிடாத சிலரை நான் இங்கு சுட்டிக்காட்ட விரும்புகின்றேன்.

எழுபதுகளில் பல புதிப்பவர்கள் கவிதைத் துறைக்கு காலடி எடுத்து வைத்தார்கள். அவர்களின் மிக முக்கியமானவர்கள் கண்டிக்கு அருகில் உள்ள நக்கிள்ஸ் மலைத்தொடருக்கு அருகில் உள்ள கொற்ற கங்கைத் தோட்டத்தைச் சேர்ந்த இளைஞர்கள் திரு. அரு. சிவானந்தன், மற்றவர் சி. பன்னீர்ச் செல்வம். இருவரும் சிறிமாவோ - சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தின் காரணமாக தமிழ்நாட்டில் குடியேறிவிட்டார்கள். - ஆனால்- அரு. சிவானந்தன் தனது இலங்கையில் எழுதிய கவிதைகளைச் சேர்த்து ‘வண்ணச்சிறகு கவிதைகள்’ என்ற தொகுப்பாகவும், சி. பன்னீர்ச் செல்வம் ஒரு சாலையின் திருப்பம் என்ற பெயரிலும் வெளியிட்டுள்ளார்கள். தற்போது குவைத் தில் பணிபுரியும் பகமலை வி. கே. பெரியசாமி தளரிகள், சிறைகள், ஆகிய தொகுதிகளை வெளியிட்டுள்ளார். ஊடகவியலாளரான நாகபூஷணி கருப்பையா ‘நெற்றிக்கண்’ என்ற கவிதைத் தொகுதியைத் தந்துள்ளார். மடவலை அன்சார் ஷியாம் நம்தேசம் மாவனல்லை உ. நிசாரின் ஓயாத அலைகள், வெண்ணிலா, மலரும் மொட்டுக்கள் மூன்று தொகுதிகள், ரிஷானா பாருக்கின் என்ற விழியில் தங்கிய நினைவுகள் இப்படி பல தொகுதிகள் நம் பார்வையில் பட்டவை. இரா. சடகோபன், பண்டாரவளை, அன்புச் செல்வன் ஆகியவர்களின் கவிதைத் தொகுப்புகளின் பெயர்கள் ஞாபகமில்லை. (ஆய்வுக் கட்டுரை எழுதும் பட்டதாரி மாணவர்கள் வாங்கிச் செல்லும் நூல்களை ஒழுங்காக திருப்பித் தருவதில்லை) ஞானம் சஞ்சிகையின் இந்த முயற்சிக்கு மேலும் சில தகவல்களைத் தரலாம், தெரிந்தவர்கள் எழுதலாம்.

- அந்தனி ஜீவா

பாராட்டு விழா

-கொற்றை பி. கிருஷ்ணானந்தன்

அன்றொருநாள் எங்கள் அலுவலக ஊழியரின் சங்கக் கூட்டம்
ஒன்றாய் சபடி, ஆராய்ந்து
நன்றோ தீதோ நல்லபடி முடிவெடுத்துச்
சென்றிடுதல் வழமை.

முப்பது வருடங்கள் முறிந்து வேலைசெய்து
இப்போது இளைப்பாற இருக்கும்
எங்கள் அலுவலக உதவியாளர்.
“முப்பது வருடங்களாய்த் தூக்கிய துடைப்பங்கட்டை
இப்போதும் கைவிடவில்லை”
காலை வந்து முதல்வேலை தொடங்கும்வேளை
கண்டிப்பாய் விழுமெம் காதில்
சிலசமயம் நகைச்சுவையோடு
சிலசமயம் விரக்தியோடு
இவருக்குச் சேவைநலன் பாராட்டுவிழா.
உயரதிகாரிகள் எவருக்குமே இதுவரை இல்லாதபடி,

இவருக்குப் பிரியாவிடை - மிகப்பெரியதாய்...
ஏகமனதாய் எல்லோரும் எடுத்த முடிவு.

திகதி தீர்மானித்தாயிற்று
“இம்முறை வித்தியாசமாய், பாராட்டிப் பேசுதற்காய்
இப்பகுதியில் இருக்கின்ற பெரிய “பிரபலங்களை”
இப்போதே பேசி ஒழுங்கு செய்ய வேண்டும்.”
ஒருவர் சொன்னார்
“அப்படியாயின்,
இவரைப்பற்றி அவர்கள் ஒன்றும் அறியார்.
ஆகையினால்
இவாப்பற்றி அவர்களுக்கு முன்னரே எடுத்தியம்புவோம்.”
உடனே எழுந்தார் ஒருவர்.
“அது அவசியமற்றது”
எல்லோர் பார்வையும் அவர்மேலே
அவர் தொடர்ந்தார்.
“அவர்கள் வந்து பேசப்போவது
தம்மைப் பற்றித் தானே.”

“இச்சகம் இருக்கும் வரை உங்கள் அச்சகம் நிலைக்கும்” - கவிஞர் வைரமுத்து

யுனி ஆர்ட்ஸ் (பிறைவேட) லிமிடெட்

(அச்சக்கலையின் ஆலயம்)

தமிழ், சிங்கள, ஆங்கில கணனி வடிவமைப்பு மற்றும் அச்சவேலைகள்

- ♦ அழைப்பிதழ்கள்
- ♦ நூல்கள்
- ♦ விளம்பர பதாகைகள்
- ♦ கலண்டர்கள், டையர்கள்
- ♦ அரங்கேற்ற அழைப்பிதழ்கள்
- ♦ ஞாபகார்த்த மலர்கள்
- ♦ அரங்கேற்ற மலர்கள்

தீருமண
அழைப்பிதழ்களை
உங்கள் ரசனைக்கேற்றவாறு
வடிவமைக்கலாம்

விற்பனைக்கு எம்பிடம் : (Natural pulp chemical free paper) இரசாயன கலவையற்ற

இயற்கை மூலப்பொருளில் தயாரித்த கடதாசிகள் விற்பனைக்கு உண்டு

48B, புளுமெண்டால் வீதி, கொழும்பு 13.

தொலைபேசி : 011 2330195, 011 2478133

தொலைநகல் : 2330195. மின்னஞ்சல் : unieart@sltnet.lk

கிளை :

யுனி ஆர்ட்ஸ் என்டர்ஹைசஸ்

இந்திய தீருமண அழைப்பிதழ்கள் மற்றும் கலைப் பொருட்கள்

இல. 4, வவசற் பிளேஸ், கொழும்பு 6. தொலைபேசி : 2582827

இன்னும்

சொல்பாதை

தெனியாவது 'கற்றுமற' என்று சொல்லுவார்களா? கற்பது மறப்பதற்காக அல்ல. மறக்க வேண்டியதைக் கற்க வேண்டியதில்லை. ஆனால் சொல்லி இருக்கின்றார்கள். "களவையும் கற்றுமற" என்று. இதற்கொரு பெரிய விளக்கம் "களவு நெறி..... கற்பு நெறி" என்றெல்லாம் சாதாரண மனிதனுக்கு இந்த விளக்கம் ஒன்றும் தெரியாது. இன்றைக்கும் அவன் களவு - திருட்டுப் பற்றித்தான் பேசுகின்றான். திருட்டு கற்றுமறக்க வேண்டியதா? செய்யக்கூடாததா?

நான் செய்த திருட்டை ஒளிக்காமல் சொல்லப் போகிறேன். வேறு எங்குமல்ல; எங்களுடைய வீட்டில்தான். எனது தமையன் சிலகாலம் கிழக்கு மாகாணத்தில் வாழ்ந்தார். திரும்பிவரும் போது சிலவற்றைக் கொண்டு வந்தார். நல்லெண்ணெய் (எண்ணெய்) செழிப்பாகத் தலைக்கு வைத்து வைத்து எங்களை வளர்த்தவ அம்மா. எண்ணெய் தலைக்கு வைக்கும் பழக்கத்தை அவர் விட்டு விட்டார். தலைக்கொரு கிறீம் கொண்டு வந்தார். நல்ல குருத்துப் பச்சை நிறம். ஊர்த்தக்காளிக் காய்க்கு மூடிபோட்டதுபோல போத்தல் சுட்டுவிரலில் கொஞ்சம் கிறீம் எடுத்து உள்ளங்கையில் வைத்து, கைகள் இரண்டிலும் பூசி தலையில் தடவ்வார். என்ன மணம்! கமகமக்கும் பிறகு சீப்புப் போட்டு இழுத்து விட்டால், நினைத்த மாதிரி மயிர் படிந்து நிற்கும். முகத்துக்கும் ஒரு வெள்ளைக் கிறீம் அதற்கு மேல் பவுடர். எல்லாம் ஒரே கமகமப்புத்தான்.

எனக்குக் கண்டிப்பான கட்டளை அதுகளில் நான் கைவைக்கக் கூடாது. வேதம்போல மூன்று புத்தகங்கள் வைத்திருந்தார். ஸி. என். அண்ணாதுரையின் புராணமதங்கள், மு. கருணாநிதியின் 'நச்சுக் கோப்பை' நாடகம், ஆலடி அருணாவின் 'ஆலமரத்துப் பேய்' துப்பறியும் நாவல் அந்தப் புத்தகங்களும் எனக்குத் தடை செய்யப்பட்டன. பாடப் புத்தகங்கள் தான் படிக்க வேணும். மற்றப் புத்தகங்கள் படிப்பைக் குழப்பிப் போடும் கெட்டுப்போவேன் என்றார்.

எது மறுக்கப்படுகின்றதோ, அதை அடைய வேண்டுமென்று விரும்புவது தானே இயல்பு. தின்னக்கூடாதென்று வைத்தியர் தடுப்பதையே நோயாளி தின்னவிரும்புவான்.

எனது கண்ணில் படாமல் அவைகளை மறைத்து வைப்பார். நான் எப்படியோ தேடிக் கண்டுபிடித்து விடுவேன். தலையில் பூசிக் கொள்ளும் கிறீமில் தான் எனக்கு ஒரு கவர்ச்சி. கொஞ்சம் எடுத்து தலையில் தடவிக் கொள்வேன். களவாக எடுத்ததினால் அது மணக்காமலா இருக்கும்? கமகம என்று வாசம் அடிக்கும். அண்ணாவுக்கு சமுசயம் வந்துவிடும் "இஞ்சை வா! தலையைக் குனி!" மணந்து பார்ப்பார் "கிறீம் எடுத்துப் பூசி இருக்கிறாய், என்ன? முறுகுவார். "ஐயோ நான் எடுக்கயில்லை உங்கடை சீப்பாலே தலை இழுத்தனான்" என்பேன். அம்மா எனக்குச் சப்போட் பண்ணுவா! நான் தப்பி விடுவேன்.

எனக்கு மறுக்கப்பட்ட புத்தகங்களையும் நான் விட்டு வைக்கவில்லை இரகசியமாக எடுத்துப் படித்து முடித்தேன். அவர் கையில் "உயிரோவியம்", "குந்தளப் பிரேமா" என்னும் இரண்டு நூல்களை பின்னர் நான் கண்டிருக்கின்றேன். இரண்டும் நாவல்கள். பக்கங்கள் பல உள்ள பெரிய புத்தகங்கள். அவைகளைக் களவாக எடுத்து வாசிப்பதை நான் தவிர்த்துக் கொண்டேன்.

மணக்கும் கிறீம் தலைக்குத் தடவும் ஆசை எனக்கு வந்து விட்டதல்லவா? பள்ளிக்கூடத்திலும் அந்தப் பருவக் குணம் வேலைசெய்யத் தொடங்கிவிட்டது. இரண்டு கிழமைகளுக்கு ஒருக்கால் மாணவர் இலக்கிய மன்றக் கூட்டம் கூடும். வகுப்பறைபோல அங்கே பெரிய கட்டுப்பாடில்லை. கொஞ்சம் சுதந்திரம். பேச்சு, பாட்டு, கதை சொல்லல் என்று நிகழ்ச்சிகள் நடக்கும். நான் எப்போதும் பேச்சுத்தான் பேசுவேன். என்னோடு படித்த ஒருவன் நல்லாப் பாடுவான். சினிமாவில் என்ன புதுப் பாட்டு வந்தாலும் அவன் படித்துப் போடுவான் அப்படியே பாடிக்காட்டுவான். அவனுக்கு என்னிலே நல்ல பிடிப்பு நான் சொன்னபடி செய்வான்.

அப்ப "தூக்குத் தூக்கி" படம் வந்த காலம் சிவாஜி கணேசன் நடித்த படம். அந்த படத்தில் சிவாஜிக்கு, "பெண்களை நம்பாதே! கண்களே பெண்களை நம்பாதே!" என்றொரு பாட்டு. அந்தப் பாட்டுப் பாடி மாணவிகளைக் கேலி பண்ணவேணும் என்று நான் திட்டமிட்டேன். பாடல் வல்ல

நண்பன் எனக்குப் பக்கத்துணை பிறகென்ன கவலை எனக்கு! ஏவி விட்டேன். அவன் அந்தப் பாட்டை மாணவர் மன்றத்தில் பாடி வைத்தான். மாணவிகள் எல்லோரும் தலை குனிந்தனர். எனக்கு நல்ல புளுகம் பெண்களுக்கு நல்ல பாடம் படிப்பித்து விட்டதான் ஒரு நினைப்பு.

அடுத்த நாள் வழமை போல காலையில் பள்ளிக்கூடம் போனேன். பள்ளிக்கூடம் ஆரம்பித்து கொஞ்ச நேரத்துக்குப் பிறகு அதிபரின் அழைப்பு வந்தது. காரியாலயத்துக்குப் போனேன். போன பிறகுதான் விஷயம் எனக்கு விளங்கியது. என்றாலும் நான் கிறங்கவில்லை. நானே பாட்டுப் பாடினது? பாடினவன் யாரோ! அதைக் கேட்டு ரசித்த பயனாளிதான் நான். இது எல்லாருக்கும் தெரியும். பிறகு எனக்கென்ன பயம்?

அப்ப அதிபர் சொன்னார். “அவன் மடையனுக்கு இப்பிடித் திட்டமிட்டுச் செய்யத் தெரியாது. இதெல்லாம் உன்னர வேலை, நீட்டுகை” நீட்டினேன். பிரம்பால் இரண்டு விழுந்தது வாங்கிக் கொண்டு வகுப்புக்குப் போனேன். நான் மடையனல்ல என்று அதிபர் சொல்லிவிட்டார். ஆனால் வகுப்பு மாணவிகள் யாரும் என்னை நிமிர்ந்து பார்க்கவில்லை. எல்லாரும் தலைகுனிந்திருந்தார்கள். அது ஏனென்றுதான் எனக்கு விளங்கவில்லை. ‘எய்தவன் இருக்க அம்பை நோகலாமா?’ நினைத்துக் கொண்டேன். பாடினவன் வெறும் எச்சரிக்கையுடன் தப்பி விட்டான்.

அம்மாவுக்கு ஒன்று விட்ட சகோதரி. அவளுக்கு ஒரு மகன் எனக்கு ஒரு வயது மூத்தவன். அண்ணன் அவன் திருக்கணாமலையில் இருந்தான். மலை என்று சுருக்கமாகச் சொல்லுவார்கள். திருகோணமலைக்குத் தான் இந்தப் பெயர். எங்களுடைய ஊரில் இருந்து சிலபேர் திருக்கணாமலைக்குப் போய்க் குடிஇருந்தார்கள். எங்கள் கிராமத்துக்கு அவர்கள் வந்தால், அவர்களுக்குத் தனிமதிப்பு. நடை, உடை, பாவனை எல்லாம் வித்தியாசமாக இருக்கும். சேட்டுப் போட்டு கழுத்துக்குள்ளே லேஞ்சி வைத்திருப்பார்கள். பஞ்சுத் துண்டு எடுத்து சென்றில் நனைத்து, காது மடல்களுக்குள் வைத்துக் கொள்ளுவார்கள். பேச்சும் கொஞ்சம் வித்தியாசம்.

அண்ணனுக்கு பேரன் பேத்தி ஊரில் இருந்தார்கள். இடையிடை ஊருக்கு வருவான். நல்லாப் படம் பார்ப்பான். ஒரு கம்பைக் கையில் தூக்கிக் கொண்டு ‘வாள் பயிற் போடுவம்’ என்பான். அவன்தான் எப்பவும் எம். ஜி. ஆர். நான் வீரப்பா அல்லது நம்பியார் என்னை எம். ஜி. ஆர். ஆக விடமாட்டான். பயிற் தொடங்கும். சுழன்று சுழன்று சண்டை செய்வோம். கடைசியில் வில்லன்தானே தோற்கவேணும் தோல்வி எனக்குத்தான் வீரப்பா, நம்பியார் போல எனக்குச் சிரிக்கத் தெரியாது. அவனுக்கும் தெரியாது. கம்பு சுழன்று வந்து சில நேரம் கையிலே படும். அதோடு சண்டை சரி. கம்பைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டுப் போவோம். எனக்குச் சயிக்கிள் பழக்கியதில் பெரிய பங்கு அவனுக்கு.

கொஞ்சம் வளர்ந்த பிறகு மரியாதையாகப் பழகுவோம். என்ன சொன்னாலும் அண்ணன் தம்பி! சில சமயம் சினிமாவுக்குக் கூட்டிப் போவோம். அவனுக்கு இளநீர் என்றால் பைத்தியம். குடிக்கிறதுக்கு நேர காலம் கிடையாது. எப்பவும் குடிப்பான். எங்களுடைய வீட்டுக்குக் கிட்ட தென்னம்பிள்ளைக் காணி ஒன்று சின்னக் காணி நிறைய மரங்கள். அச்சறுக்கையாக வேலி அமைத்து படலை போட்ட காணி. மாலைப்பட்ட பிறகு இருவரும் போவோம். நான் வெளியே நின்று கொள்ளுவேன். அவன் லாவகமாக மரத்தில் ஏறுவான். மரங்கள் உயரமில்லை. கையிலும் வாயிலும்

கொளவிக் கொண்டும் அசுக்கிடாமல் இறங்கி வருவான். சர்க்கரை தேசிக்காய் எப்பவும் என் பொறுப்பு. வீட்டில் எடுத்துப் போவேன். இளநீரை வெட்டி சர்க்கரையைக் கரைத்து தேசிக்காய் பிழிந்து விட்டு வளுவளுத்த தேங்காயைக் கடித்துக் குடிக்கும் போது அமுதமாக இருக்கும்.

ஒரு நாள் நாலு இளநீர் பிடுங்கி வந்தான். நான் ஒன்று, அவன் இரண்டு. அதற்கு மேல் குடிக்க ஏலாதென்றான். நல்ல பெரிய இளநீர். ஒரு இளநீர் மிஞ்சிப் போச்சு. என்ன செய்கிறது? யோசித்தோம். எனக்கொரு ஐடியா வந்தது. செய்வினை செய்து வைப்போம் என்றேன். அவன் உடன்பட்டான். இளநீர் மூளை நீக்கி அடிப்பகுதியைத் தட்டையாகச் சீவி எடுத்தோம். அதில் கற்பூரம் கொழுத்தி எரித்தது போல கடதாசி வைத்துக் கொழுத்தினோம். தலை வாழை இலை, பூ, சந்தனம், திருநீறு, குங்குமம், தேசிக்காய் எல்லாம் தேடினோம். இருட்டோடு இருட்டாகப் போய் ஒரு வீட்டுப் படலையில் ஒழுங்காக வைத்துவிட்டு வந்தோம்.

முறுநாள் காலை கூக்குரல் கேட்டு கண் விழித்தேன். அந்த வீட்டுப் படலையில் அட்டமருகில் உள்ள சனம் முழுக்க. அண்ணனும் நின்றான். என்னைக் கண்டு கள்ளச் சிரிப்புச் சிரித்தான். அந்த வீட்டுப் பெண்கள் மண்ணை வாரி வாரி அள்ளிக் கொட்டித் திட்டுகிறார்கள். ஆண்கள் நேருக்கு நேர் வருமாறு அழைத்துச் சவால் விடுகிறார்கள். வேடிக்கை பார்க்கின்ற சனம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பெருகிறது. நானும் அவனும் அங்கிருந்து மெல்ல நழுவுகிறோம்.

இது நடந்து முடிந்த பிறகு அந்த வீட்டுக்காரர் கொஞ்சக்காலம் பேய் பிசாசு ஓட்டுகிற காரியங்களைச் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். எனக்குப் பாவமாகத் தெரிந்தது. ஆனால் உண்மையை அவர்களுக்கு நான் சொல்லமுடியுமா?

என்னுடைய நண்பன் ஒருவரின் தகப்பனுக்கு மந்திரம் தெரியும். அவன் பெருமையாக ஒரு நாள் சொன்னான். நான் நம்பவில்லை. சத்தியம் பண்ணினான். அப்பவும் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. அவன் தகப்பனை எனக்குத் தெரியும். அதிகம் பேசார். பார்வை நல்லதில்லை. நஞ்சுப் பார்வை. எனக்கு நெருங்கிப் போக விருப்ப மில்லை. அவர் மந்திரம் ஒதுகிறது, பேய் ஓட்டுகிறது, செய்வினை சூனியஞ் செய்கிறது ஆக நான் அறிய வில்லை. அவன் புளுகிறான் என்று நினைத்தேன். நான் நம்பாதது அவனுக்குப் பெரிய ஏமாற்றம். தனது பெருமையை நான் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை என்று நினைத்தான். வீட்டுக்குவா, காட்டிறன் என்றான்.

எனக்கும் அறிய ஆசை. தகப்பன் இல்லாத நேரம் பார்த்துப்போனேன். தாயுமில்லை அவன் தனித்திருந்தான். வீட்டுக்குள்ளே போய் பழைய றங்குப் பெட்டியைத் திறந்து, அடியில் துழாவி இரண்டு கொப்பி களை எடுத்து வந்தான். பழுப்பேறின பழைய கொப்பி கள் விரித்துப்பார்த்தேன். பென்சில் எழுத்து முழுவதும் மந்திரம், பார்வை பார்க்கிறது. தண்ணீர் ஓதிக் கொடுக்கிறது. சூனியஞ் செய்கிறது, பேய், பிசாசு ஏவி விடுகிறது. பேய், பிசாசு ஓட்டுகிறது.... எல்லாத்துக்கும் மந்திரம். எனக்கு வியப்பாக இருந்தது. அவனுக்குப் பெருமையாக இருந்தது. படுதளம் போடுகிற மந்திரமும் அதில் இருந்தது. ஒருவனுக்கு கலை வந்து உருக்கொண்டு சாமி ஆடிவரும்போது, மந்திரம் ஒதி அவனை விழுத்திற மந்திரந்தான் படுதளம். அந்த

மந்திரத்தில் எனக்கொரு பிடிப்பு. அதைப் பிரயோகித்துப்பார்க்க நான் விரும்பினேன். இரண்டுபேரும் அந்த மந்திரத்தை எழுதி எடுத்துக் கொண்டோம். யந்திரத்தையும் கீறிவைத்துக் கொண்டோம்.

ஊரில் வாக்குச் சொல்லுகிற ஒருவர் இருந்தார். அவருக்கு நல்ல மதிப்பு உருப்பத்தி ஆடி வாக்குச் சொல்லுவார். அவர் ஆதரிக்கிற கோயில் வெள்ளி, செவ்வாயில் நிறையசனம் பேய்பிசாசினால், நோயினால் கஷ்டப்பட்டவர்கள் வந்து பயபக்தியோடு வாக்குக் கேட்பார்கள். அவர் சொல்வதில் சனங்களுக்கு நல்ல நம்பிக்கை. அந்தபூமரத்தில் சில நேரம் முனி ஏறிவரும். சில நேரம் வயிரவர், சில நேரம் சொத்திக்காளி, சில நேரம் விற்றுமர். கையில் பிரம்பு பிடித்து சுழற்றிச் சுழற்றி உடலில் அடிப்பார். குடுமி அவிழ்ந்து தலையில் ஊற்றின நீர் சொட்டுச் சொட்டாக வடியும். கட்டுக் கேட்க வந்தவர்கள் முன்னேபோய்க்கைகட்டி நிற்பார்கள். தலையிலும் வாயைத்திறக்கச் சொல்லி வாயிலும் திருநீறு போடுவார் ஒருவருக்கு. இரண்டு மூன்று தினங்களுக்குப் பிறகுதான் கலைகொண்டு சாமி வாக்குச் சொல்லும். சிலரைத் தலைமயிரில் பிடித்து இழுத்து வந்து முதுகில் ஒரு அடியும் போட்டு வாக்குச் சொல்லும். சாமி சொல்லுகிற வாக்கு கட்டுக் கேட்க வந்தவர்களுக்கு சுலபமாக விளங்காது “குஞ்சுக்கு... குஞ்சுக்கு... ஏழு கதிரவன்... ஏழு கதிரவன்...” என்று சாமி சொல்லும். அவர் மனைவி அல்லது மகள் அருகில் நின்று சாமி சொல்வதை விளக்கிச் சொல்லுவார்கள். வாயைத் திறந்து நாக்கில் கற்பூரம் கொளுத்தி வைத்து சாமி அணைக்கும். உருவந்து சுழன்றாடி வருவதிலும் ஒரு அழகிருக்கும். கலை முறிந்து விட்டால் படாரென்று மரம்போல நிலத்தில் விழுந்து கிடப்பார். சற்று நேரம் மூச்சிழுக்கும் பிறகு மெல்ல எழுந்து இரண்டு செம்பு தண்ணீர் மடமட என்று குடிப்பார். நடந்ததொன்றும் தான் அறியாதது போல இருப்பார். யாரிடமும் கைநீட்டி காசு வாங்க மாட்டார். தெய்வத் தொண்டாக இதைச் செய்து வந்தார்.

அவர் சாமி வந்து ஆடுவதைப் பார்ப்பதில் எனக்கு நல்ல விருப்பம். இடையிடையே போய்ப் பார்ப்பேன். அவர் உருப்பத்தி ஆடுவதை... வாக்குச் சொல்லுவதை... என்னால் அப்ப முற்றாக நம்பமுடியவில்லை. மறுக்கவும் முடியவில்லை.

அவரைச் சோதித்துப் பார்ப்பதற்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் எனக்குத்தான் இப்ப மந்திரந் தெரியுமே! சாமி ஆடுகிறவர்களைப் படுதளம் போட்டு விழுத்த.

அவருக்கொரு நேர்த்திக்கடன் அவர் ஆதரிக்கிற கோயில் கரகம் எடுத்து இன்னுமொரு வயிரவர் கோயில் கரகம் இறக்கிறதாக நானும் நண்பனும் படுதளம் போட்டு அவரை விழுத்தத் தயாரானோம். செப்புத்தகட்டில் யந்திரம் கீறி வலது காலுக்குக் கீழே வைத்துக் கொண்டு மந்திரம் செபிக்க வேணும் செப்புத்தகட்டு தேடினோம். கிடைக்கவில்லை. கடைசியாக செப்பில் செய்த ஒரு சத நாணயத்தை எடுத்து அதில் யந்திரத்தைக் கீறினோம். பிறகு ஒரு சந்தேகம். மந்திரத்தால் கட்டி அவரைக் கீழே விழுத்திவிட்டால், பிறகு அந்தக் கட்டுக்களை அறுத்து எழுப்பிவிடுகிறதற்கு எங்களுக்கு மந்திரம் தெரியாதே! பறவாயில்லை மந்திரவாதிகள் வருவார்கள், போட்டிபோட்டு வல்லமையைக்காட்ட.

குறித்த தினம் வந்தது. ஒரு வெள்ளிக்கிழமை இரவு எட்டு மணிக்குக் கரகாட்டம் தொடங்கியது, தீப் பந்தங்களின் வெளிச்சத்தில் கரகாட்டந் தொடங்கியது. நாங்கள் முன்கூட்டியே வயிரவர் கோயிலுக்குப் போனோம். கரகம் வந்தது. குடம் குடமாக அவருக்குத் தண்ணீர் ஊற்றினார்கள். உடுக்கைகள் ஓங்காரமாக ஒலித்தன. தன்னை மறந்து கலை கொண்டு ஆடினார். வலது கரத்தை நீட்டினார் சாட்டையை உருவி துமிபறக்க அடித்தார்கள். பின்னர் இடது கரத்தை நீட்டினார் அதிலும் துமி பறக்க அடி விழுந்தது. அவர் அடங்காமல் வீறு கொண்டு ஆடினார்.

நாங்கள் யந்திரத்தைப் பாதத்துக்கீழே வைத்துக்கொண்டு மந்திரம் ஒதினோம். அவர் சளைக்காமல் ஆடிக்கொண்டிருந்தார். நாங்களும் சளைக்காமல் மந்திரத்தைத் செபித்துக் கொண்டிருந்தோம்.

எங்களால் அவரைக் கட்டமுடியவில்லை. படுதளம் போட்டுக் கீழே விழுத்த முடியவில்லை. எவ்வளவு நேரம் மந்திரத்தைத் செபித்துக் கொண்டிருக்க முடியும்?

எனக்கு எரிச்சல் வந்தது. காலுக்குக் கீழே வைத்திருந்த செப்பு நாணயணத்தைத் தூக்கி எறிந்தேன். “நீயும் உன்ரை மந்திரமும்! எல்லாம் பொய்” என நண்பனைப் பார்த்துச் சினந்தேன்

“மந்திரம் பொய்யில்லை. உருவந்து ஆடுகிறது தான் பொய், உண்மையாக அவரில் சாமி வந்து அவர் ஆடவில்லை” என்றான் அவன்.

மந்திரம் பொய்யா? சாமி பொய்யா? அல்லது இரண்டுமே பொய்யா? எனக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை.

(இன்னும் சொல்லுவேன்)

விவாதங்கள், வாசகர் கடிதங்கள், படைப்புக்கள்

விவாதங்கள் 500 சொற்களுக்கு மேற்படாமல் இருத்தல் வேண்டும். 'வாசகர் பேசுகிறார் பகுதிக்கான கடிதங்கள்' 200 சொற்களுக்குள் அடங்குதல் வேண்டும். ஒவ்வொரு மாதமும் 20ஆம் திகதிக்கு முன்னர் எமக்குக் கிடைக்கும் மேற்குறிப்பிட்ட விடயங்கள் தொடர்ந்துவரும் இதழில் இடம்பெறும். புனைபெயரில் எழுத்துபவர்கள், தமது சொந்தப் பெயர் முகவரியை வேறாக இணைத்தல் வேண்டும். படைப்புக்கள் பிரசுரத்துக்கு ஏற்றுக் கொள்ளப்படின ஒரு மாதத்திற்குள் அறிவிக்கப்படும்.

—ஆசிரியர்

உதறித்தள்ளப்பட்ட தமிழின் விசிறிகள்.....

ஞா. பாலச்சந்திரன்

கணிணித்துறை, இயந்திரவியல் பீடம், மொறட்டுவைப் பல்கலைக்கழகம்

தமிழ் மொழியைப் பற்றி நாம் எண்ணும்போதும் உரையாடும்போதும் தமிழ் எழுத்துக்களின் வடிவங்கள் தான் எம்மனதில் வந்துநிற்கின்றன. மொழியியல் பற்றிய எண்ணங்களுக்கு உருக்கொடுப்பது இந்த எழுத்துருவங்கள்தான். ஆனால் தொல்காப்பியம் முதற்கொண்டு நன்னூல் உட்பட, எமது பழம் இலக்கண நூல்கள் ஒலியியலுக்குத்தான் முக்கியத்துவம் அளித்தனவேயொழிய எழுத்துருவங்களுக்கு அல்ல. இதன்காரணம், காலத்துடன் எழுத்தின் வரிவடிவம் மாறுமேயன்றி ஒலிவடிவம் மாறாது. இருப்பினும்

ஆற்றாண்டு	க	த	ச
கி.மு. 3	+	[d
கி.மு. 2	+	[d
கி.மு. 3	+	d	
கி.மு. 4	+	l	
கி.மு. 5	+	[v
கி.மு. 6	+	u	v
கி.மு. 7	+	u	v
கி.மு. 8	+	u	v
கி.மு. 9	+	u	v
கி.மு. 10	+	u	v
கி.மு. 11	+	u	v
கி.மு. 12	+	u	v
கி.மு. 13	+	u	v
கி.மு. 14	+	u	v
கி.மு. 15	+	u	v
கி.மு. 16	+	u	v
கி.மு. 17	+	u	v
கி.மு. 18	+	u	v
கி.மு. 19	+	u	v

தொல்காப்பியத்தில்

மெய்யின் இயற்கை புள்ளியொடு நிலையல்
எகர ஓகரத் தியற்கையும் அற்றே

நன்னூலில்

தொல்லை வடிவின வெல்லா வெழுத்துமாண்
டெய்து மெகர வொகரமெய் புள்ளி

போன்ற செய்யுள்களில் மெய் எழுத்துகளும் எ, ஓ எனும் உயிர்களும் புள்ளிபெறும் (பழைய வரிவடிவத்தில் எ,ஓ எனும் உயிர்களும் புள்ளிபெறும்) (பழைய வரிவடிவத்தில் எ,ஓ என்பவற்றிற்கு பதிலாக எ,ஓ ற்கு மேலே மெய்கள் போன்று புள்ளியிடப்பட்டன) என்று தொல்காப்பியரும் பவணந்தியாரும் உருவவியலைத் தொடாமல் இல்லை.

திரு. ஜராவதம் மகாதேவன் அவர்கள் நீண்ட கால உழைப்பின் பேறாக தமிழ் வரிவடிவம் தோற்றம்பற்றி “Early Tamil Epigraphy - From the Earliest to Sixth Century A.D.” எனும் நூலை 750 பக்கங்களில் பல விளக்கப்படங்களுடன் வெளியிட்டுள்ளார். இந்நூலில் ‘தமிழ் பிராமி’ வரிவடிவம் ‘அசோக பிராமி’ வரிவடிவத்திலிருந்து தோன்றியதென்று கூறியுள்ளார். ஆனால் யாழ் பல்கலைக்கழக கலாநிதி ப. புஷ்பரட்ணம் அவர்கள், தமது “தமிழ் எழுத்தின் தோற்றம் - ஈழத்திலிருந்து தமிழகத்திற்கு...” (2004) எனும் ஆய்வுக்கட்டுரை நூலில் இதனை மறுத்துள்ளார். இலங்கையில் காணப்பட்ட ‘தமிழ், பிராகிருத மொழி’ வரிவடிவத்திலிருந்தே தமிழ் எழுத்துருவங்கள் தோன்றியுள்ளதென நிறுவுகின்றார். மொழியிலிலே வரிவடிவமும் பாரிய பங்கு வகிக்கின்றது என்பது இந்த பேதங்களினால் தெளிவாகின்றது.

கடந்த இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளில் தமிழ் வரிவடிவம் பல்வேறுபட்ட மாற்றங்களை தேவைகள் கருதி அடைந்துள்ளது. (உருவில் காண்க) கல்வெட்டுக்களில் பொறிப்பதற்காக, ஓலைச்சுவடிகள் கிழியாமல் எழுதுவதற்காக, அச்சுப் பதிப்பிற்காக, தட்டச்சு செய்வதற்காக, விசைப்பலகை பாவனைக்காக எனப் பல்வேறு காரணங்களால் தமிழ் வரிவடிவம் மாற்றங்களை உள்வாங்கியுள்ளது. எவருமே உணராதவாறு மாறிவரும் தமிழின் ‘விசிறி’ களைச் சற்றுப் இங்கு பார்ப்போம்.

தமிழ் மெய்கள் “இ” உயிருடனும் “ஈ” உயிருடனும் சாரும்போது உருவாகும் உயிர்மெய் எழுத்துக்களுக்கு விசிறியிடப்படுகின்றன. தமிழில் காணப்படும் எழுத்துக்கள் (கிரந்தம் தவிர்ந்த) கொள்ளும் விசிறிகளை உருவவியல் அடிப்படையாக நான்கு வகைப்படுத்தலாம்.

வகை 1 - க, த, ச பெறும் விசிறிகள் - உரு 1 ஐக் காண்க. விசிறிகள் எழுத்தின் இடப்பில் தொடங்குகின்றன.

வகை 2 - ப, ய, ல, வ, ங பெறும் விசிறிகள் - உரு 2ஐக் காண்க. எழுத்தின் பகுதி முழு உயரத்தைத் தொடமுன்னரே எழுத்தின் உட்பக்கமாக விசிறிகள் தொடங்குகின்றன.

வகை 3 – ஞ, ண, ந, ர, ள, ன, ம, ழ, ற பெறும் விசிறிகள் – உரு 3ஐக் காண்க. (இவற்றிலும் ஏனைய எழுத்துகளிலிருந்து ம, ழ, ற சற்று மாறுபட்டாலும் மாற்றம் புறக்கணிக்கத்தக்கது). விசிறிகள் எழுத்தின் தலையிலே தொடங்குகின்றன.

வகை 4 – ட பெறும் விசிறி – உரு 4 ஐக் காண்க. ட வின் உருவ அமைப்பின் காரணமாக விசிறி அடிப்பாகத்தில் தொடங்குகின்றது.

கடந்த நூறாண்டுகளுக்கு மேலாக இவ்விசிறி வடிவங்கள் இலங்கை, இந்தியா அச்சுப்பதிப்பில் வழுவாமல் இருந்து வந்துள்ளன. இன்றும், தினகரன், தினக்குரல், வீரகேசரி போன்ற இலங்கை நாளிதழ்கள் தம் எழுத்துக்களில் (தலையங்கங்கள் தவிர்ந்து) இதனைக் கடைபிடித்து வருவது ஆரோக்கியமான விடயம். ஆனால் 90% ற்கும் மேற்பட்ட, கணினியினூடாக பிரசுரமாகும் நூல்கள் இதனைத் தவறவிட்டது கவலைக்குரிய விடயம். அச்சிலிருந்து கணினிமயத்திற்கு தாவும்

அவசரத்தில் கடந்த 10 ஆண்டுகளில் அனேக எழுத்துரு (fonts) உருவாக்கத்தில் இவ்விசிறிகள் தவறவிடப்பட்டன. தற்பொழுது **நியமமாகாத நியமமாக** ஒரே விசிறி எல்லா எழுத்துக்கும் பயன்படுத்தப்படுகின்றது ('ட' தவிர்ந்து). கணினியில் விசிறியிற்கு ஒரே விசை (Key) பயன்படுத்தப்படாமல் எழுத்திற்கேற்ப தேவையான விசிறிவடிவம் பெற்றுக்கொள்ளக்கூடிய தொழில்நுட்பம் உள்ளது. இருப்பினும் எமது புறக்கணிப்புத்தன்மையால் இவ்விசிறிகள் உதறித்தள்ளப்பட்டன.

தமிழில் லை, ணை, றா, னா, ... போன்றன தமிழர் அனைவராலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட மாற்றங்கள். இவ்விசிறிகளோ யாரையும் நோக்காமல் மெதுவாக அற்றுப்போகின்றன. நாம் இம்மாற்றத்தை உள்வாங்கத் தயாரா?

அல்வாயூர் கவிஞர் மு. செல்லையா அவர்களின் ஜனன நூற்றாண்டு விழாச் சிறுகதைப் போட்டி 2007

முதற் பரிசு – ரூபா 5000/-
இரண்டாம் பரிசு – ரூபா 3000/-
மூன்றாம் பரிசு – ரூபா 2000/-

ஏனைய பத்துச் சிறுகதைகளுக்கு தவிர ரூபா 1000/- வழங்கப்படும்

போட்டி விதிகள்

சமர்ப்பிக்கப்படும் சிறுகதைகள் முன்னர் எங்கும் பிரசுரிக்கப்படாததாக இருத்தல் வேண்டும்.
போட்டியில் பங்குபற்றுபவர்கள் தமது பெயர், முகவரி போன்ற விபரங்களை வேறாக இணைத்தல் வேண்டும்.
தபால் உறையின் இடது பக்க மூலையில் “அமரர் மு. செல்லையா நூற்றாண்டு விழாச் சிறுகதைப்போட்டி” எனக் குறிப்பிடுதல் வேண்டும்.

அனுப்ப வேண்டிய முகவரி:

ஞானம் கிளை அலுவலகம் – 3-B, 46^ஆ ஒழுங்கை, கொழும்பு – 06.

போட்டி முடிவுத் திகதி : - 31/01/2008

முடிவு திகதிக்குப் பின்னர் கிடைக்கும் கதைகள் போட்டியில் சேர்க்கப்படமாட்டாது

- ஆசிரியர்

புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பள்ளை

நனைவுதனக் கவிதாஞ்சல் - 02.11.2007

கவிஞர். திமிலைத்தரமிலன்

மண்டுர் எனும் தமிழ் மணங்கமழும் பதியிலே
 வண்ணக்கர் ஏகாம்பரம்
 மயிலையை எழில்சின்னத் தங்கம் இவர் செய்திட்ட
 மகிமைபெறு தவப்பேற்றினால்
 கண்டுரு மினியதமிழ்க் கவிமாரிபொழிந்திடக்
 கவின்புதல்வ னாகமலர்ந்தான்
 காரேறு மூதாரின் மயில்வா கணப்புனிதன்
 கவிபாடி வாழ்த்தியருள்
 பண்டுரு முகிற்குலம் பண்பாடி மழையுதவ
 பழனங்கள் சூழபதியில்
 பாராளு வேலோடு மயிலேறி நின்றருளும்
 பழமான முருகனடியில்
 தொண்டுநீர் நின்றுருகி மண்டுரின் பதிகமதைச்
 சொல்லிமகிழ் பெரியதம்பி
 தூயதமிழ் நறைவந்து பாய உளம் நிறைகின்ற
 சொற்கொண்டல் புலவர் மணியே!

நீர் மகனிர் பயில்கின்ற வாவியிடை யூர்ந்தோடு
 நில்லாமல் யாழ்நூலினை
 நிகரில்லாத் தனிநூட்ப மதியினோடு ஆராய்ச்சி
 நிகழ்த்தியிசைத் தமிழ்க்கீந்தவன்
 பாா்புகழு முத்தமிழ்ப் பணியிலொரு வித்தகன்
 பகர்புனித விபுலமுனிவன்
 பங்கமுற் றுடல்நோயின் பாற்பட் டுழல்கையில்
 பதறியத் தூயரில்மீள்
 ஆர்வமோடு செயற்பட்டு அழகுத்தமிழ்ப் பதிகமொன்றூ)
 ஆக்கினான் பெரியதம்பி
 அதுமீட்சிப் பத்தாகும் குயில்நன்கே கூவிட
 ஆணையிட் டழகுதமிழில்
 கூர்மதிய குரவனது குறைதீர்ப் பாடியே
 குணமாக்கி மிடுசித்தோன்

குன்றையை நெஞ்சரம் கொண்டதமிழ்
 மாமனிதன்
 குலவுதமிழ்ப் புலவர் மணியே
 துணைவியது பிணிதீர்க்க கொழும்பிலே வாழ்நாளில்
 தொடர்ந்துபக வத்கீதையை
 தூயதமிழ் வெண்பாவில் உருவாக்கிப் புகழேந்தி
 தோற்றோடப் புகழ்படைத்தான்
 இணையற்ற அனுபவம் “உள்ளதும் நல்லதும்”
 எடுத்தோதும் பனுவல்தந்தான்
 எளிதான நடையிலே இகல்பாலைக் கலிதந்து
 இலக்கியச் சுவைபடைத்தான்
 குணக்குடி மஸ்தானின் பாடல்கள் உரையிலே
 கூர்மதி கொண்டமைத்தான்
 கொஞ்சுதமிழ் நடையிலே நாமகள் இலம்பகம்
 குறைவற்ற வாறமைத்தான்
 கணந்தோறும் தமிழ்-முஸ்லீம் ஒற்றுமை காக்கவே
 காரியம் பலபுரிந்தான்
 கல்வியில், சமூகத்தில் கவிதையில் பணியாலே
 கரைகண்ட புலவர்மணியே!

மட்டுநகர் பெற்றெடுத்த மணியான புலவர்மணி
 கொட்டும் தமிழ்ப்பாவால் குவலயத்தை ஆண்டமணி
 கட்டழகுப் பேச்சால் கவிர்ந்திழுந்த தங்கமணி
 திட்டமிட்டே எந்தச் செயலையும் செய்தமணி
 பட்டம் பலகிடைத்தும் பண்புதவ றாதமணி
 கொட்டம் அடிப்பவருக்கு குணக்குன்றாய் நின்றமணி
 மட்டம் உயர்வு இல்லை மனிதரிலே என்ற மணி
 விட்டுப் பிரிந்தாலும் மேலிருந்து காக்குமணி
 அட்டதிக்கும் சேவையினால் ஆலாய் விரிந்தமணி
 நட்ட விதைகளினால் நாம் இன்று பூக்கின்றோம்
 பட்ட மரம் இல்லை, பலவாய்த் தளிர்க்கின்றோம்
 பெட்டியுயர்ந்த பெரியதம்பிப் பிள்ளைபுகழ் வாழியவே.

வாசகர் கவனத்திற்கு!

ஞானம் அச்சிடுவதற்கான செலவு அதிகரிக்கப்பட்டுள்ளது. அதேவேளை தபாற் செலவும் அதிகரிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நிலையில் ஞானம் தொடர்ந்து வெளிவர வேண்டுமெனில் நாம் கண்டிப்பான சில நடவடிக்கைகளை எடுக்கவேண்டியுள்ளது. இதுவரை காலமும் நாம் பலருக்கு ஞானம் சஞ்சிகையை இலவசமாக கௌரவப் பிரதிகளாக அனுப்பிவந்துள்ளோம். தொடர்ந்தும் இவ்வாறு அனுப்ப முடியாத அளவுக்கு செலவுகள் அதிகரித்துள்ளன. ஞானம் சஞ்சிகையைத் தொடர்ந்து பெறவேண்டுமானால் சந்தாதாரர்களாகச் சேர்ந்து கொள்ளுங்கள். சந்தாதாரராகச் சேராவிடில் அவர்களுக்கு ஞானம் சஞ்சிகை தேவையில்லை என்பதை நாம் புரிந்து கொள்வோம். ஞானம் சஞ்சிகை உயிர்வாழ் இத்தகைய நடவடிக்கை எடுக்கப்படுகிறது என்பதைச் சம்பந்தப்பட்டவர் புரிந்து கொண்டால் சரி.

- ஆசிரியர்

எழுதத் தூண்டும் எண்ணங்கள்

உலகநாத், திரைமனோகரன்

இலக்கிய உலகின் இனிய புரவலர்

இலங்கையில் இப்போது நூல்வெளியீட்டுத்துறையில் புதிய உத்வேகம் ஒன்று ஏற்படத் தொடங்கியுள்ளது. புதிய எழுத்தாளர் வளரவும், நூல் வெளியீட்டுத்துறை உயரவும் பங்காற்றுவார்களென முக்கியமான ஒருவர், புரவலர் ஹாசிம் உமர் அவர்கள். அவரை நம்பிப் புத்தகம் வெளியிடலாம் என்ற நம்பிக்கை அண்மைக்காலமாக வேரூன்றத் தொடங்கியுள்ளது இதுவரையில் நானூறுக்கும் மேற்பட்ட முதல் பிரதிகளை நூல் வெளியீட்டு விழாக்களிலே பெற்று, இத்துறையில் முதல்வராகத் திகழ்கிறார். அவர் முதல் பிரதியை அதிகமான விழாக்களிலே பெற்றவர் என்ற புகழோடு, இன்னொரு சாதனையையும் நிகழ்த்தி வருகிறார். முதற்பிரதிகளுக்காக அவர் வழங்கும் தொகை ஏனோ தானோ என்றில்லாமல், நூலாசிரியர்களின் செலவில் ஒருபகுதியை ஈடுசெய்வதாகவும் அமைகிறது என்பதே அதில் மகிழ்ச்சிக்குரிய விடயமாகும்.

இத்தகைய செயற்பாட்டோடு மாத்திரம் ஹாசிம் உமர் நின்றுவிடாமல், புதிய ஒரு முயற்சியையும் தொடங்கியிருக்கிறார். புரவலர் புத்தகப் பூங்கா என்ற அமைப்பு அவரால் சமீபத்தில் தொடங்கப்பட்டிருக்கிறது. இதுவரை தமது ஒரு நூலைக்கூட வெளியிட முடியாமல் தவிக்கும் எழுத்தாளர்களுக்குக் கை கொடுக்கும் முகமாக இப்புதிய அமைப்பை அவர் தொடங்கியுள்ளார். தாம் வெளியிடும் நூல்களுக்குத் தாமே வெளியீட்டுவிழாக்களை நடத்துவதோடு, அவ்விழாக்களின் மூலமாக கிடைக்கும் முழுப்பணத்தையும் குறிப்பிட்ட எழுத்தாளர்களுக்கே வழங்குகிறார். அத்தோடு, குறிப்பிட்ட எழுத்தாளர்களுக்கு முந்நூறு பிரதிகளையும் இலவசமாக வழங்குகிறார்.

இத்தகைய முதல் முயற்சியை அண்மையில் கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் நடைபெற்ற விழாவில் நான் நேரிலே கண்டு மகிழ்ச்சியடைந்தேன். இன்றைய உலகில் இப்படியும் ஒரு மனிதரா என்று வியக்க வைக்கிறது, அவரது செயற்பாடுகள். சொந்த நன்மையையும், இலாபத்தையும் மட்டுமே கொண்டு

செயற்படும் இன்றைய உலகில், **வாராது போல வந்த மாமணியாய்** புரவலர் ஹாசிம் உமர், திகழ்கிறார். இலக்கியவாதிகளிடத்து இயல்பாகவே ஈடுபாடு கொண்டு செயற்படும் அவர் மதித்துப் போற்றத்தக்கவர். இலக்கியப் புரவலர் ஹாசிம் உமர் அவர்களை எவ்வளவு பாராட்டினாலும் தகும்.

புரவலர் புத்தகப் பூங்காவின் நூல் தேர்வுகளோடு தொடர்புபட்டு, அம்முயற்சிகளுக்கு அனுசரணையும் வழங்கும் ஞானம் பதிப்பகமும் வாழ்த்துக்குரியது.

இலங்கையின் ஒரு புதிய எழுத்தாளர்

சிலவேளைகளில் ஆரம்பகால எழுத்தாளர் ஒருவர் வளர்வதற்கு பல ஆண்டுகள் கூட ஆவதுண்டு. ஆனால், தமது முதற் சிறுகதை மூலமே தம்மை ஆற்றல் வாய்ந்த ஒரு சிறுகதை எழுத்தாளராக இனம்காட்டியிருக்கிறார், பிரமிளா செல்வராஜா, மலையகத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட அவர், காலியில் ஆங்கில ஆசிரியையாகக் கடமையாற்றுகிறார். அவரது முதற்சிறுகதைத் தொகுதியான பீலிக்கரை அண்மையில் புரவலர் புத்தகப் பூங்காவால் ஞானம் பதிப்பகத்தின் அனுசரணையுடன் வெளியிடப்பட்டது.

பன்னிரண்டு சிறுகதைகளை உள்ளடக்கியுள்ள இத்தொகுதியிலுள்ள எல்லாக் கதைகளும் 'என்னைப் பார் என் சிறப்பைப் பார்' என்று சொல்லாமல் சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றன. இச்சிறுகதைகள் மூலம் பிரமிளா, தாம் கதை சொல்லியல்ல, கதாசிரியையே என்பதைச் சிறப்பாக அடையாளப்படுத்தியிருக்கிறார். அவரது எழுத்தாற்றல் ஒவ்வொரு சிறுகதையிலும் பளிச்சிடுகிறது. வெறும் சம்பவங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு போவது ஒருவரின் எழுத்தாற்றலைப் புலப்படுத்தமாட்டாது. கலைத்துவத்தோடு படைக்கப்படும்போதே படைப்பு உயர்நிலை பெறுகிறது. இத்தகைய படைப்பாற்றல் பிரமிளாவுக்கு ஆரம்பத்திலேயே கைவந்திருக்கிறது. எதிர்காலத்தில் அது மேன்மேலும் சிறக்கும் என்பதில் சந்தேகமே இல்லை.

அவரது சிறுகதைகளைப் படித்து, உண்மையில் நான் வியப்புற்றேன். ஓர் இளம் எழுத்தாளரிடத்து இவ்வளவு எழுத்தாற்றலா என்று அசந்துபோனேன்.

பீலிக்கரை, இதோ என் நெஞ்சோடு, பக்கி, அப்பம்மாவின் மூக்குத்தி, இன்னாம்பி, கோடிப்பக்கத்தில் ஒரு பலாமரம் என்பன அவரது உயர்தரமான சிறுகதைகள். யாரைத்தான் நம்புவதோ, தனிமைத்தாகம், கண்ணாடி பிம்பம், ரவை உருண்டை, பெளர்ணமி நிலவு அவரது சிறந்த கதைகள், இவற்றுள் கண்ணாடி பிம்பம் இரண்டே இரண்டு பக்கச் சிறுகதை என்றாலும், கதையில் சிறுகதையாசிரியையின் படைப்பாற்றல் அற்புதம். மனதிற்குள் ஒரு மௌனவலி என்ற சிறுகதையும் நல்ல படைப்புத்தான். இருந்த போதும், ஏதோவொரு போதாமை இருப்பது போல எனக்குப் படுகிறது.

பிரமிளா செல்வராஜாவை (தற்போது பிரமிளா பிரதீபன்) மலையக எழுத்தாளர் என்று அடையாளப்படுத்துவதோடு மாத்திரம் நின்று விட நான் விரும்பவில்லை. அதற்கும் மேலாக இலங்கையின் ஆற்றல் வாய்ந்த ஒரு புதிய எழுத்தாளர் என்று அடையாளப்படுத்துவதையே நான் விரும்புகிறேன்.

பிரமிளாவின் படைப்புகள் மேலும் பல வெளிவருதல் வேண்டும். சிறந்த சிறுகதை எழுத்தாளர் என்ற பெயரைத் தொடர்ந்து தக்கவைத்துக் கொள்வதோடு, எதிர்காலத்தில் ஒரு சிறந்த நாவலாசிரியையாகவும் தம்மை வளர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். அது அவரால் முடியும் என்பதே என் கருத்து. பிரமிளாவை எழுத்துலகில் அறிமுகப்படுத்திய ஞானமும் அவரது வளர்ச்சியில் பெருமிதம் கொள்ளலாம்.

மனிதாபிமானம் அற்ற மனிதர்கள்

காலமானவர்களுக்கு அஞ்சலி செலுத்துவது இயல்பான ஒரு மனிதப் பண்பு. அந்த நல்ல பண்பைக் கூட மதிக்காத ஜன்மங்களும் உள்ளன என்பது ஆச்சரியத்துக்குரிய விடயமே. இந்த நாட்டில் அப்படியான ஜன்மங்கள் இருப்பதில் ஆச்சரியப்பட எதுவுமில்லைதான். ஆனால், தமிழ்நாட்டில் தமிழர்கள் என்ற பெயரில் உலவும் சில ஜன்மங்கள், அடிப்படையான இந்த நல்ல பண்பை இழந்துகாணப்படுவது தான் வேதனைக்குரியது.

கருணாநிதி இந்த நல்ல மனிதப் பண்பை ஆரம்பத்தில் வெளிப்படுத்தினார். அது வரவேற்கத்தக்கது. ஆனால், ஜெயலலிதா இந்த நல்ல பண்பைத் தமது கேடுகெட்ட அரசியலுக்குப் பயன்படுத்த முனைந்தார். ஜெயலலிதா வாய் திறக்கும் வரைக்கும் கருணாநிதியின் மனிதப்பண்பைத் தமிழ்நாட்டுக் காங்கிரஸ்காரர்கள் மறுதலிக்க முன்வரவில்லை. கண்டும் காணாததுபோல் இருந்துவிட்டனர். ஆனால், ஜெயலலிதா கருணாநிதியைக் கண்டித்து அறிக்கை வெளியிட்ட பின்னர், தாம் வாய்மூடி மௌனிப்பது அன்னை சோனியா காந்தியின் மனத்தைப் புண்படுத்தும் செயலாகக் கருதி, ஒருவர் மாறி ஒருவர் மறுப்புக்கள் விட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

சும்மா வாயை மென்றுகொண்டிருந்த தமிழ்நாட்டுக் காங்கிரஸ்காரர்களுக்கு ஜெயலலிதா ஒரு வாய்ப்பைக் கொடுத்திருக்கிறார். எம். ஜி. ஆரின் அரசியல் வாரிசாகத் தம்மைக் கருதிக்கொண்டிருக்கும் ஜெயலலிதாவுக்கு அண்ணாதுரையின் அரசியல் வாழ்க்கை பற்றியோ, எம். ஜி. ஆரின் இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினை தொடர்பான அக்கறை பற்றியோ எதுவும் தெரியாது. அவர்களது அரசியல் பாதையினின்றும் விலகிச் சுயநல அரசியலை அவர் நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார். எம். ஜி. ஆர். இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையில் உறுதியான நிலைப்பாட்டினைக் கொண்டிருந்தார். ஜெயலலிதா முற்றுமுழுதாக அதற்கு மாறான கொள்கைகளையே கொண்டிருக்கிறார். ஜெயலலிதாவின் கருத்துக்கள் இலங்கைப் பேரினவாதிகளுக்குச் சுவையூட்டக் கூடியனவாகவே விளங்குகின்றன. இலங்கைத் தமிழ் மக்களால் எப்போதும் வெறுப்போடு பார்க்கப்படும் ஒரு பெயர் ஜெயலலிதா. மனிதாபிமானம் என்பதே அந்த மனுஷிக்குக் கிடையாது என்பதை, கருணாநிதியின் அஞ்சலிக் கவிதையைக் கண்டித்தது மூலம் அவர் உணர்த்திவிட்டார்.

தமிழ்நாட்டுக் காங்கிரஸ்காரர்களுக்கு, ஜெயலலிதாவின் அண்மைய நடவடிக்கை அன்னை சோனியா காந்தி மீதான பக்தியை மேலும் தூண்டிவிட்டுள்ளது. அன்னைமீதான தமது பக்தியை வெளிப்படையாகக் காட்டுவதற்கு இதையொரு நல்ல சந்தர்ப்பமாக அவர்கள் கொள்ளத் தொடங்கியுள்ளனர்.

நவக்கிரகங்கள் போல ஆளுக்காள் எதிர்ப்புகளை வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருந்த தமிழ்நாட்டுக் காங்கிரஸ்காரர்கள், இந்த விடயத்தில் ஒருமித்த கருத்தைக் கொண்டிருக்கின்றனர். இலங்கைத் தமிழ்மக்கள் எக்கேடு கெட்டாலும் பரவாயில்லை. அன்னை சோனியா காந்தியின் மனத்தில் தாங்கள் கதிரை போட்டு உட்கார்ந்தால் போதும் என்பதே அவர்களது ஒரே இலட்சியம்.

அன்னை சோனியாகாந்திப் பக்தியினால் வட இந்திய மாநிலமொன்றில் ஒரு கேலிக்கூத்தும் நடந்துள்ளது. வட இந்திய மாநிலமொன்றின் முதலமைச்சர் ஒருவர் இந்திரா காந்தியின் நினைவஞ்சலிக் கூட்டமொன்றில் சோனியா காந்திக்கு அஞ்சலி உரை நிகழ்த்தி, அனைவரது வெறுப்பைச் சம்பாதித்துக் கொண்டார். மொத்தத்தில் இந்திய காங்கிரஸ்காரர்களின் மூச்சும் பேச்சும் சோனியா காந்திதான்.

ஆரம்பத்தில் அஞ்சலிக் கவிதை மூலம் தமது மன உணர்வினை வெளிப்படுத்திய கருணாநிதி, ஜெயலலிதா அதற்கெதிராக எதிர்ப்பைக் காட்டியபோது தகுந்த பதிலடி கொடுத்தார். ஆனால், தமிழ்நாட்டுக் காங்கிரஸ்காரர்கள் ஆளுக்கொருவராக எதிர்ப்பைக் காட்டத் தொடங்கியபோது கருணாநிதி தடுமாறத் தொடங்கிவிட்டார். ஜெயலலிதாவின் எதிர்ப்பு ஆட்சியைப் பாதிக்காது ஆனால், காங்கிரஸ் காரர்களின் எதிர்ப்பு அன்னை சோனியாகாந்தியினதும், பெரியவர் மன்மோகன்சிங்கினதும் மனங்களைத் தொடக் கூடியது. இலங்கைத் தமிழர்களுக்காய் இரங்கப்போய், தனது ஆட்சிக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டால் என்ன செய்வது என்பதே கருணாநிதியின் தற்போதைய பிரச்சினை, 'ஏனடா, இந்தப் பிரச்சினையில் மாட்டிக் கொண்டோம்?' என்பதே கருணாநிதியின் தற்போதைய நிலை. எனவே, காங்கிரஸ் காரர்களின் எதிர்ப்புகளைச் சமாளிக்கவும், சோனியா காந்தி, மன்மோகன்சிங் ஆகியோரின் மனங்களைக் குளிர வைக்கவும் தமக்குக் கிடைத்த ஒரு சந்தர்ப்பத்தைக் கருணாநிதி பயன்படுத்திக் கொண்டார். அஞ்சலிக்கூட்டம் நடத்த முனைந்த பழ. நெடுமாறன், வை.கோ. போன்றோரையும், அவர்களது ஆதரவாளர்களையும் கைது செய்து சிறையில் அடைத்துத் தமது சந்தர்ப்பவாதத்தைப் புலப்படுத்திக் கொண்டார். இலங்கைத் தமிழர் விடயத்தில் எம். ஜி. ஆர் கொண்டிருந்த உறுதியான நிலை கருணாநிதியிடம் இல்லை. அவ்வப்போது உணர்ச்சி வசப்படுவதும், பிரச்சினைகள் ஏற்படும் போது தமது சந்தர்ப்பவாதத்தால் தப்பிப் பிழைத்துக் கொள்வதும் கருணாநிதியின் இயல்பு. ஜெயலலிதாவை விடக் கருணாநிதி பரவாயில்லை என்று சொல்வதைத் தவிர, அவர் பற்றி மேலதிகமாகச் சொல்வதற்கு எதுவும் இல்லை.

எல்லாளுக்கும், துட்டகாமினியும் பகைவர்கள் என்ற போதிலும், துட்டகாமினியால் எல்லாள் கொல்லப்பட்ட போதிலும், இறந்த எல்லாளுக்கும் துட்டகாமினி உரிய மரியாதையைச் செலுத்தினான் என்பது வரலாறு. ஆனால் துட்டகாமினியின் மரபில் வந்தவர்களாகத் தம்மைக் காட்டிக்கொள்வோரும், அண்ணாதுரை - எம்.ஜி.ஆர் கொள்கைகளைப் பின்பற்றுவதாக நடிப்பவர்களும் மகாத்மா காந்தியின் வாரிசுகளாகத் தம்மை அடையாளப்படுத்துவோரும் காலமான ஒருவருக்குக் காட்டிய "மரியாதை", மனிதப் பண்புகளையெல்லாம் குழிதோண்டிப் புதைந்து விட்டது.

பவளவிழா நாயகரின் வாழ்வியல் தரிசனங்கள்

“நான் என்னுடைய ஆசிரியர் தோளில் இருந்து பார்க்கிறேன். ஆசிரியருக்கு தெரிந்த தூரத்திலும் பார்க்க எனக்கு அதிக தூரம் தெரிகிறது. என் மாணவன் என் தோளி லிருந்து பார்க்கிறான். அவனுக்கு நான் கண்டதிலும் பார்க்க அதிகதூரம் தெரியும். இதுதான் புலமை வளர்ச்சியின் நியதி. முந்தி வந்த அறிவை பயன்படுத்தி மேலே மேலே செல்ல வேண்டும்.”

பவள விழா கண்டுவிட்ட நமது பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்கள் குறிப்பிட்ட வரிகள் இவை.

தமிழகத்திலிருந்து 'கடுஞ்சட்டைத் தமிழர்' என்றதொரு புதிய சஞ்சிகை வெளிவருகிறது. அதில் ஒரு நேர்காணல்.

உங்களுடைய வாழ்க்கை ஒரு நெடிய பயணம் ஆகும். நீங்கள் கண்டறிந்த வாழ்வியல் விழுமியங்களை எங்கனோடு பகிர்ந்துகொள்ள முடியுமா என்ற கேள்விக்கு பேராசிரியரின் பதில் தான் அது.

(அவர் மேலும் சொல்கிறார்)

‘அனுபவங்கள் எனக்கு நிறைய உண்டு. இல்லை என்று சொல்லவில்லை. எனக்குக் கிடைத்த சிறப்புக்களுக்கு நான் மட்டும் காரணமில்லை. எனக்கு நல்ல ஆசிரியர்களும், நண்பர்களும் வாய்த்தார்கள். அது மிகப்பெரிய விசயம்’ சிவப்பிரகாசம், நஜீஸ், கணபதிப்பிள்ளை, செல்வநாயகம், வித்தியானந்தன், தாம்சன், கைலாசபதி, சிவலிங்கம்... என்று நண்பர்கள் ஆசிரியர்களுடைய பெயர்களை சொல்லிக் கொண்டே போகலாம்.

ஒன்று சொல்வேன்!

உனக்குள்ளே ஒரு தேடல் இருந்தால் அதை தேடலும். நீ தேடவே வேணும். ஆங்கிலத்தில் ஒன்று சொல்வார்கள்.

‘மற்றவர்கள் தூங்கிக் கொண்டிருந்த வேளையில் அவன் தன்னுடைய அந்த இரவு நேர எண்ணெய்யை எரித்துக் கொண்டிருந்தான்’ என்று அந்த உண்மையான தேடல் இருக்குமேயானால்... திருவள்ளூர் சொல்லிவிட்டாரே முயற்சி தன் மெய்வருந்தக் கூலி தரும். நீ ஓர் ஆராய்ச்சியாளன் என்று சொன்னால், நீ எந்தவேளையிலும் ஆராய்ச்சியாளன்தான். சாப்பிடுகிற பொழுது, பெண்சாதியோடு இருக்கிறபொழுது, பிள்ளையோடு இருக்கிறபொழுது எங்கேயும், எந்த நேரத்திலும் தேடு, உண்மையான தேடல் இருக்குமேயானால் தொடர்ந்து தேடலும், அது நிச்சயமாக பலன் தரும். என் சொந்த

வாழ்க்கையில் நான் கண்டது இதுதான். இதற்குமேல் என் வாழ்க்கையைப் பற்றிச் சொல்வதற்கு ஏதுமில்லை. நான் பெருசாய் சாதிச்சதாய் ஒண்ணுமில்லை.

நினைவுகளும், ஆவணப்படுத்தலும் மனோலயம் ஓர் அற்புத உதாரணம்

சமகாலத்தில் வாழ்ந்து. உறவாடி, இலக்கியச் சமராடி, தீடீரென கண்மூடி இறுதியாத்திரைக்கு பயணித்துவிடும் ஓர் அத்யந்த நண்பனை, ஆக்க இலக்கியக்காரனை நினைவு கூருகின்றபோது,

ஓர் அஞ்சலிக் கூட்டம், நாலைந்து நண்பர்கள் நன்றாக வாழ்ந்தோம், அவன் நல்லவன், வல்லவன், எல்லோருக்கும் இனியவன் ஐயோ! இப்படி திடீரென்று...

இப்படிச் சில வார்த்தைகளை அர்ச்சனைப் பூக்களாக்கி விட்டு மெய்விதிர்த்து கண்கலங்கி மலைத்துச் செல்வோம். இந்த அர்ச்சனையையும் அதனுடன் இரண்டற உறைந்த உணர்வுகளையும் காலநிதி ஒதுக்கிச் சென்றுவிடும்.

இனி

ஒன்றுமில்லை. அவர் போய்விட்டார். அவர்நினைவுகளும் காலத்தோடு கரைந்து சென்றுவிடும்.

மனோலயம். ஒரு நினைவுமலர் பாதிவழியே சென்றுவிட்ட ஒரு படைப்பாளியை காலமுழுவதும் நம்மோடு வைத்திருக்கும் நல்ல முயற்சியாக மலர்ந்திருக்கிறது.

37 - வருடங்களுக்கு முன்னர், தனது படைப்புக்களை எல்லாம் அங்காங்கே சிதறிவிட்டு தனது இறுதியாத்திரையில் உறைந்துவிட்டார் மனோரஞ்சிதன். அவரை பதிவுசெய்தி ருக்கிறது மனோலயம் நினைவு மலர்.

தம்பி, உனக்கோர் கடிதம் எழுதவேண்டும்போல் தோன்றியது. எழுதுகிறேன். உன்னைப்பிரிந்து முப்பத்தி ஏழு ஆண்டுகள் முடிந்த பின்னரும் அல்லும் பகலும் உன் நினைவை மீட்டிக் கொண்டிருக்கிறேன் என்று இதயத்தைப் பிழியும் வரிகளில் எழுதி ஒரு நினைவு மலரை ‘மனோலயம்’ என வெளியிட்டிருக்கிறார். மனோரஞ்சிதனின் அண்ணர். வீ. ஏ. திருஞானசுந்தரம்.

மனோரஞ்சிதன் ஒரு வானொலிக் கலைஞர், ஓவியர், கார்ட்டூனிஷ்ட், சிறுகதை எழுத்தாளன். இத்தனை பிரம்ம வடிவமானவர். அவைகளை தேடிக் கண்டு பிடித்து மலரில் சேமித்துள்ளார்.

மனோரஞ்சிதனின் அகமன ஆழ் உணர்வுகளையும், ஆக்க இலக்கியத்திற்கான நினைவுகளையும் பேராசிரியர் கா.

சிவதம்பியில் ஆரம்பித்து, திருமதி ஞானம் இரத்தினம், எஸ். ஜே. ஜெயக்குமார், அம்பிகா தாமோதரம், புலவர் த. கனகரத்தினம், கவிஞர் சக்தி பாலையா, ராஜேஸ்வரி சண்முகம், எழுத்தாளர் அந்தனி ஜீவா, ஜின்னாஹ் ஷரிபுதீன், கம்பவாரிதி ஜெயராஜ், அமர் சி. அழகுப்பிள்ளை ஆகியோர் கவிதைகளாகவும் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். மனோரஞ்சிதன் குறித்த ஆவணப்படுத்தலுக்கான அவசியத்தை, பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியின் வரிகள் வலியுறுத்துகின்றன.

“உண்மையில் இந்நூலைப் பார்க்கும் பொழுது மனோரஞ்சிதன் பற்றி இதற்கு முன்னர் எப்படி அறியத்தவறினேன் என்ற சோகம் கலந்த ஆதங்கமே மேலோங்கி நிற்கின்றது” என்று அவர் குறிப்பிடுகின்றார்.

திருஞானசந்திரத்தின் பணி திரு ஞானப்பிரகாசமாகவே திகழ்வதை காணமுடிகிறது அல்லவா.

“இரட்சகர்களுக்கே ‘அல்வா’ கொடுக்கலாமா?”

என்னதான் கருத்து முரண்பாடு, கழுத்தறுப்பு, சிண்டுமுடிச்சு, ஆள்கவிழ்ப்பு என சண்டமாருதம் செய்து கொண்டிருந்தாலும் இத்தனை சமாச்சாரங்களையும் அள்ளிக்கட்டிக் கொண்டு தரமான நவீன இலக்கியத்தை வளர்ப்பதற்கு பெரும் பங்களிப்பைச் செய்து கொண்டிருப்பவை நமது சிற்றேடுகள் தான். குறைப்பிரசவ அவதாரங்கள் முதல் ஐம்பதாவது ஆண்டை நோக்கி வெற்றி நடைபயிலும் சஞ்சிகைவரை பெறுமதிமிக்க ‘பெருமை’ மலர்களை தலையில் சரமாக சூடிக் கொள்ளலாம்.

நமது சிற்றேடுகளின் பொருளாதார வளம் மிகவும் குறைவானது. விளம்பரங்கள் குறைவு, கடைகள் வழியாக விற்பனைகுறைவு. சந்தாக் காரர்கள்தான் இரட்சகர்கள்.

ஆனால்

இந்த இரட்சகர்களுக்கே சில சஞ்சிகைகள் ‘அல்வா’ கொடுப்பதாக ஓர் ஆய்வெழுத்தாளர் குதியோ குதியென்று குறித்தார்.

அவர் குறிப்பில் மிரண்டுபோனது உண்மை. ஏனென்றால் ஒரு சஞ்சிகைக்கு அடியேனே அவரை சந்தாதாரராக்கினேன்.

“ஏ! என்னவே நீரு. நல்ல சஞ்சிகை! நல்ல சஞ்சிகை! சந்தாக்காரராகுங்கோன்று காவடியாடி நீரு. சஞ்சிகையை வேற காட்டினீர். ஆஹா! நன்னா இருக்கேன்று ஆசைப்பட்டு 3.10.2007 அன்னைக்கே இல 608836 காசோலையை ஆசிரியர் பேருக்கு அனுப்பிவைச்சேன்”

“சஞ்சிகை கிடைச்சிருக்குமே”

“இல்லியே! அதான் இந்த குதி குதிக்கிறேன்”

“உம்கும். நீர் செல்லாத காசோலையை அனுப்பி வைச்சிருப்பீர்”

“அடங்கொப்புரானே அடிச்சேன்னா கஷ்டப்பட்டு எழுதி ஒழைச்ச காசு ஐயா காசோலை 10.10.07 அன்னைக்கே மாத்தியிருக்காங்க இவ்வளவுக்கும் 20.10.07 அன்னைக்கு வெளியீட்டு விழாவும், புதிய சந்தாக்காரர்கள் சேர்ப்பும் நடத்தி இருக்காங்க. நமக்கு புத்தகமும் இல்லே அழைப்பும் இல்லே”

‘அடப்பாவினா’ன்னு ஒப்பாரி வைக்கத்தான் முடிஞ்சது. மனுஷன் குதிச்சதோட நிறுத்தி அடிக்காமல் விட்டாரேன்னு சந்தோஷமாகவும் இருந்தது.

சடனியோட சாம்பாருங்கிற மாதூரி இன்னொரு சமாச்சாரமும் வாசமடிக்குது. அதுவும் நம்ம ‘குய்யோ முய்யோக்’காரர் விவகாரம்தான்.

‘ஓலை’ன்னு ஒரு சஞ்சிகை. இதற்கு நீண்டகால சந்தாக்காரர். கடைசியாக 15.11.2006 (காசோலை இல 608830) அன்று சந்தா அனுப்பிவைத்திருக்கிறார். ஆனால் ஒரு இதழாவது கிடைக்கவில்லை. என்ன விசயம் என்று கேட்டு கோபமாக ஒரு கடிதம் அனுப்பியிருக்கிறார். எவ்வித பதிலும் இல்லாமல் 43-வது இதழ் மட்டும் வந்து சேர்ந்தது. அதிலும் குழப்பம். முன்பக்கம் பங்குனி என்கிறது, உட்பக்கம் சித்திரை என்கிறது. ‘என்னடா இதுன்னு’ தலையை பிய்யீத்தும் கொண்டு குழம்பிப்போயிருக்கிறார்.

சிற்றேடுகள் என்றாலே முகஞ்சுழிப்பவர்கள் ஏராளம். இந்த லட்சணத்தில் என்னதான் நற்பணியாற்றினாலும் ‘என்னலே சமூகப்பணி இவக எல்லாம் இப்படித்தான்னு’ முகத்திவே அறைகிற கிண்டல்மொழிக்கு இடம் கொடுக்கலாமா?

காழ்ப்புணர்ச்சி, பொறுப்பற்றத்தன்மை இவைகளுடன் நம்மவிட்டால் ஆளில்லை ‘இப்படி கொஞ்சம் பேர் கிளம்பியிருக்கிறார்கள் இதனால் இந்த நிலை’.....

திருவாளர் ‘ஜெ’யின் புலம்பல்

“வாசிப்புப் பழக்கம் குறைந்துவிட்டது, எழுத்தாளர்கள் எதுவும் வாசிப்பதில்லை, நமது பத்திரிகைகளிலும், ஏடுகளிலும் நல்ல பத்தியெழுத்துக்கள் வருவதில்லை. எல்லாம் மஞ்சட்தனமானவை, எழுதுபவர்கள் சின்னத்தனமான வக்கிரப்புத்திக்காரர்கள்”

‘ஜெ’ என்பவர் ஒரு கட்டுரையில் இப்படியெல்லாம் கவலைப்பட்டிருக்கிறார்

“ஐயோசாமி! என்ன நெலமை இப்படி மோசமாயிடிச்சேன்னு” தலையை பிய்த்துக் கொள்ள மனசு பக்கு! பக்குங்கிறது.

திருவாளர் ‘ஜெ’ சொல்கிறார்:

“1970 களில் தினகரனின் எழுதிய எஸ். ரீ, தினக்குரலில் எழுதிய பழம் பண்டிதர் 1998-99 சரிநிகரில் வெளிவந்த பத்திகள், வீரகேசரி முதல் சுடரொளி வரை வெளிவந்த, வெளிவரும் ஸ்ரீமான் சஞ்சாரியின் இலக்கியக் குறிப்புகள் அனைத்துமே கீழ்த்தரமானவையாம் சின்னத்தனமானவையாம். எங்கேதான் போய் முட்டிக்கிறது?

ஒன்று மட்டும் தெளிவாகத் தெரிகிறது. திருவாளர் ‘ஜெ’ என்றும் அவர் குறிப்பிடும் இந்த பத்திகளை முழுமையாகவோ, தொடர்ச்சியாகவோ வாசித்ததில்லை என்பதுதான் அது. அதன் வெளிப்பாடே அவரின் உளறல்கள்.

இவர்களின் இந்த பத்தியெழுத்துக்களில் கீழ்த்தரமான தகவல்களோ, சொற்பிரயோகங்களோ இல்லை. இதழியலாளர் என்ற வகையில் நாம் எதிர் கொண்ட இலக்கிய, சமூக, தனிமனித உணர்வுகளை அவர்கள் வாசகர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளும் செயல்பாட்டிலே ஈடுபட்டார்கள். அவரவருக்குரிய

தனித்துவமுடன் அப்பணியில் ஈடுபட்டார்கள். உதாரணத் துடன் சொல்லத்தென்றால் திருவாளர் 'ஜெ'க்கு இந்த நேசன் பத்திகை ஆசிரியர் லட்சுமி காந்தன் பிடித்தமானவர். அவரைப் போலவே கழுதை, குடிகாரன், வக்கிரப்புத்தி, காழ்ப்புணர்ச்சி என்றெல்லாம் இந்த இதழியலாளர்களை சாடியிருக்கிறார்கள். 'என்ன பண்ணது? இதுக்குப்போய் கோவிச்சுக்கலாமா அவர்களுக்கு பிடித்தமான ஸ்டைலில் அவா எழுதுரா, நம்ம தலையெழுத்து சிவனேன்று வாசித்து தொலைக்கவேண்டி கெடக்கு'

எல்லாம் சும்மம்மாமயம்...! அவ்வகல் எல்லாம் சும்மாயம்

பரமஹம்ச ஸ்ரீ நித்யானந்தரிடம் ஒரு கேள்வி!
“வன்முறை என்றால் என்ன?”

வன்முறை, வாழ்வின் ஒவ்வேர் அம்சத்திலும் வெளிப்படுகிறது. பேசும் விதம், பார்க்கும் விதம், பொருள்களைக் கையாளும் விதம் ஒவ்வொன்றிலும் வன்முறை வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. மனைவியுடன் அன்பாக அரைமணிநேரம் பேசிவிட்டு 'பட்' எனை தொலைபேசியை அடித்தாப்போல் வைப்பதும், நண்பனை வழியனுப்பிவிட்டு

படா'ரென கதவை அடித்துச் சாத்துவதும் வன்முறைக்கான எளிய வாழ்வியல் உதாரணங்களாகும்.

பற்கள் வன்முறையின் ஆயுதங்கள் என்றார் தாவோ முனிவர்.

'அதெப்படி?' என்று கேட்ட பேராசிரியர் சூயிங்கம் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார் ஏன் சாப்பிடுகிறீர்கள்? என்ற கேள்விக்கு 'சும்மாதான்' என்றார்.

அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்த இடத்திலிருந்து கொஞ்சம் தள்ளி ஒரு பைத்தியக்காரன் நின்றிருந்தான். அவன் பெரிய பெரிய கற்களைத் தூக்கி யார் மண்டையையோ அடித்து நொறுக்குவது போல கற்களை மடார் மடா'ரென போட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவனைப் பார்த்த ஞானி “ஏன்” பா கற்களைத் தூக்கித் தூக்கி தரையிலே அடிக்கிறாய்?” என்று கேட்டார். “சும்மாதான்” என்று தோள் குலுக்கலோடு பதில் வந்தது.

சூயிங்கம் சாப்பிடும் தனது 'சும்மாதான்' எவ்வளவு பைத்தியக்கார தனமானது என்ற வெட்கம் நாணாங்கொள்ளச் செய்தது.

ஆட்களைக் கடத்துகிறார்கள், லட்சம் லட்சமாகக் கேட்டு மக்களை கதிகலங்க வைக்கிறார்கள் என்னப்பா இடெல்லாம்? என்று கேட்டால் 'சும்மாதான்' என்று பதில் வருகிறது.

அவுஸ்திரேலியாவில் சிறுகதை, கவிதைப்போட்டிகள்

அவுஸ்திரேலியாவில், மெல்பேணிலிருந்து ஒலிபரப்பாகும் “வானமுதம்” தமிழ் ஒலிபரப்புச் சேவை அனைத்துலக ரீதியான சிறுகதை, கவிதைப் போட்டிகளை நடாத்துவதற்கான ஒழுங்குகளை மேற்கொண்டுள்ளது.

சிறுகதைகள் 3000 சொற்களுக்கு மேற்படாமலும் 750 சொற்களுக்கு உட்படாமலும் அமைதல் வேண்டும்.

கவிதைகள் பின்வரும் தலைப்புக்களில் ஒன்றைப் பற்றியதாக இருக்கவேண்டும். மரபுக் கவிதையாகவோ, புதுக்கவிதையாகவோ இருக்கலாம்.

1. போகும் பாதை சரிதானா ?	4. தொலைக்காட்சிகளில் சீதையும் தம்மீ
2. தம்மீ மறக்கும் தம்மீ	5. நாளைய உலகில் நம் தம்மீ மொழி
3. புலம்பெயர்ந்து வளம் சிறந்த தம்மீ	

இப்போட்டிகளுக்கான பரிசு விபரங்கள் பின்வருமாறு -

சிறுகதை -	
முதலாம் பரிசு	250 அவுஸ்திரேலிய வெள்ளிகள்
இரண்டாம் பரிசு	150 அவுஸ்திரேலிய வெள்ளிகள்
மூன்றாம் பரிசு	100 அவுஸ்திரேலிய வெள்ளிகள்

கவிதை -	
முதலாம் பரிசு	150 அவுஸ்திரேலிய வெள்ளிகள்
இரண்டாம் பரிசு	100 அவுஸ்திரேலிய வெள்ளிகள்
மூன்றாம் பரிசு	50 அவுஸ்திரேலிய வெள்ளிகள்

முடிவுத் திகதி : 31 ஜனவரி 2008

அனுப்பவேண்டிய முகவரி:

MR. S. SRIKANTHARAJAH
VAANAMUTHAM P.O.BOX : 93
THOMASTOWN, VICTORIA - 3074 . AUSTRALIA.
T.P.: 0061 3940 84519

அடியாத மாடுகள் படிக்கமாட்டா

வத்தளையில் ஒரு நண்பரின் வீட்டுக்குச் சென்றிருந்தேன். முஸ்லிம் நண்பர்; தூரத்து உறவினரும் கூட அவருக்கு மூன்று பெண்கள் நான்கு ஆண்கள் கூட. ஏழு பிள்ளைகள். கருத்தடை மீது வெறுப்புக் கொண்ட அவர் இஸ்லாம் மார்க்க விடயங்களில் அதீத பற்றுக் கொண்டவர்.

ஏழு பிள்ளைகளில் மூத்தவள் பெண்பிள்ளை. அவளுக்கு வயது பதினாறு. கடைசி பையன் அவனுக்கு வயது மூன்று. மூத்த பெண்பிள்ளை நன்றாகப் படிப்பாள். O/L பரீட்சையில் நல்ல மார்க் வாங்கி இப்பொழுது A/L செய்கிறாள். சயன்ஸ் படிக்க முடியும். ஆனால் பயந்து போகப்போக பாடங்கள் கஷ்டமாகுமோ எனும் அச்சத்தில் ஆர்ட்ஸ் படிக்கிறாள்.

நான் சென்றது காலை வேளை. அவளது அம்மா வாய் ஓயாமல் அவளைத் திட்டிக் கொண்டிருப்ப தணைக் கண்டு மனது மிகவும் சங்கடமாக இருந்தது. வளர்ந்த பிள்ளையைத் திட்டுவது ஒன்று. அடுத்தது அந்தப்பிள்ளை பாடசாலைக்கு வெளிக்கிட்டுக் கொண்டிருக்கிறது வீட்டில் அப்பா படிக்கச் சொல்லி அன்பாக இருக்கிறார். ஆனால் அம்மா “இப்ப என்னத்துக்கு பள்ளிக்கூடம் போறாய். நீ என்ன படிச்சு செய்யப் போறாய். வீட்டில் எத்தனை வேலை கிடக்கு. சயன்ஸ் படிச்சாலும் பறவாயில்லை. ஆர்ட்ஸ் படிக்கிறாய். என்ன செய்யப்போறாய். அப்பா தொடர்ந்து படிக்கவும் விடுவாரே. ஆராவது ஒருத்தனைக் கட்டிக் கொண்டு வீட்டிலை இருக்கப்போறாய். இப்ப என்ன அவசரம் ஸ்கூலுக்கு? வீட்டு வேலையைச் செய்” என்று நச்சரித்தா. கண்கலங்கியபடி பிள்ளை பாடசாலைக்கு சென்றது.

இலங்கையில் பிள்ளைகள் சிறுவர்கள் தொடர்பான அக்கறையின்மை பற்றி செய்திகள் அடிக்கடி வந்த வண்ணமுள்ளன. பிள்ளைகளை அடிப்பது துன்புறுத்துவது, அவர்கள் மீது அதிகமான சுமைகளைச் சுமத்துவது, வேலைக்கமர்த்தி அதிகமான வேலை கொள்ளல் என்று பிள்ளைகள் மீதான அதீத அழுத்தங்கள் கொடுக்கப்படுகிறது.

வீட்டில் அதிகமான பிள்ளைகளைப் பெற்ற பெற்றோர் தமது மூத்த பிள்ளைகளிடம் சக்திக்கு மீறிய வேலை வாங்குகின்றனர். அது இலங்கையில் ஒரு பெரிய பிரச்சனையாகும். தினம் பெற்றோர் திட்டும் அடிக்கும் பிள்ளைகள் ஏராளம். அவர்களின் மனோநிலை குழம்பி எதற்கெடுத்தாலும் பயம் கொள்ளும் ஒரு மனோ உணர்வைத்தான் அவர்களால் வெளிப்படுத்த முடிகிறது.

திருகோணமலையில் ஒரு குடும்பத்தைப் பார்த்திருக்கிறேன். நான்கு பிள்ளைகள் அவர்களுக்கு. பிள்ளைகள் தாயின் குரல் கேட்டால் போதும் மருண்டு போய்விடுவார்கள். படிப்பிலும் மிகவும் மந்தமாகவே இருக்கிறார்கள். திடீரென்று இரவில் எழும்பி வீரிட்டு கத்துவார்கள். “அம்மா அடிக்காதேங்கோ” என்று கதறுவார்கள் கனவில். அவர்களின் மனநிலை பிறழ்ந்து போய் இருக்கிறது. இவர்கள் எதிர்காலத்தில் மனக் குழப்பம் உடைய நோயாளர்களாகவே வளருவார்கள்.

மிகவும் நுண்ணிய Sensitive ஆன மூளைப் பிசீர்கள் மிகநுண்ணிய நரம்புகளின் அதிர்வுகளினூடு இந்தப் பயம், அச்சம் தேக்கமடையும் போது எதிர்கால சந்ததியினரின் நிலமை என்னவாகும் என்ற கவலை வருகிறது.

அன்புடனான பரிவு எம்மிடையேயுள்ள அதிகமான பெற்றோரிடம் காணப்படுவதில்லை. இந்த பரிவை அல்லது அன்பை ஒரு தெளிவை ஐரோப்பியர்களிடம் கண்டிருக்கிறேன்.

எமது பெற்றோர்கள் தாம் வாழ்ந்த சூழல் அல்லது விதம் பற்றிய அறிவு தொடர்பான எந்த வித தெளிவுமில்லாமல் இருக்கிறார்கள். ஒருவர் சொன்னார் “என்ரை அப்பர் என்னை மாமரத்தில் கட்டிப்போட்டு அடிக்கிறவர்” இது எவ்வளவு பெரிய கொடுமை. தனது பிள்ளையை மரத்தில் கயிற்றால் கட்டி வைத்து அடிக்கும் தன்மையில் அந்த தந்தையின் கொடூர மன நிலையை உணர முடிகிறது.

இன்னமொரு காரணத்தை நான் தேடிய போது கண்டேன். திருகோணமலைப் பெண் மற்றது

மாமரத்தில் கட்டிப்போட்டு அடிக்கும் தந்தை ஆகியோர் அவர்களது சிறிய பிராயத்தில் அவர்களின் தந்தையாலோ தாயாலோ அதிகமாக அடிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

“அடியாதமாடு படியாது” என்றொரு பழமொழியை தாம் பிரம்பு பாவிப்பதற்கு அனுமதியாகக் கிக் கொண்டிருக்கும் பெற்றோரைக் கண்டிருக்கிறேன். பாடசாலையில் ஆசிரியரிடம் பிள்ளையை “அரிவரி” பாடத்துக்கு அனுப்பும்போதே “வாத்தியார் நல்லா அடிச்சுப்படியப்பியுங்கோ” என்று சொல்லும் பெற்றோர் தான் அதிகம்.

நான் ஐந்தாம் வகுப்புப் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். தில்லையம்பலம் வாத்தியார் என்றால் “அடி வாத்தியார்” என்று தான் பிரபல்யம். சுத்தி வர கிராமங்களில் உள்ள பாடசாலைகளுக்கு அவர் மாற்றலாகி வரக்கூடாது என்று பிள்ளைகள் நேர்ச்சை செய்வார்கள். எடுத்ததெற்கெல்லாம் அடி. கேட்டுக் கேள்வியில்லை. அவரிடம் என்ன பாடம் என்றாலும் மாணவர்கள் பயம். வகுப்பில் அடிப்பார். ஆனால் எல்லோருக்கும் “மார்க்ஸ்” அள்ளிப் போடுவார்.

ஐந்தாம் வகுப்பு நான். ஒரு கடிதம் எழுதிக்கொண்டு வரச்சொல்லி வீட்டுப்பாடம். அதில் ஒருவரிவரும் “ஐம்பது ரூபாய்” என்று அடைப்புக் குறிக்குள் ஐம்பது ரூபாய்க்குப் பக்கத்தில் (50.00) என்று போட்டு விட்டேன்; ஏதோ ஒரு நினைப்பில். ஆனால் “வீட்டுப்பாடம் நீ செய்யுறதோ. கொம்மா செய்யுறதோ” என்று கேட்டு அடி. கன்னத்தில் தான் அடிப்பார். கன்னம் வீங்கிவிட்டது. 1975ம் ஆண்டு நடந்தது 30 வருஷமாக இன்னும் நினைவில் நிற்கிறது.

தில்லையம்பலம் வாத்தியாரின் உறவுக்காரப் பெண்மணி ஒருவரை லண்டனில் தூர்க்கை அம்மன் ஆலய மண்டபத்தில் ஒரு நூல் வெளியீட்டு விழாவில் சந்தித்த போது அவரது “அடி” பற்றியும் கதைத்தோம்.

“அவர் அடித்தபடியால்தான் நீர் இப்படி முன்னேறி இருக்கிறீர்” என்றா. இப்படியான மனோநிலையில் இருப்பவர்கள் தான் ஏராளம். எமது பெற்றோருக்கு பிள்ளைகள் வளர்ப்பது, அவர்களைப் பராமரிப்பது, பிள்ளைகளின் நடத்தைகள் தொடர்பான அக்கறை செலுத்தப்படுவது மிகவும் முக்கியம் என்பது தொடர்பான பயிற்சிகளும் பட்டறைகளும் விளக்கக் கூட்டங்களும் வைப்பது மிகவும் அவசியமாகும்.

இலங்கையில் சிறுவர்கள் வெளிநாட்டு உல்லாசப்பிரயாணிகளுக்கு “செக்ஸ்” தேவைகளுக்காக விற்கப்படுகிறார்கள். சிறுவர்களைக் கொண்டு “கஞ்சா” மற்றும் “ஹெரோயின்” போன்ற போதைப்பொருட்களைக் கடத்துகிறார்கள். “மாபியா”

அமைப்பினருக்கு செக்கிங்குக்கு ஆளாகாதவர்களாக சிறுவர்கள் இருப்பதனால் கடத்தல்களுக்கு லாவகமாக பயன்படுத்த வசதியாயிருக்கிறது

உல்லாசப்பிரயாணிகள் விடயத்தில் இலங்கை ஒரு “சிறுவர்களின் சொர்க்கம்” என்றே வர்ணிக்கப்பட்டு அவர்களை கவர்ந்தழைக்கிறார்கள். தெஹிவளை, கல்கிசை, நீர்கொழும்பு, திருகோணமலை எங்கனும் இந்த சிறுவர் மீதான, துஷ்பிரயோகத்தைக் காண முடிகிறது. அது தொடர்பான முறைப்பாடுகளும் கிடைக்கப் பெற்றிருக்கிறது.

உலக நாடுகளில் சிறுவர் தொடர்பான அக்கறை வெளிப்படுத்தப்பட்டுவருகிறது. UNICEF இன் சிறுவர் மீதான கவனிப்பு எல்லோருக்கும் கிடைப்பதில்லை. என்ற ஒரு கருத்தும் இருக்கிறது. இலங்கையில் சிறுவர்கள் மீதான வன் கொடுமைக்கு எதிராக UNICEF வேலைத்திட்டங்களை அமைத்திருப்பது பற்றி கருத்தரங்கில் விவாதிக்கப்பட்டது.

பல உல்லாசப் பிரயாணிகள் இரண்டு மூன்று முறை இலங்கைக்கு வந்ததன் பின்பு இங்கு கிராமங்களில் உள்ள பெற்றோரை ஏஜன்டுகள் மூலமாக பழக்கம் பிடித்து அவர்களின் பிள்ளைகளை பாலியல் தேவைகளுக்காக பயன்படுத்துவது அறியவருகிறது. பிள்ளைகளுக்கு விலையாக பெற்றோருக்கு ஒரு மோட்டார்சைக்கிளோ அல்லது ஒரு சிறிய வீடோ, அல்லது பணமோ கொடுக்கப்படுகிறது. ஏழ்மையை உல்லாச பிரயாணிகள் வசமாக பயன்படுத்திக் கொள்கின்றனர். இந்த விடயத்தில் ஆண்பிள்ளை களும் பெண்பிள்ளைகளும் துஷ்பிரயோகம் செய்யப்படுகின்றனர்.

உல்லாசப்பிரயாணிகளாக வரும் வெளி நாட்டவர்கள் குறிப்பாக ஐரோப்பியர்கள் அமெரிக்கர்கள் பதின்மூன்றில் இருந்து பதினைந்து பதினாறு வயதுடைய பருவமடைந்த, அடையாத பெண்பிள்ளைகளையும் ஆண்பிள்ளைகளையும் விரும்புகின்றனர் என்று கல்கிசையில் சந்தித்த உல்லாசப் பிரயாணிகளை வழிகாட்டும் ஒருவர் சொன்னார். வழிகாட்டிகளே பிள்ளைகளை வினியோகிக்கும் ஏஜன்டுகளாகவும் இருக்கிறார்கள். உல்லாசப்பிரயாணிகளில் சிலர் இதற்காகவே மட்டும் வருவதாக அவர் சொன்னார்.

“சிறுவர்கள் தினம்” உலகம் பூராகவும் ஓக்டோபர் முதலாம் திகதி கொண்டாடப்பட்டது. சிறுவர்கள் தொடர்பான கரிசனை வெளிப்படுத்தப்பட்டது. ஆனால் ஒரு தந்தை தன் எட்டு வயது மகளை பாலியல் துஷ்பிரயோகத்துக்கு உள்ளாக்கிய செய்தி என்னைக்

கலவரப்படுத்தியது. அன்றைய பத்திரிகைகளில் இரண்டு செய்திகள் சிறுவர்களை வன் கொடுமைக்கு உள்ளாக்கியது தொடர்பாக இருந்தது.

இலங்கையில் சிறுவர்களை ஓரினச் சேர்க்கையாளர்கள் பயன்படுத்துவது என்பது காலம் காலமாக நடந்து வரும் ஒரு செய்தி. இது சிங்கள, தமிழ், முஸ்லிம் என்றில்லாமல் எல்லா இனங்களிலும் பரவிக்காண்படுகின்ற குறைபாடாகும். இது தங்களை அறியாமலேயே சிறுவர்கள் துஷ்பிரயோகத்துக்கு உள்ளாகிறார்கள். கிராமங்களில் பாலியல் போன்ற தேவைகள் மீது சிறுவர்கள் பயன்படுத்தப் படுவது வெளியில் தெரியாமல் நடக்கும் ஒரு சங்கதி.

பாலியல் துஷ்பிரயோகம், குறைந்த வயதினரை பணிக்கமர்த்தி வதைத்தல், சுரண்டுதல் மீது காரசாரமான விவாதங்கள் முன் வைக்கப்பட்டு இப்படியான நடத்தைகளில் ஈடுபடுபவர்களுக்கு ஆயுள் தண்டனை வழங்கும்படி கோரிக்கைகள் முன்வைக்கப்படுகின்றன. “நீதி மன்றங்கள் தண்டனை வழங்குவது சீர்

திருத்தத்தை சமூகத்தில் வழங்கும் என்ற நம்பிக்கை இழக்கப்பட்டு விட்டது” என ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியர் ஒருவர் குறிப்பிட்டார். ஆனால் தண்டனைகளுக்கான பிரதிபலன் சமூகத்தில் இல்லாமல் இல்லை.

இளம் பிள்ளைகள் தொடர்பான கவனத்தை பெற்றோர்கள் அவர்கள் மீது செலுத்துவது மிகவும் முக்கியமானதாகும். உறவினர்கள் என்றபடிக்கு பெரிய பெண்பிள்ளைகளை ஆண்களோடு புழங்கும் விடயத்தில் கண்காணிப்புடன் இருக்க வேண்டும். தனிமையான பிள்ளைகளின் நேரங்களை எப்பொழுதும் அவதானிக்க வேண்டும்.

பாடசாலைகளிலும் துஷ்பிரயோகங்கள் நிகழ்கின்றன. இது தொடர்பாக பிள்ளைகளுக்கு அவர்கள் விளங்கிக் கொள்ளும் வகையில் விளங்கப்படுத்த வேண்டும். இது பெற்றோரின் கவனிப்பில் தான் நடைமுறையில் சாத்தியமாகும்.

எமது பிள்ளைகள் மீதான கரிசனை எமக்கு வரவேண்டும்; அது தான் உண்மையுங்கூட

லா. ச. ராவுக்கு ஞானந்தின் அஞ்சலி!

லா. ச. ரா. என்று அழைக்கப்பட்ட எழுத்தாளர் லா. ச. ராமாமிர்தம் தனது 92 ஆவது வயதில் சென்னையில் 29-10-2007 அன்று காலமானார். இவர் தமிழகத்தில் உள்ள லால்குடியில் 30-10-1916 அன்று பிறந்தார். 50 ஆண்டு காலமாக தனது பிரமிக்க வைக்கும் நடையில் இலக்கியம் படைத்து பலருக்கு ஓர் ஆதர்ச எழுத்தாளராக விளங்கிய லா. சா. ரா. 300 க்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகள், 6 நாவல்கள், 2 வாழ்க்கை வரலாற்று நூல்கள், 6 கட்டுரைத் தொகுப்புகள் உட்பட எண்ணற்ற படைப்புக்களைத் தந்துள்ளார்.

கல் சிரிக்கிறது, கங்கா, நான், செளந்தர்ய ஆகியவை லா. சா. ராவுக்குப் புகழ் தந்த நாவல்கள். தினமணி கதிரில் தொடராக வந்து நூலுருவம் பெற்ற அவரது சுயசரிதை சிந்தாநதி 1989 ல் சாகித்திய அகாடமி விருது பெற்றது. தவிர உலக கவிஞர் மன்றத்தின் கௌரவ விருது, தமிழக அரசின் கலைமாமணி விருது, காஞ்சிப் பெரியவரின் 'சுதாரஸ சதுரஹ' விருது ஆகிய விருதுகள் அவருக்குப் பெருமை சேர்த்துள்ளன. இவரது 17வது வயதில் 'தி எலீபண்ட்' என்ற தலைப்பில் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய கதை பிரசுரமானது. அவரது கடைசிக் கதை அமுத சுரபியில் பிரசுரமானது. அவருடைய கதைகளின் சிறப்பே அவருடைய தனித்தன்மை மிக்க வித்தியாசமான நடை என்பர். பல சிறுகதைகளை இவர் எழுதிய போதும் 'பாற்கடல்' என்ற சிறுகதையே தலையானது என விமர்சகர்கள் கூறுகின்றனர். சிகாகோ பல்கலைக் கழகம் வெளியிட்ட மஹஃபில். பெங்குவின் நிறுவனத்தினர் வெளியிட்ட நியூரைட்டிங் இன் இந்தியா ஆகியவற்றிலும் இவரது ஆக்கங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. பல இந்திய மொழிகளிலும் செக் மொழிகளிலும் இவரது ஆக்கங்கள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவர் மணிக்கொடி காலத்தில் எழுதத் தொடங்கியவர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

உமகாஸ கலைஇலக்கிய நிகழ்வுகள்

குறிஞ்சி நாடன்

பேராசிரியர் கார்த்திகேச சிவத்தம்பியின் பவளவிழா மலர் வெளியீடு

உலகத்தமிழியல் பேரறிஞர் கார்த்திகேச சிவத்தம்பியின் பவளவிழா மலர் 11.11.2007 அன்று கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்க சங்கரப்பிள்ளை மண்டபத்தில் வெகுவிமரிசையாக வெளியிடப்பட்டது. மங்களக் குத்துவிளக்கை பேராசிரியரின் துணைவியார் ரூபவதி சிவத்தம்பி சுடரை ஏற்றினார். கலாபூஷணம் சிவசண்முக மூர்த்தி தமிழ்மொழி வாழ்த்து இசைத்தார். மேற்படி நிகழ்விற்கு பேராதனைப் பல்கலைக்கழக முன்னால் பேராசிரியர் எஸ். தில்லைநாதன் தலைமை வகித்தார். வரவேற்புரையை திருமதி ஞானம் ஞானசேகரன் நிகழ்த்தினார். சட்டத்தரணி திரு. வே. விமலராஜா அவர்கள் வாழ்த்துரை வழங்கினார். கரவெட்டி விக்வினேஸ்வரா கல்லூரியில் பேராசிரியருடன் ஒன்றாகப்படித்த காலத்தில் நிகழ்ந்த நெஞ்சில் நிறைந்த விடயங்களை பார்வையாளருடன் பகிர்ந்து கொண்டார். பலரும் அறியாத அருமையான சம்பவங்களை எடுத்துரைத்தார். பவளவிழா மலர் வெளியீட்டுரையை 'ஞானம்' ஆசிரியர் திரு. தி. ஞானசேகரன் நிகழ்த்தினார். மலர் அறிமுகவுரையை ஜனாப் எஸ். எச். எம். ஜெய்ஸ் நிகழ்த்தி பேராசிரியர் கொழும்பு சாஹிராக் கல்லூரியில் ஆசிரியராக இருந்த காலத்தில் இடம்பெற்ற நிகழ்வுகளை நினைவு கூர்ந்து மகிழ்ச்சிப் பிரவாகத்துடன் எடுத்துரைத்தார். நூலின் முதற்பிரதிகளை திரு. பூபாலசிங்கம் புத்தக நிலைய உரிமையாளர், ஆர். பி. ஸ்ரீதரசிங் திரு. பூபாலசிங்கம் பத்மசீலன், திரு. க. குமரன் ஆகியோர் பெற்றுக் கொண்டனர். 'ஞானம்' ஆசிரியர் திரு. ஞானசேகரனும் அவரது பாரியாரும் பேராசிரியருக்கும் துணைவியாருக்கும் பொன்னாடை போர்த்தி, மலர் மாலை அணிவித்து மரியாதை செலுத்தினர். பார்வையாளர்களும் பொன்னாடை போர்த்தி கௌரவித்து அவரது கரங்களில் நூல்களைப் பெற்றுக் கொண்டனர்.

புலோலியூர் ஆ. இ. ரத்தினவேலோன் விருது பெற்றார்

அண்மையில் வடமாகாண இலக்கிய விழா வவுனியா இறும்பைக் குளம் மகாவித்தியாலயத்தில் இடம்பெற்றது. மேற்படி இறுதி நாள் நிகழ்வில் பிரபல எழுத்தாளர் புலோலியூர் ஆ. இ. ரத்தினவேலோன் எழுதிய நெஞ்சாங்கூட்டு நினைவுகள் சிறுகதைத் தொகுதிக்கு விருது கிடைத்தது. மேற்படி விருதை பிரபல நாவலாசிரியரான செங்கையாழியானிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டார்.

உழைப்பால் உயர்ந்தவர்கள் நூல் வெளியீடு

'விஜய்' பிரதம ஆசிரியர் இரா. சடகோபனின் சிங்கள மொழிபெயர்ப்பு நூலான 'உழைப்பால் உயர்ந்தவர்கள்' நூல் வெளியீட்டு விழா கொழும்பு தமிழ்ச்சங்க மண்டபத்தில் 10.11.2007 சனி மாலை இடம்பெற்றது. நூலாசிரியரின் தாயார் மங்கள விளக்கின் முதற் சுடரை ஏற்றி வைத்தார். மேற்படி நிகழ்வுக்கு மீள்குடியேற்றம் மற்றும் அனர்த்த முகாமைத்துவ அமைச்சின் ஆலோசகர் திரு. எம். வாமதேவன் தலைமை தாங்கினார். பிரதம அதிதியாக திரு. காமினி வெயாங்கொட கலந்து கொள்ள முதற்பிரதியை தொழிலதிபர் திரு. கே. செளந்தரராஜன் பெற்றுக் கொண்டார். திரு. குமார் நடேசன், திரு. எஸ். எம். வரதராஜன் சிறப்பு அதிதிகளாகக் கலந்து கொண்டனர். நூல் அறிமுகவுரையை பிரபல எழுத்தாளர் தெளிவத்தை ஜோசப் நிகழ்த்தினார். நூல் விமர்சனத்தை பிரபல சட்டத்தரணி இ. தம்பையா திறம்படச் செய்தார். சட்டத்தரணிகள், எழுத்தாளர்கள், ஊடகவியலாளர்கள், வர்த்தகப்பிரமுகர்கள் போன்றோர் கலந்துகொண்டு சிறப்பித்தனர்.

கலாஞ்சலி நாட்டிய நிகழ்ச்சி

கண்டி சத்தியசாயி கலாலய மாணவிகளின் நாட்டிய நிகழ்ச்சியான "கலாஞ்சலி 2007" இம்முறை 11.11.2007 அன்று கண்டி இந்துகலாசார மண்டபத்தில் வெகு விமரிசையாக நடாத்தப்பட்டது. மத்திய மாகாண இந்துக் கலாசார, தமிழ்க் கல்வி அமைச்சர் திரு S. அருள்சாமி பிரதம அதிதியாகவும், பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் திரு துரை மனோகரன், கண்டி நல்லாயன் மகளிர் கல்லூரி முன்னாள் தமிழ்த்துறை அதிபர் திருமதி L. நடராஜா, கண்டி பெண்கள் உயர்தரப் பாடசாலை தமிழ்த்துறை அதிபர் திருமதி கோகிலேஸ்வரி ராம்குமார் ஆகியோர் விசேஷ அதிதிகளாகவும் கலந்து சிறப்பித்த இந்த நாட்டிய நிகழ்வில் மங்கள விளக்கேற்றல், பூசை வழிபாடு, கலாலய மாணவியின் வரவேற்புரை ஆகியவற்றைத் தொடர்ந்து அசோக வித்தியாலய முன்னாள் அதிபர் அமரர் S. நடராஜா அவர்களின் சேவைகளை நினைவு கூரும் முகமாக இரண்டு நிமிட நேரம் மௌன அஞ்சலி செலுத்தப்பட்டது.

அதைத் தொடர்ந்து கணபதி வணக்கம், கிருஷ்ணனின் பிறப்பு, கும்மி, சக்தி, ஓரிசா, கிராமிய நடனம், சங்கமம், தில்லானா ஆகிய நடன நிகழ்ச்சிகள் சிறப்பான முறையில் நடைபெற்றன. பிரதம விருந்தினர் மாணவிகளின் திறமைகளை வெகுவாகப் பாராட்டியதோடு அவர்களைப் பயிற்றுவித்த ஆசிரியை 'நடனகலா வித்தகர்' ஸ்ரீ மதி உமா சிறீதரன் யாழ் வட மராட்சியில் பிறந்தவராக இருந்த பொழுதிலும் இவ்வளவு தூரம் வந்து மலையகப் பிள்ளைகளுக்குச் செய்யும் கலைச் சேவையினை வியந்து பாராட்டுவதாகவும் தெரிவித்தார். இறுதியாகக் கலாலய மாணவியின் நன்றியுரையுடன் கலை நிகழ்ச்சிகள் யாவும் பி.ப 8.00 மணியளவில் இனிதே நிறைவு பெற்றன.

கலைச்சிற்பியன்

- தொகுப்பு. ஆ. குணநாதன்

எழுத்தாளர் கலைச் சிற்பியன் நான் வசிக்கும் பத்தாங் பெர்சுந்தை நகரைச் சேர்ந்தவர். அதிலும் நான் பங்கு பெற்றுள்ள தமிழ் இளைஞர் மணி மன்றத்தின் மூத்த உறுப்பினர். நாங்க ளெல்லாம் சிறுவர்களாக இருக்கும்போதே பத்தாங் பெர்சுந்தை தமிழ் இளைஞர் மணிமன்றத்தின் வழி

இலக்கிய கலை விழாக்களில் பங்கு கொண்டு முத்திரை பதித்தவர்.

1940ஆம் ஆண்டு இரண்டாம் உலகப்போர் மூண்டபொழுது இவர் காளிமுத்து வாத்தியார் - லெட்சுமியம்மாள் தம்பதியினருக்கு மூத்த மகனாக கிள்ளான் புக்கிட் ராஜா தோட்டத்தில் பிறந்தார். இயற்பெயர் சிவநாதன் என்பதாகும்.

ஆரம்பத் தமிழ்க்கல்வியோடு, தந்தையாரின் தூண்டுதலால் பாட்டு, நாடகம் என கலைச்சிற்பியன் மிளிர்ந்தார். 1954இல் தந்தை பெரியார் மலாயா வந்தபோது அவரைச் சந்தித்தது பெரும் பாக்கியம் என கருதுகிறார்.

சிங்கப்பூரிலிருந்து அப்போது தமிழவேள் கோ. சாரங்கபாணி நடத்திய தமிழ் முரசு நாளிதழின் மாணவர் முரசு இவரது இலக்கிய ஆர்வத்திற்கு வடிகாலாய் அமைந்தது.

இவரது முதல் சிறுகதை 1962இல் தமிழ் நேசனில் வெளிவந்தது. அதே ஆண்டு தொடக்கம், சுமார் ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு இவரது தமிழ் நாடகங்களையும் சிறுகதைகளையும் சிங்கப்பூர் வானொலி ஒலிபரப்பியது.

தோட்டப்புறங்களில் திருவிழாக் காலங்களிலும், தமிழர் திருநாள் விழாக்களிலும் இவரது ஓரங்க மேடை நாடகங்கள் நடிக்கப்பட்டன. மேலும் நாடு தழுவிய நிலையால் அனைத்து நாளிதழ்களிலும், வார, மாத இதழ்களிலும் இவரது சிறுகதைகள் பிரசுரமாகியுள்ளன.

தூதன் மாத இதழ் சிறுகதைப்போட்டி மற்றும் மலாயாப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேரவை சிறுகதைப் போட்டிகளிலும், பல இலக்கியப் போட்டிகளிலும் இவரது சிறுகதைகள் பரிசுகள் பெற்றுள்ளன. 1986ஆம் ஆண்டு தமிழ் நேசன் நாளிதழ் நடத்திய தேசிய அளவிலான நாவல் போட்டியில் தங்கப் பதக்கம் பெற்றார்.

இவரது இலக்கியப் பணியைப் பாராட்டி 2005இல் மலேசியத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் தங்க விருது அளித்துத் கௌரவித்தது.

ஈயச் சுரங்கம் ஒன்றில் சாதாரண தொழிலாளியாகச் சேர்ந்து இறுதியில் ஓர் அதிகாரியாக ஓய்வு பெற்றார்.

காளி. சிவநாதன் என்ற கலைச்சிற்பியன் 1964இல் வள்ளி என்பவரைக் கரம் பிடித்தார். இவருக்கு இரண்டு பெண்கள்; இரண்டு ஆண்களுமாக நான்கு பிள்ளைகள். அனைவரும் நல்ல நிலையில் உள்ளனர்.

கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளாக இலக்கியம் மற்றும் சமூகப்பணிகளில் ஈடுபட்டு வரும் கலைச்சிற்பியனின் எழுத்துப்பணி தொடர ஞானம் வாழ்த்துகிறது.

Mr. Kalaisirpian @ Kali Sivanathan
No : 45, Jalan Suria 5, Taman Suria,
45600 Batang Berjuntai, Selangor,
Malaysia

புரவலர் புத்தகப் பூங்கா நூல் வெளியீடு

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்க சங்கரப்பிள்ளை மண்டபத்தில் கூட்டம் அலை மோத 18.10.2007 அன்று புரவலர் புத்தகப் பூங்கா மூன்று நூல்களை வெளியிட்டது. மேற்படி நிகழ்வை சென்னை பகவதி ரமேஷ் அம்மையார் தமிழ் மொழி வாழ்த்துப் பாட, கலாபூஷணம் கவிஞர் கலைச் செல்வன் நிகழ்ச்சியை நெறிப்படுத்த, சமூக ஜோதி எம். ஏ. றபீக் அவர்கள் அலங்காரத் தமிழில் அற்புதமாய் வரவேற்புரை கூறினார். பேராதனைப் பல்கலைக் கழக தமிழ்த்துறை தலைவர் கலாநிதி துரை மனோகரன் அவர்கள் தலைமை தாங்கினார். வெளியீட்டுரையை 'ஞானம்' ஆசிரியர் தி. ஞானசேகரன் நிகழ்த்தினார். எழுத்தாளர்களின் இன்னலைப் போக்க புரவலர் ஹாசிம் உமர் 'புரவலர் புத்தகப் பூங்காவை' அமைத்து மாதம் ஒரு நூல் சொந்தச் செலவில் வெளியிட முன்வந்தது இதுவரை யாரும் செய்யாத உலக சாதனையாகும் என்றார்.

செல்வி. பிரமிளா செல்வராஜாவின் 'பீலிக்கரை' என்ற சிறுகதைத் தொகுதியும், கே.எம்.ஏ. அசீஸின் 'கனலாய் எரிகிறது' என்ற கவிதை நூலும் கலைஞர். எம். உதயகுமாரின் 'சலங்கையின் நாதம்' என்ற நாடக நூலும் ஒரே மேடையில் வெளியிடப்பட்டது. கலாநிதி தனது தலைமையுரையில் புலமை மிக்க மூன்று எழுத்தாளர்கள் இலக்கிய உலகிற்கு கிடைத்திருப்பதை தான் மிகவும் வாழ்த்தி வரவேற்பதாகக் கூறினார். கம்பன் கழக தலைவர் கம்பவாரிதி, புரவலரின் பரோபகாரத்தை மிகவும் விதந்து பேசினார். ஞானம் பதிப்பகம் இணைந்து பங்கேற்றதையும் பாராட்டினார். புதிய வரவை வாழ்த்தியதோடு, எழுத்தாளர்கள் கட்சி சேர்ந்து கொண்டு தனித்தனி குழுவாக இயங்குவது துரதிட்டமாகும் என்றார். எழுத்தாளர்களின் நூல்களைக் கேட்டு வாங்கும் தரத்தில் ஆக்கம் அமைய வேண்டும் என்றார். பிரமிளா செல்வராஜாவின் 'பீலிக்கரை' நூலை தினகரன் பிரதம ஆசிரியர் சிவா சுப்பிரமணியம் வெளியிட்டு வைத்தார். கே.எம்.ஏ. அசீஸின் 'கனலாய் எரிகிறது' கவிதை நூலை அமுதம் சஞ்சிகை செந்தில் வேலனும் கலைஞர் உதயகுமாரின் 'சலங்கையின் நாதம்' நாடக நூலை தினக்குரல் பிரதம ஆசிரியரும் வெளியிட்டனர்.

புரவலர் ஹாசிம் உமர் அவர்கள் மேடையில் விற்பனையான நூல்களின் முழுப்பணத்தையும் நூலாசிரியர்களின் முன்னுறு புத்தகங்களையும் அவரவர்க்கு வழங்கினார். நூலாசிரியர்கள் ஏற்புரை நிகழ்த்தினர். நன்றியுரையுடன் கூட்டம் இனிதே நிறைவேறியது.

நூல் : நினைவுக் கோலங்கள்
 வெளியீடு: முகுந்தன் பதிப்பகம்
 ஆசிரியர் : லெ. முருகபூபதி
 விலை : 200/-

முருகபூபதியின் ஆறாவது சிறுகதைத் தொகுதி நினைவுக் கோலங்கள் நீர்கொழுப்பை மையமாகக் கொண்ட 14 கதைகளைக் கொண்டது. நூலின் முகப்பை அலஸ்திரேலியாவைச்

சேர்ந்த ம. முத்துக்கிருஷ்ணா வடிவமைத்துள்ளார்.

நீர் கொழுப்பின் கடலைக் காண்பிக்கும் முகப்பு:

இத்தொகுதியைப் பற்றி பொதுவாகச் சொல்வதானால், செல்வனாக இருந்த முருகபூபதி என்ற பையன் - எளிமையும் வெகுளித்தனமும் சுறுசுறுப்புமாக கதைகள் முழுவதிலும் ஓடித் திரிவதைக் காணலாம். அவரது இளமைப் பருவத்து வாழ்வு ஒரு திறந்த புத்தகமாக நினைவுக்கோலங்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

புலம் பெயர்ந்த நாடுகளிலிருந்து வெளிவரும் கலை, இலக்கிய வெளிப்பாடுகளைப் பொதுவாகப் பார்த்தால் அதில் மூன்று முக்கிய அம்சங்களை இனங்காணலாம்.

1. நாம் தவறவிட்டு வந்த தாய் நாடு, மண், மக்கள், அதன் விழுமியங்கள் அவை பற்றிய அவர்களது நினைவுகளை வெளிக் கொணர்பவை.
2. இரண்டாக வாழ்வு நிலை. புதிதாக பழைய மண்ணில் இருந்து பிடுங்கி புதிய மண்ணில் பதியம் செய்யப்பட்டதால் - அதன் வளர்ச்சியில், காலூன்றலில் ஏற்படும் சிக்கல்களை விபரிப்பன.
3. புலம் பெயர்ந்த நாட்டின் புதிய பண்பாடு, கலாசாரங்களில் இருக்கும் நல்ல அல்லது நம் பண்பாட்டுக்குப் புதியதான விடயங்களை அறிமுகப்படுத்தி அதன் விளைவுகளையும் சிக்கல்களையும் அல்லது அந்த மாற்றத்திற்கான தேவைகளையும் வலியுறுத்துவன.

இதில் முருகபூபதி, முதலாவது அம்சத்தில் தன்னை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

இழந்து போன தனது கடந்த கால வாழ்வின் அழகுகளை மீட்டுப்பார்க்கும் நினைவுப் பதிவாக அவரது கதைகள். சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்நூலில் இடம்பெறும் 14 கதைகளிலும் இழையோடியிருப்பதெல்லாம் எளிமையான வாழ்வு முறை, நேர்மையும் அன்பும், ஆதரவும் கலந்த அக்கம்பக்கம், அதனூடாக வெளிப்படுத்தப்படும் தனிமனித குண வெளிப்பாடுகள்தான்.

கதைகள் இயல்பான ஓட்டத்தோடு இலகுவான நடையில் அழகாக அமைந்துள்ளன. அந்தக் கதைகள் போகின்ற போக்கில் - சொல்லாத செய்திகள் - சிலவற்றையும் சொல்லிச் செல்கின்றன.

அது வாழ்வு பற்றிய புதிர். வாழ்க்கை ஒரு வினையாட்டாக போட்டியாக எப்படி அமைந்து விடுகின்றது என்ற தன்மை, வாழ்வோடு வரும் முடிவு தெரியாத மர்மம், எதிர்பாராத திருப்பங்களால் அமைந்த வாழ்வு, கண்ணுக்குப் புலனாகாத ஒரு தர்மம், இவைகளெல்லாம் அவரது இயல்பான கதைகளுக்குள் ஒளிந்திருக்கும் - சொல்லாத செய்திகள் -

இந்தச் சொல்லாத செய்தியை வெளிப்படுத்திய தனூடகவே இவரது கதைகள் தனித்துவமான பரிணாமத்தைப் பெறுகின்றன. எந்த நாட்டில், எந்த மொழியில், எந்த இனத்தில், எந்தப் பண்பாட்டில் என்றாலும் அந்தச் சொல்லாத செய்திகள், மனிதகுலத்திற்குப் பொதுவானதாகவே உள்ளன. அதனால் அவரது மரபுசார்ந்த எழுத்துக்களுக்கு ஓர் உலகத்தரம் கிடைத்து விடுகிறது. - அடையாளம் - என்ற கதையும் - பருவம் - என்ற கதையும் அதற்கு நல்ல உதாரணங்கள்.

ஓர் ஐரோப்பியனாலும் ஓர் அரேபியனாலும் ஒரு சீனனாலும் இக்கதைகளுடன் உறவு கொண்டாட முடியும். தன்னை இணைத்துப் பார்க்க முடியும். அது இந்த எழுத்தாளனின் அனுபவப்புலமை, ஆளுமைப்புலமை ஆகியவற்றின் வெற்றி என்றும் கொள்ளலாம்.

முருகபூபதியின் கதைகள் மரபையும் மீறவில்லை, மனிதத்தையும் மீறவில்லை.

ஆனால் ஒரு புலம் பெயர்ந்த நாட்டின் பிரஜை என்ற வகையில் சிறப்பான எழுத்தாற்றலும் அனுபவமும் வீரியமும் மிக்க எழுத்தையும் கொண்ட - மனிதம் - பேசும் இந்த நல்ல மனிதனிடமிருந்து புலம்பெயர்ந்தோர் எதிர்பார்க்கும் சில விடயங்கள் உண்டு.

எனக்குப் போதுமான புலமை இது சம்பந்தமாக நிச்சயமாக இல்லாதபோதும், நான் அறிந்த வரையில் ஒரு பகுதியினர் தம் - இருத்தலை தாய்நாட்டு நினைவுகளுக்குள் மூழ்கவிட்டு, அங்கே தம்மைத் தொலைத்து உடல் இங்கும் உயிர் அங்குமாக வாழும் எனக்குப் போதுமான புலமை இது சம்பந்தமாக நிச்சயமாக இல்லாதபோதும், நான் அறிந்த வரையில் ஒரு பகுதியினர் தம் - இருத்தலை தாய்நாட்டு நினைவுகளுக்குள் மூழ்கவிட்டு, அங்கே தம்மைத் தொலைத்து உடல் இங்கும் உயிர் அங்குமாக வாழும் வாழ்வில் தம்மை நிறைவு செய்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

இன்னொருசாரார், புதிய கலாசார - பண்பாட்டைப் பார்த்து வியப்பவர்களாகவும் பிரமிப்பவர்களாகவும் தமது அடையாளங்களைத் தொலைத்து நடுக்கடலில் அலைக்கழிக்கப்படும் கப்பலைப் போன்று வாழ்வில் தம்மைத் தொலைப்பவர்களாகவுள்ளனர்.

இவை இரண்டிற்கும் இடையிலான இணைப்பு இதுவரை சரியாக இலக்கிய வாதிகளினால் செய்யப்படவில்லை அல்லது அடையாளம் காட்டப்படவில்லை என்பது எனது தாழ்மையான அபிப்பிராயமாகும். பிரச்சினைகள் மாற்றங்கள் ஊடாக

வெளிவரும் புதிய பரிமாணம் கலை இலக்கியங்களுடாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுத் தெளிவான ஆரோக்கியமான புதிய புலம் பெயர்ந்த சமூகத்தின் வாழ்வியலை இலக்கியங்களுடாகப் பதிவு செய்யவேண்டியது இன்றைய தேவையாகும். புலம் பெயர்ந்த மண்ணில் நாம் வேருன்றும் போதும் புதிதாக கிளை பரப்பும் போதும் ஏற்படும் மாற்றங்களுக்கேற்ப புலம்பெயர் தமிழ் சமுதாயம் பெறும் புதிய வடிவம் பற்றிய தெளிவான பதிவை இலக்கியவாதிகள் செய்யவேண்டும். அது ஒரு சமுதாயக் கடமையுமாகும் என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது. அதனால் தமிழும் வளரும் தமிழரும் வளர்வர்.

அயராது எழுதி வரும் எல்லாக் கலைஞர்களையும் ஆதரித்துப் போற்றி அன்பு பாராட்டி நேசத்தாலும் வாஞ்சையாலும் எல்லாக் கலை இலக்கிய வாதிகளையும் ஒரு குடும்பமாகப் பார்க்கும் மனிதத்தால் தோய்த்து எடுக்கப்பட்ட நாடறிந்த எழுத்தாளர் முருகபூபதி அவர்களிடம் உரிமையோடும் அன்போடும் கேட்டுக் கொள்வதெல்லாம் இதுதான்:-

மாற்றங்கள் இயல்பானவை. தவிர்க்க முடியாதவை என்ற யதார்த்தத்தை ஏற்றுக் கொண்டு இறந்த காலம் என்ற போதையில் இருந்து மீண்டு நடைமுறை வாழ்வின் நிஜங்களை எதிர்கொண்டு எதிர்கால நம் தமிழ் சமுதாயத்துக்கு அது தடுமாறி நிற்கும் இடங்களில் கைதூக்கி விடும் இலக்கியப் பணியையும் முருக பூபதி ஆற்றவேண்டும். அது இன்றைய காலத்தின் தேவையாகும்.

நூல் : வன்னியின் கதை
வெளியீடு: குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு - 02
ஆசிரியர் : முல்லைமணி. வே.
சுப்பிரமணியம்
விலை : ரூபாய் 400/-

முல்லைமணி அவர்கள் நாடறிந்த இலக்கிய கர்த்தா. அவரது இயற்பெயர் வே. சுப்பிரமணியம் ஆவார்.

இலக்கியத் துறையில் அவர் தடம் படாத துறையே இல்லை எனலாம். ஏறக்குறைய பதினான்கு நூல்களை எழுதி பிரசித்தமானவர். ஆரம்ப காலத்தில் ஏழ்மையில் வாடினாலும் இவரது அயராது முயற்சியினாலும், ஊக்கத்தாலும் மிக உயரிய ஸ்தானத்தை அடைந்த உத்தமர். ஆசிரியராய், அதிபராய், ஆசிரிய கலாசாலை விரிவுரையாளராய், வட்டாரக் கல்வி அதிகாரியாய், கல்விப் பணிப்பாளராய், பல்வேறு பரிமாணங்களைப் பெற்றவர். வன்னியின் கதையை - வன்னி வரலாற்றை எழுதுவதற்குரிய தகுதியையும், தகைமையையும் பெற்றவர். சுமார் ஐம்பது ஆண்டு காலம் இலக்கிய உலகில் பல்வேறு பரிமாணங்களில் திளைத்து கதை, கவிதை, கட்டுரை, ஆராய்ச்சி, நாடகம், என்பனவற்றில் தனது புலமையை ஆவணப்படுத்தியதால் அவரை அறியாதார் இருக்கமாட்டார்கள் என்றே கூறலாம். 'இலக்கியச் செல்வர்', 'தமிழறிஞர்', 'கலைஞர் திலகம்', 'கலாபூஷணம்', 'கலாநிதி' முதலிய பட்டங்களைச் சேர்த்தவர்.

'வன்னியின் கதை' என்ற இந்நூல் இருபத்திரண்டு அத்தியாயங்களைக் கொண்டது. இருநூறு பக்கங்களைக்

கொண்டது. முதல் பன்னிரண்டு அத்தியாயங்கள் வன்னியின் வரலாற்றைத் தக்க சான்றுகளுடன் எடுத்து இயம்புகிறது. ஏனைய பத்து அதிகாரங்களும் வன்னி மக்கள் வாழ்க்கை, பொருளாதாரம், அரசியல், கலைகள், தொழில்கள், கல்வி, வழிபாட்டுத் தெய்வங்கள், நாட்டார் பாடல்கள், என்பனவற்றை எடுத்துச் சொல்கிறது. வரலாற்று ரீதியில் சுமார் 2500 ஆண்டுகள் பழமைவாய்ந்ததாக அறியமுடிகிறது. நாகர் இயக்கர் காலம், அவர்கள் பரம்பிய இடங்கள், அதன் பின்னர் தென்னிந்திய வன்னியர் வருகை, அவர்கள் ஸ்தாபித்த அரசுகள், பண்டாரவன்னியனின் தோற்றம், அவனது ஆட்சித்திறன், அந்நியர்களுக்கு எதிரான போர், கட்டிய கோட்டை, மக்களுடன் கொண்ட தொடர்பு, அரசியல் நிர்வாகம் என்பவற்றைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார். யாழ்ப்பாண, மன்னார் மாவட்டங்களில் பண்டார வன்னியனின் புகழ் என்பது பற்றியும் இந்நூல் பேசுகிறது. இந்த மண்ணின் வரலாற்றை ஒவ்வொரு தமிழ் மகனும் அறிய வேண்டிய தொன்றாக இருப்பதுடன் தமிழர் பெருமையை பறைசாற்றும் நூலாகவும் திகழ்கிறது. உயர்தர வகுப்பு மாணவர்கள், பல்கலைக் கழக மாணவர் அறிந்திருக்க வேண்டிய அரிய பொக்கிஷமாகும். தாய் மண்ணை நேசிக்கும், தாய்மண் விடுதலைக்காக குரல் எழுப்பும் அனைவருக்கும் ஒரு உந்து சக்தியைக் கொடுக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர், ஆங்கிலேயர் கால ஆட்சி வரட்சியையும் அறியமுடிகிறது. தென்னிந்திய வீரபாண்டிய கட்டப்பொம்மனைப் போல் பண்டார வன்னியம் வீரம் செறிந்த மறவனாக வாழ்ந்து புகழ்பெற்றான். வன்னி மக்கள் தொழில்கள், பண்பாடு என்பன பற்றியும் சுதந்திர இலங்கையில் வன்னி பாராளுமன்ற உறுப்பினர். சி. சுந்தரலிங்கம், தா. சிவ சிதம்பரம் கால கட்டங்களையும் மக்கள் போக்கையும் அறியக் கூடியதாயுள்ளது. கல்வி வளர்ச்சியில் 1960 ஆண்டு நூற்றுக்குக் குறைவான பாடசாலைகளும், சுமார் 12000 மாணவரும் இருந்துள்ளனர். 2000 ம் ஆண்டில் 44 பொறியியல் மாணவரும் 66 விஞ்ஞான மாணவரும் 151 வர்த்தக மாணவரும் கலை மாணவர்களும் எடுபட்டனர் என்பதறிய ஆவலாய் இருப்பீர்கள். புத்தகத்தில் உள் நுளைந்து அதனுள் கிடக்கும் முத்துக்களைத் தேடி எடுக்க உங்களை வேண்டுகிறேன்.

நூல் : ஓயாத அலைகள்
வெளியீடு: ஏப்ரல் 2007
ஆசிரியர் : உ. நிஸார்
விலை : ரூபாய் 130/-

குழந்தைகளுக்கான பல கவிதை நூல்களை வெளியிட்டவர் ஆசிரியர் உ. நிஸார். இவரது ஓயாத அலைகள் காத்திரமான - கனதியான ஓர் படைப்பு. இந்நூலை அவர் தனது

பாசமிகு சகோதரரும் மத்திய மாகாண சபை உறுப்பினருமான மறைந்த எச். எல். எம். ஜவ்பருக்கு சமர்ப்பணம் செய்துள்ளார். அட்டைப் படத்தையும் உட்பக்கப் படங்களையும் மாவனல்ல நூர்ஜகான் உவைஸ் மிக நேர்த்தியாகவும் அழகாகவும் வரைந்துள்ளார். முன்பக்கப்படம் கடலில் தோணி ஒன்று

அலைகளின் ஊடே செல்வது தலைப்புக்குப் பொருத்தமாக உள்ளது. பின்பக்க அட்டையை ஆசிரியரைப் பற்றிய அறிமுக வரையை மாவனல்ல பதுரியா கல்லூரி அதிபர் எம். ஜே. எம். நயிமுதீன் வழங்கியுள்ளார்.

ஐம்பத்திரெண்டு பக்கங்களைக் கொண்ட இந்நூலில் இருபத்தைந்து கவிதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இயற்கை, கடல், நிலவு, தாவரங்கள், பறவைகள், காலம் என்பனவற்றின் இயல்புகளை தனக்கே உரித்தான நடையில் வார்த்துள்ளார். வாழ்க்கைக்கு நம்பிக்கையூட்டும் அம்சங்கள் பல அடங்கியுள்ளன. நம்பிக்கையூட்டும் கவிதைகளாக, நம்பிக்கை தான் வாழ்க்கை, உன்னைவிட்டு ஓடாதே, நம்பிக்கை, வெற்றி, கனவுகாணுங்கள் என்பனவற்றைக் குறிப்பிடலாம். கனவு காணும் அம்மா, புளியமரம், இயற்கைக் காது, என்பன மனதைத்தொடும் சித்திரங்களாகும். இந்நூலுக்குப் பேராதனைப் பல்கலைக் கழக கலாநிதி. வ.மகேஸ்வரன் அழகான அணிந்துரை வழங்கியுள்ளார். படிக்க சுவைக்க அருமையான படைப்பு.

-குறிஞ்சி நாடன்-

நூல் : முன்றாம் பரிணாமம்
வெளியீடு: மக்கள் கலை
இலக்கிய ஒன்றியம்
ஆசிரியர் : ரா. நித்தியானந்தன்

முன்றாம் பரிணாமத்தின் ஆசிரியர் ரா. நித்தியானந்தன் கவிஞரும் சிறந்த படைப்பாளியுமாவார். மேற்படி நூல் நூறு பக்கங்களைக் கொண்டது. எட்டு சிறுகதைகளைக்

கொண்டது. சிந்தனையில் மூழ்கித் திளைக்க வைக்கும் அட்டைப்படம். சில கதைகள் அடக்கு முறை ஆதிக்கம் ஆகிய வற்றை நெருப்பாகச் சூடுகிறது. சில கதைகளில் பாரதியின் புதுமைப் பெண்களைத் தரிசிக்கலாம். கொம்யூனிஸம், சோசலிஸம் பேசுவோர்க்கு ஒரு புதிய இலத்தை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். சமூகத்தில் பொய் முகங்களுடன் திரியும் புல்லர்களின் வேஷத்தைக் கலைத்து நிர்வாண மாக்கியுள்ளார். கதை சொல்லும் பாங்கு தனியானது. பல உத்திகளைக் கையாண்டள்ளார். யாரை மனதில் சுமந்து கதைகள் புனையப் பட்டதோ அவர்களிடம் சென்று சேர வேண்டும். இளைய மலையகத்தின் இளவல்களுக்கு இனிப்பான படைவல்.

சாஸ்திரியின் மௌனம் முதலாவது கதை, இளமைக் கனவுகள் ஏக்கங்கள், பிரிவுச் சமை என்பனவற்றை சித்தரிப்பதுடன் உண்மையான தூய்மையான அன்பை காதலை எடுத்துக்காட்டி அகிலன் சித்திராவின் இணைப்பை குளிர் நிலவாகத் தருவது உண்மைக் காதலுக்கோர் ஓர் எடுத்துக்காட்டு. இரண்டாவது கதை அப்புச்சி ஆத்தா ஒரு புதுமையான கதை, பெற்று வளர்த்து ஆளாக்கப்பட்ட பிள்ளைகள் பெற்றோரின் உடமைகளைக் கவர்ந்து நிர்க்கதியாக்கி விடுவதை ஓவியமாகத் தீட்டியுள்ளார். யதார்த்தம் பிரதிபலிக்கிறது. அப்புச்சியைத் தெய்வமாக்கி திருவிழா எடுக்க வைத்த மீனுவைப் பாராட்டலாம்.

மூன்றாவது கதை 'ஒரு சுதந்திர தலிபான் பெண்ணைப் போல்' தகப்பன்-தமையன்-கணவன் விசு, பள்ளி அதிபர் ஆணாதிக்க அடக்கு முறையாளரால் கொடுமைக் குள்ளாகும் தாரணியை, தலிபான் பெண்ணின் கதை மாற்றுகிறது. தன்னைக் கொடுமைப்படுத்திய கணவனை வஞ்சம் தீர்க்கும் முறை மிகவும் புதுமையானது. படித்துப் பாருங்கள். மீண்டும் சிவநாதன், புரட்சி எண்ணம் கொண்டவன் தொழிலாளர்கள் மீது தோட்ட நிர்வாகம், கங்காணிமார், கணக்குப்பிள்ளை, கிளாக்கமார் புரியும் அட்டகாசங்களை எதிர்க்கும் தளபதி. தொழிற் சங்கக்காரர்கள் புரியும் கொடுமை அவர்களது வேஷம் என்பவை களைக் களையும் புரட்சித் தீ, கதை சேகர் வாயிலாக நகர்கிறது. சுமதியின் இறப்புக்குப் பரிகாரம் தேட சேகர் ஒரு சிவ நாதனாக மாறிய கதை. மூன்றாம் பரிணாமம் கொம்யூனிஸ சோசலிஸ தத்துவங்களைப் பேசுகிறது. மேற்கண்ட தத்துவங்கள் எல்லாம் காலத்தால் மரணிக்கும் என்று கூறுவதுடன் மனமாற்றம் இல்லாதவரை ஒரு மாற்றமும் ஏற்படப்போவதில்லை என்ற ஆதவனின் அசையாத நம்பிக்கை ஒரு இலத்தை நமக்குச் சொல்கிறது. ஒரு புதிய மாலதியை ஆதவன் உருவாக்குகிறார்.

'முகமும் முகங்களும்' என்னும் கதை எவ்வளவு பெரிய இலட்சியவாதியும் பணம், புகழ், பட்டம், என்பனவற்றிற்கு இரையாகிவிடுவான் என்பதை சித்தரிக்கிறது. சீனுவின் கொள்கைகள் தகர்ந்து போவதை எண்ணி மாலினி கண்ணீர் வடிக்கிறாள். தோட்டத்தில் இருந்தாலும் மலர் பூக்கும். அதுவே இடுகாட்டில் இருந்தாலும் பூக்கும். மாற்றமில்லை. ஆனால் மனிதர்களோ முகங்களை மாற்றிக் கொள்கிறார்கள். மாலினியின் கேள்விக்கு விசுவிடம் பதில் இல்லை. அடுத்த கதை அரசியல்வாதிகளின் சந்தர்ப்ப வாதத்தை எடுத்துக் காட்டுகிறது. ஆசிரியரின் நேரடி அனுபவம் கதையினுள் புதைந்து கிடக்கிறது. மகேசனும் அவனது நண்பர்களும் ஒட்டுக் கேட்க வரும் பிரமுகர்களுக்கு வரவேற்பு நடத்தும் காட்சி, ரசிக்கவும் சிந்திக்கவும். 'ஒன்றுமில்லாத போது' அரசு அதிகாரிகளின் அனுசரணையுடன் நடத்தும் நாடகம். ராஹிலாவைப் போல் இன்னும் எத்தனையோ ராஹிலாக்கள் நம் முன்னே உலா வருகிறார்கள். 'எல்லோருக்கும் வீடு' என்று போஸ்டர்களில் சிரிக்கும் பொய்முகங்களை மட்டும் தரிசிக்க முடிகின்றது. அண்மையில் வெளிவந்த சிறந்த சிறுகதை நூல்களில் இதுவும் ஒன்று.

புரவலர் புத்தகப் பூங்கா

மாதாந்தம் ஒரு நூல் இலவச வெளியீட்டுத் திட்டம்

தொடர்பு முகவரி:
தேர்வுக் குழு,

புரவலர் புத்தகப் பூங்கா
இல 25, அவ்வல் சாவியா ரோட், கொழும்பு - 14.
தொ.பே. 0774161616 ; 0785318503

வாசகர் பேசுகிறார்

ஞானம் மாதத் தொடக்கத்திலேயே கிடைப்பது உங்கள் உழைப்பைக் காட்டுகிறது. பரிசுக்கதை படித்தேன். வாசகர் கடிதத்தில் ஆவூரான் குறிப்பிட்டிருந்ததை விட உண்மையிலே சிறந்த பெண்ணியக் கதை இது தான். நல்ல எழுத்து. சிறுமியூடாகக் கதை சொல்லப்படுவது சிறப்பாக இருந்தது. கார்த்திகாயினிக்குப் பாராட்டுக்கள். எனினும் ஆறுமுகத்தார், பாலா மாஸ்டர் போன்ற ஆண்கள் இன்றைய சமூகத்தில் சிறு எண்ணிக்கையிலேயே இருக்கிறார்கள் என்பதையும் பெண்ணைப் போற்றுகின்ற நல்ல கணவர்கள் நிறையவே இருக்கிறார்கள் என்பதையும், ஆண்களை - கணவரை வதைக்கின்ற, வஞ்சிக்கின்ற ஒரு சில பெண்களும் இருக்கிறார்கள் என்பதையும் நாம் மறந்துவிடலாகாது. இன்றைய பெண்ணியல் மேம்பாட்டில் ஆண்களின் பங்கு குறைத்து மதிப்பிடத்தக்கதல்ல. பெண்விடுதலை இலக்கு வெகு தொலைவில் இல்லை.

- வன்னேரி ஐயா

அட்டைப்பட அதிதியாக கவிஞர். இ. முருகையன் - முற்போக்கு அணியைச் சேர்ந்த கவிஞரை ஞானம் கௌரவித்தது ஞானத்தின் நடுவு நிலைமையின் வெளிப்பாடு. கவிஞர் முருகையன், நிலாவணன், மஹாகவி, ஆகியோரே ஈழத்தின் நவீன விதையின் முன்னோடிகள். முருகையினுக்கு நீங்கள் எழுதிய ஆசிரியத் தலையங்கமும் சிறப்பானது. முருகையனைப் பற்றிய பல முக்கிய தகவல்களை அறியமுடிந்தது. அட்டைப்பட அதிதி கட்டுரையை எழுதிய ஓ. கே. குணநாதனும் பாராட்டுக்குரியவர். வாழும்போதே முருகையனுக்கு சிறப்புச் செய்த ஞானம் பாராட்டுக்குரியது.

- தவபாலசிங்கம், நல்லூர்

'குழப்பம்' நாடக விமர்சனம் வரவேற்கத்தக்கது. இத்தகைய சமகால நிகழ்வுகளை ஞானம் விமர்சிப்பதை வரங்காலத்திலும் மேற்கொள்ளல் விரும்பத்தக்கது. ஞானம் பத்தி எழுத்துக்கள் சிறப்பானவை. இன்றைய அரசியலை துரை மனோகரன் குறியீடாகச் சொல்லியிருப்பது சிறப்பாக இருந்தது. அருகிச் செல்லும் வாசிப்புப் பழக்கம் கலாசூரி ஆ. சிவனேசச் செல்வனின் கட்டுரை பயன் மிக்கது. சம காலத்திற்குத் தேவையானது. இத்தகைய கட்டுரைகள் ஞானத்தில் தொடர்ந்தும் வரவேண்டும்.

- ம. மதிவாணன், வவுனியா

செங்கை ஆழியானின் நேர்காணல் பல சுவையான தகவல்களைத் தருகிறது. சூடான பல விடயங்களைத் துணிந்து கூறி அவர் வாங்கிக் கட்டுகிறார். ஆனாலும் அவரது கூற்றுக்களில் சில உண்மைகள் இருப்பதை மறுக்க முடியாது. பாலா சங்குப்பிள்ளையின் ஆதங்கம் நியாயமானது. மலையகத்தின் மூத்த எழுத்தாளர்கள் தமக்கு வேண்டியவர்களை பேட்டிகளில் பட்டியலிடுவதை நிறுத்தி நேர்மையுடன் செயல்படவேண்டும். இளைய அப்துல்லா தமது கட்டுரையில் வழிபாட்டுத் தலங்களில் ஒலிபரப்பி சனங்களின் நிம்மதியை நித்திரையைக் கெடுப்பதைச் சுட்டிக்காட்டியிருப்பது மிகவும் சரியானது. தற்போது இரவு 10 மணிமுதல் காலை 6 மணிவரை இவ்வாறு சத்தம் எழுப்பாமல் இருக்க சட்டம் இருக்கிறது. நமது நாட்டில் சட்டத்தை ஆர் மதிக்கிறார்கள்?

- ஆர். தவமணி, தியத்தலாவை

செட்டம்பர், ஒக்டோபர் (2007) 'ஞானம்' இதழ்கள் கிடைத்தன. மிக்க நன்றி!. பளிச்சென 'ஞானம்' இதழ்கள் மெருகேறி வருதல்கண்டு பெருமகிழ்ச்சி உற்றேன். நல்லிதயங்களின் நன்னோக்குகள் என்றும் நன்றே நன்றியாய் சுடர்விடும்!. எனது கதையை செப்பனிட்டுப் பிரசுரித்தமைக்கு நன்றிகள் பல. இளைய அப்துல்லாவின் 'மதம் படுத்தும் பாடு' கட்டுரை மிகவும் யதார்த்தமான கவலைக்குரிய மாணுட தரும்பலைக் குறிக்கும் அருமையான கட்டுரை. என்னைப் பொறுத்தவரையில் - மதம் எதுவானாலும் மனுசனை உண்மையில் மேம்பட்ட பிறவியாக வாழ்த்தான் பயன்பட வேண்டுமே தவிர, சிறுமையோ கீழ்மையோ படுத்தும், முட்டாளாக்கும், அடிமையாக்கும், அறிவிலியாக்கும், பணியினை செய்வதாக அமையக்கூடாது.

செங்கை ஆழியானின் புலம்பெயர்ந்தோர் பற்றிய கூற்றும் வேதனைக்குரியதே. முருகபூபதியின் பதில் ஓரளவு சரிதான். செங்கை சற்று உணர்ச்சி வசப்பட்டு விட்டார் போல் தோன்றுகிறது. ஒரு விசயத்தைப் பார்க்க, பல கோணங்கள் உள்ளன என்பது புரியாத மனிதர் அல்ல அவர். இதர கட்டுரைகளும் சமயோசிதமானவையே. இலக்கிய சித்தனின் 'பத்திரீகா தர்மம்' அச்சொட்டான அம்பு!

மென்மேலும் 'ஞானம்' வாழ்க, வளர்க.

- யோகா பாலச்சந்திரன், கனடா